

ပြိစက္က

၎င်းဟလိုက်နှင့်ဝိမိတိုက်ကမောင်

BURMESE
CLASSIC
COM

၁၉၅၅ ခုနှစ်

ပဌ ဂုဏ် အာဟံ ဂန္ဓာမီ

ပြိုင်ဘက်

နှင်းတလို့က်နှင့် တိမ်တိုက်ကမ္ဘောဇ

- အဖုံးခွင့်ပြုချက် * ၅၃၂/၂၀၀၃ (၅)
- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် * ၄၉၇/၂၀၀၃ (၄)
- ပထမအကြိမ် * ၂၀၀၃၊ ဩဂုတ်လ
- အုပ်ရေ * ၅၀၀
- တန်ဖိုး * ၅၅၀ ကျပ်
- အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် * ဒေါ်မြင့်မြင့်တင် (မြင့်သီရိပုံနှိပ်
အမှတ် ၂၀၈၊ လမ်း ၃၁၊ ရန်ကင်း
- ထုတ်ဝေသူ * ဦးတင့်လွင် (သော်ကစာပေ)
အမှတ် ၆၀၅၊ သုခမ္မာလမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ချိရေး * **မြတ်** (စာပေ)
အမှတ် (၁၉၀) ၃၁ လမ်း
ပန်းဘဲတန်း ရန်ကုန်မြို့။
- စီစဉ်သူ * ကိုလှိုင် (မြတ်)

နှင်းတလို့က်နှင့် တိမ်တိုက်ကမ္ဘောဇ

အထက်မြန်မာပြည်ဖြန့်ချိရေး - နဂါးစာပေ၊ မန္တလေး
ထွန်းဦးစာပေ၊ မန္တလေး

အခန်း (၁)

ခါကာဘိုရာဇိတောင်ပေါ်တွင် နှင်းများက ခါတိုင်းထက် ကျနေသည်။

ပစ်ဝန်းကျင်တဝိုက် မှန်မှိုင်းအံ့ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ နှင်းများက အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက် ကျနေရာ အချို့နေရာများတွင် နှင်းခဲကြီးများ ပုံလျက်ရှိသည်။

အချို့နေရာများတွင် သစ်ပင်ကြီးများ၏ ပင်ခြေမြုပ်အောင် နှင်းပုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။

အဝေးမှလွှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ခါကာဘိုရာဇိတောင်တပြင်လုံး နှင်းသင်တိုင်း လွှမ်းခြုံထားလျက် ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ ရှိနေတော့သည်။

ထိုမျှ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေသော ခါကာဘိုရာဇိတောင်၏ တစ်နေရာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ သူကတော့ မုဆိုးကျော်ဘ။

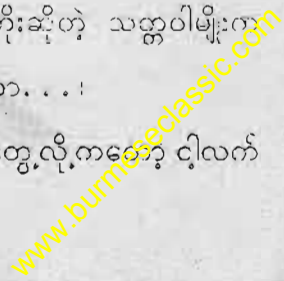
သူသည် ဒူးလေးကို အသင့်ကိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို သဲကြီးမဲကြီး စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ “ ငါအခုနေ ကတိုးနီတစ်ကောင် လောက်များ ရလိုက်ရင် ဆင်းရဲတွင်းကလွတ်ပြီ ဒီနေရာမှာ ကတိုးနီရှိနေတာကတော့ အသေအချာပဲ၊ မနေ့က နှင်းတောထဲမှာဖြတ်သွားတဲ့ ကတိုးနီတွေကို ငါ အသေအချာပဲ တွေ့လိုက်ရတာပဲ

ဒီကောင်တွေ ဝါးမျှစ်နုတွေ ထွက်နေတဲ့ ဒီနေရာကို လာကြမှာပဲ

သာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကတိုးဆိုတဲ့ သတ္တဝါမျိုးက ဝါးမျှစ်နုလေးတွေဆို သိပ်ကြိုက်ကြတာ

အဟင်းဟင်း - အခုနေများတွေ့လို့ကတော့ ငှါလက်

ချက်နဲ့ တွေ့ပြီပေါ့ကွာ

အခုနေ့များ ကတိုးနီတစ်ကောင်များ ရလိုက်လို့ ကတော့ ကျော်ဘတို့တော့ ချမ်းသာပြီ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပီတိဖြစ်နေစဉ် သူနှင့်မလှမ်းမကမ်း နှင်းတောထဲမှာ ရိပ်ကနဲဖြတ်သွားသော အနီရောင်သန်းနေသည့် သတ္တဝါနှစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“ဟော ကတိုးနီတွေရောက်လာပြီ”

ကျော်ဘ ဖူးလေးကို အသာမယူပြီး ထိုနေရာနှင့် နီးနိုင်သမျှ နီးအောင် ရွေ့သွားသည်။

သူနှင့်မလှမ်းမကမ်း နှင်းတောထဲမှာ အနီရောင်သန်းနေသော သတ္တဝါနှစ်ကောင် လှုပ်ရှားသွားနေသည်ကို မသဲမကွဲ လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ကတိုးအထီးကောင်ကို ရအောင်ပစ်မှဖြစ်မယ်”

ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ် ရှိနေသောကျော်ဘမှာ နောက်ဖက်မှ မသဲမကွဲပေါ်လာသော အသံတစ်သံကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

နားစွင့်ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းကျသံ တဖျောက်ဖျောက်မှ

အစ်ပါး အခြားအသံကို မကြားရပေ။

ကျော်ဘရှေ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရှေ့မှ စောစောက လှုပ်ရှားသွားနေသော အနီရောင်သတ္တဝါနှစ်ကောင်ကို မတွေ့တော့။

“ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

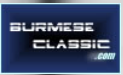
ကျော်ဘ ကိုယ်ဇောနှင့်ကိုယ် လိုက်လံရှာဖွေနေစဉ် သူ့နောက်ကျော်ဘက်မှ နှင်းတောထဲနင်းလျှောက်လာသော အခြေသံတစ်သံကို သူ သတိမပြုမိတော့ပေ။

ထိုအခိုက်

သူနှင့်မလှမ်းမကမ်း ဝါးရုံတောနံဘေးမှ အနီရောင် သတ္တဝါနှစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ - ဒါ ကတိုးနီတွေပဲ . . . နှင်းတောထဲမှာဆို

တော့ ဘယ်ဟာအထီး၊ ဘယ်ဟာအမ ခွဲခြားဖို့ မလွယ်ဘူး။ နှစ်ကောင်စလုံး ရအောင်ပစ်မှဖြစ်မယ်”

www.burmeseclassic.com

ထိုသို့ စိတ်ကူးပြီး ငှားလေးနှင့် အဆိပ်လူးမြားနှစ်ချောင်းကို အသင့်ပြင်ကာ သတ္တဝါများနှင့် နီးနိုင်သမျှ နီးအောင် ဘိုးကပ်သွားစဉ်

သူ့နောက်မှ ခြေသံကလည်း နီးသထက် နီးလာပြီ။ ဒါပေမယ့် လောဘလောကြောင့် နှင်းကျသံနှင့် ရောနေသော ခြေသံကို ကျော်ဘမကြားမိပေ . . . ။ သတိမထားမိပေ . . . ။

ရှေ့မှ သတ္တဝါနှစ်ကောင်နှင့် နီးနိုင်သမျှ နီးအောင် တိုးကပ်သွားကာ ငှားလေးကို မောင်းဆွဲတင်ပြီး အဆိပ်လူးမြားတင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရှေ့မှ အစာစားနေသော သတ္တဝါဆီသို့ မြားတံကို တည့်မတ်စွာချိန်လိုက်စဉ် သူ့နောက်ဘက်မှ အရိပ်မည်းကြီး ထိုးကျလာသည်။

ကျော်ဘ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြောက်မတ်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက်တွင် သူ့အတွက် အချိန်များစွာ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

“အား”

ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သံနှင့်အတူ အနီရောင် သတ္တဝါလေးနှစ်ကောင် နှင်းတောထဲမှာ ပျောက်သွားပြီး ဝါးရုံတောဘေးမှ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အဖိုးအိုတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

နှင်းပြင်ပေါ်တွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အဆက်ပျောက်နေသော မုဆိုးကျော်ဘ အလောင်းကို ကြည့်ပြီး . . . ။

“အင်း လောဘသားတွေ . . လောဘသားတွေ . . သူတို့ရဲ့ လောဘစိတ်တွေက သူတို့ရဲ့ အသက်ကို ဥပါဒ်ပေးတာဘဲ . . .

အော် . . . သံသရာတလျှောက်မှာ သူ့အသက်ငါသတ်ငါအသက်သူသတ်နဲ့ မမြဲနိုင်တဲ့ တရားတွေပါလား။ သင်္ခါရတွေ၊ သင်္ခါရတွေ . . .

ထိုသို့ ရေရွတ်ပြီး နင်းတောထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

နှင်းတလိုက်နှင့် ထိမ်တိုက်ကမောင်

အခန်း (၂)

မယ်လန်းတစ်ယောက် တောင်ပေါ်ရောက်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ပါလာသော ရိက္ခာခြောက်များပင် ကုန်သလောက် ရှိသဖြင့် ချွေတာစားနေရသည်။

လမ်း၌တွေ့သော အခြားသားကောင်များကို ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးခြင်းမပြုဘဲ ကတိုးနီများနောက်ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး လိုက် နေခဲ့သည်။

သူတွေ့ရပုံကလည်း အဆန်းသား ၊

အခြားသူများလို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ရသည် မဟုတ်၊ နှင်းတောထဲမှာ ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲဖြင့် ဟိုနေရာတွေ့လိုက်၊ ဒီနေရာတွေ့လိုက်နှင့် ဝိုးဘဝါးတွေ့နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

မြတ်စာပေ

ဇြိမ္မာ

ဒီနေရာမှာ တွေ့လိုက်ရရင် ရိပ်ကနဲပျောက်သွားပြီး နောက်တစ်နေရာမှာ ရောက်သွားသည်။

နောက်တစ်နေရာမှာ တွေ့လိုက်ရရင် ပျောက် သွားပြီး အခြားနေရာမှာ သွားပေါ်ပြန်သည်။

ဒီနေရာလိုက်၊ ဟိုနေရာမှာပေါ့၊ ဟိုနေရာလိုက် ဒီနေရာမှာပေါ့နှင့် ခါကာဘိုရာမီ ထောင်ပေါ်တွင် သုံးရက်လုံး လုံး မယ်လန်းတစ်ယောက် ချာလည်လည် နေခဲ့သည်။

ထိုသို့လိုက်ရင်း တစ်နေ့တွင် နှင်းတောထဲမှာ ဂူဟစ်ဂူ အနီးသို့ ရောက်သွားသည်။

မယ်လန်း ဂူအတွင်းဝင်ကြည့်တော့ အံ့ထဲမှာ ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ်နှင့် တရားထိုင်နေသော အဖိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

“ ဘာလာရှာတာလဲ ငါ့မြေး ”

“ ကတိုးနီလာရှာတာပါ - ဒီအထဲဝင်လာတာ တွေ့မိ သလား အဘ ”

“ မတွေ့မိပါဘူးကွယ် . . ”

မြတ်စာပေ

“ ဒီအနားမှာတင် ပျောက်ပျောက်နေတယ် - လိုက်ရှာ
လိုက်ဦးမယ်အဘ ”

လှည့်ထွက်မယ်လုပ်တော့ အဖိုးအိုက လှမ်းပြောသည်။

“ ကတိုးနီဆက်မရှာဘဲ တောင်အောက်ပြန်ဆင်းသွား
ရင် ငါ့မြေးအတွက် ပိုကောင်းပါတယ် ”

“ ဟာ မဖြစ်ဘူး၊ ကတိုးနီမရဘဲ တောင်အောက်ပြန်
ဆင်းသွားလို့ရှိရင် ကြိုးစားထားတာတွေ အလကားဖြစ်ကုန်
မှာပေါ့ ”

“ ဘာဖြစ်လို့ တားတာလဲအဘ ”

“ အဘကတော့ ငါ့မြေးအခုနေ တောင်အောက်ပြန်
ဆင်းသွားရင် အကောင်းဆုံးပဲလို့ သိတာကလွဲပြီး အခြားဘာမှ
မသိပါဘူးကွယ် ”

မယ်လန်းက မထေမဲ့မြင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ဒူးလေး
ကို ထမ်းကာ ဂူအတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ အပြင်ဘက်တွင်
နှင်းတွေက ဝေ့ဆိုင်းနေဆဲ -

မြတ်စာပေ

သူထွက်လာတော့ မလှမ်းမကမ်းမှ ရိပ်ကန်ဖြတ်ပြေး
သွားသော အနီရောင် ပုံရိပ်နှစ်ခုမှာ လျှင်မြန်လှသည်။ ဒီနေရာ
တွေ့လိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ အခြားနေရာမှာပေါက်လိုက်၊
ဖျက်ကန်မြင်လိုက် ပျောက်သွားလိုက်ဖြစ်နေရာ
မယ်လန်းမှာ ဒူးလေးထမ်း၍ အရှူးတစ်ယောက်လို ဟိုပြေးလိုက်
ဒီပြေးလိုက် ဖြစ်နေတော့သည်။

ခဏအကြာ တောင်စောင်းတစ်နေရာမှ ဂူပေါက်တစ်ခု
ထဲဝင်သွားသည်ဟု ထင်သဖြင့် ဝင်လိုက်သွားရာ အတွင်းရောက်
သောမှ သူ့အတွက် အန္တရာယ်ဆိုကြီးတစ်ခု ကြုံနေမှန်း သိလိုက်
နေတော့သည်။

ကြောက်မတ်ဖွယ် ကောင်းသော မျက်နှာကြီးတစ်ခုကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးရန် ပြင်လိုက်
သော်လည်း နောက်ကျသွားပေပြီ။

လက်မည်းကြီးတစ်ခုက သူ့ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီးနောက်၊
မြှောက်ပါသွားသော မယ်လန်းကိုယ်ကို ဂူနံရံဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ

မြတ်စာပေ

“အား” ကနဲ အော်သံကြီးက ဂူအတွင်းအပြင်တဝိုက် ပဲ့တင် ထပ်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မလှမ်းမကမ်း နှင်းတောထဲဆီမှ ကြေးစည်သံလေး တနှောင်နှောင် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

မြို့စွာ

အခန်း (၃)

ထိုသို့ . . . တောင်ပေါ်တက်၍ ကတိုးနီနောက် လိုက်ကြသော မုဆိုးတော်တော်များများ ပြန်လမ်းမရှိ ဖြစ်နေ သောအခါ ရွာလူကြီး ဦးခွန်ဘရင်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းခဲရတော့ သည်။

မိမိရွာတွင်သာမက တောင်ပေါ်တက်မည့် မုဆိုးတို့ အား ခေါ်ယူသတိပေးရတော့သည်။

“မင်းတို့ တောင်ပေါ်တက်ကြမည့်သူတွေကို သတိ ပေးချင်လို့ ခေါ်ရတာပဲ”

သစ်ခွရှာတာပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ ဆေးမြစ်ဆေးဥ ရှာတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တောပစ်ထွက်မယ့်သူတွေအားလုံး သိထားဖို့က တို့ရွာ

www.burmeseclassic.com

အပီအဝင် အနီးဝန်းကျင်က မုဆိုးတွေ တောင်ပေါ်တက်တိုင်း အသေဆိုးနဲ့ သေကြတယ်။

ဒီအကြောင်းတွေ မင်းတို့တတွေလဲ ကြားပြီးရောပေါ့။

“ ကြားပါတယ် ဆလှိုင်း ”

“ ဒီကိစ္စတွေကို ကြည့်ရင် တောင်ပေါ်တက်တဲ့ သူတိုင်းတော့ ဒီလိုဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပန်းရှာတဲ့သူတွေ ဆေးမြစ် ဆေးဥရွာတဲ့သူတွေ အခြား သားငါးရွာတဲ့လူတွေတော့ ဘာမှဖြစ်တယ်လို့ မကြားမိဘူး ၊

ထူးခြားတာက အခုသေတဲ့သူတွေအားလုံး တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ကတိုးနီရှာတဲ့ သူတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်။ ကတိုးနီ ရှာဖို့တက်သွားတဲ့သူတိုင်း ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ဘဝကို ရောက်နေ ကြတယ် -

ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဆိုရင်လဲ အတော်ထူးဆန်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုဘဲ . . . ”

ဦးခွန်ဘရင်က စကားစရပ်ပြီး ဖခါးတစ်ခွက်

မြိတ်စာပေ

မြိတ်စွာ

မော့သောက်လိုက်သည်။

လာရောက်နားထောင်ကြသူများကတော့ အမျိုးမျိုး တီးတိုးတီးတိုး ပြောဆိုနေကြသည်။

“ ငါကြားဖူးသမျှ ပြောရရင်တော့ ကတိုးနီဆိုတာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေရဲ့ အတိတ်နိမိတ်တဲ့ . . . ၊

ကတိုးနီတွေနဲ့အတူ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ အမြဲရှိနေ တက်သတဲ့ ၊

တို့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေမှာ၊ ပင်လယ်ဖျံနီကို တွေ့ရင် နိမိတ်မကောင်းဘူးလို့ ယူဆကြတယ်။ ပင်လယ်ထွက်မယ့် လူတွေဟာ ပင်လယ်ဖျံနီကိုတွေ့ရင် ခရီးစဉ်ကို ဖျက်ပစ်လိုက် လိုက်ကြတယ်။ တို့တောင်ပေါ်မှာလဲ ကတိုးနီဆိုတာ အဲဒီလို မျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်။

ကတိုးနီကို တွေ့တဲ့လူ လိုက်ရှာတဲ့သူတွေဟာ ကံကြမ္မာ ဆိုးနဲ့ ကြုံကြရတယ် . . . ၊

တော့လို့ကိမ့်ဆိုးများက ဦးခွန်ဘရင်စကားကို စိတ်ဝင်

မြိတ်စာပေ

စားကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ရှေ့မှ ကတိုးနီထမ်းရန် တက်သွားကြသူတိုင်း ပြန်လမ်းမရှိခဲ့တာ သူတို့အားလုံး အသိပင် ဖြစ်သည်။

“ ဒါကြောင့် ငါပြောချင်တာက ဒို့ရွာသူရွာသားတွေ တောင်ပေါ်သွားတဲ့အခါ ကတိုးနီရှာတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ကြဖို့ပဲ။

နောက်ထပ် တစ်ခုဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဒို့ရွာအတွက် လည်း မကောင်းဘူး၊ အားလုံးအတွက်လည်း မကောင်းဘူး။ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆလိုင်း ”

“ က - ပြန်ကြပြန်ကြ - နောက်ထပ် ဒီညတင်းနဲ့ ဖတ်သက်ပြီး ငါတာမှ ထပ်မကြားချင်ဘူး ”

ရွာသူရွာသားအချို့နှင့် မုဆိုးများအသီးသီး ထပြန်သွား ကြသည်။

အိမ်အောက်တွင် လူရှင်းသွားသောအခါ အပေါ်ထပ်မှ နန်းကေဇာ ဆင်းသည်။

မြတ်စာပေ

သူမသည် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိသော ဦးခွန် ဘရင်၏ တစ်ဦးတည်းသော မိတဆိုးသမီးလေးဖြစ်သည်။ ရှမ်းသွေးရှမ်းနွယ်ဝပ်သူလေးမို့ အသားဖြူဖြူနှင့် ချောမောလှပ သူ့ဇာလေးဖြစ်သည်။

“ အဖေ . . . ”

ဦးခွန်ဘရင်က ဆေးတံအိုးထဲဆေးဖြည့်ရင်း သမီး ဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်သည်။

နန်းကေဇာသည် ဖခင်ဖြစ်သူနားတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ ဘာလဲသမီး ”

“ အဖေတို့ စောစောက ကတိုးနီဆိုလား၊ ပြောသံကြား လိုက်လို့ပါ . . . အဲဒါကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ . . . ”

ဦးခွန်ဘရင်က ဆေးတံကို မီးညှိပြီး တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ မီးခိုး ငွေ့များ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့ . . . အခု ခါကာဘိုရာဇ်

တောင်ပေါ်မှာ ဟိမဝန္တာဘက်က ကတိုးနီတွေ ရောက်လာတယ်

မြတ်စာပေ

လို့ သတင်းကြားနေရတယ်။ နောက် ခါကာဘိုရာဒီတောင်
ပေါ်မှာ ခန်းတောက်မြစ်တွေ အများကြီးစုပေါက်နေတဲ့
ခန်းတောက်မြစ်သိုက်ကြီးတစ်ခုလဲ ရှိနေတယ်။

တွေ့တဲ့လူကတော့ အခြားမဟုတ်ဘူး။ နီမောင့်အဖေ
ဦးလဘုန်ပဲသမီး။ ”

“ ဖာင် - နီမောင့်အဖေ ဦးလဘုန်က ခန်းတောက်
မြစ်သိုက်ကြီးကို တွေ့ခဲ့တယ်။ ဟုတ်လားအဖေ ”

ဦးခွန်ဘရင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ ဦးလဘုန်က ခန်းတောက်မြစ်သိုက်ကြီး ရှိတဲ့နေရာကို
တွေ့ခဲ့ရုံတင်မကဘူး။ ကတိုးနီနွှစ်ကောင်ကိုပါ သူပဲ
တွေ့ခဲ့တာတဲ့။ ”

ကတိုးနီတွေနောက်လိုက်ရင်း တောင်ပေါ်မှာ အသေ
ဆိုးနဲ့သေခဲ့တာလို့ မုဆိုးတွေပြောနေကြတာ သမီးကြားတယ်
မဟုတ်လား။ ”

“ ကြားပါတယ်အဖေ . . . ” သမီးတောင် နီမောင့်

မြိတ်စာပေ

ကြီးစွာ

အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာ ”

“ အခုအဖေခေါ်ပြောတဲ့ ကိစ္စကလဲ အဲဒါပဲ . . .
တောင်ပေါ်မှာ ကတိုးနီသွားရှာတဲ့ မုဆိုးတိုင်း သေကုန်ကြတယ်။
အဲဒါနောက်ထပ် ကတိုးနီနောက် မလိုက်ကြဖို့ ခေါ်ပြောရ
တာဘဲ ”

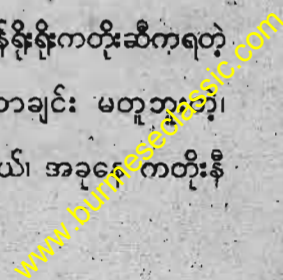
“ ကတိုးနီဆိုတာ၊ ကတိုးရိုးရိုးနဲ့ ဘယ်လိုကွာသလဲ
အဖေ . . . ”

“ အကောင်အရွယ်အစားကတော့ မကွာလှပါဘူး ၊
ဒါပေမယ့် အသွေးအရောင်နဲ့ တန်ဖိုးရှိတာချင်းကတော့
အတော့ကို ကွာတယ်။ ”

အခုနေ သားမွေးအိတ်ပါတဲ့ ကတိုးနီတစ်ကောင် ရလို့
ကတော့ ချမ်းသာပြီပေါ့။

အဖေကြားဖူးတာကတော့ သာမန်ရိုးရိုးကတိုးဆီကရတဲ့
နံ့သာခဲနဲ့ ကတိုးနီရဲ့ နံ့သာခဲ မွေးတာချင်း မတူဘူးတဲ့။
ဆေးဖက်ဝင်တာချင်းလဲ အတော်ကွာတယ်။ အခုနေ ကတိုးနီ

မြိတ်စာပေ

နံ့သာခဲအိတ်ရလို့ကတော့ ပတ္တမြားခဲရလို့ကို တန်ဖိုးရှိမှာသမီး”
နန်းကေလာ မျက်စိထဲမှာ လှပသော ကတိုးနီ
ကလေးများ လှုပ်ရှားသွားလာနေမှုကို အတွေးနဲ့ မြင်ယောင်
နေမိသည်။

အခန်း (၄)

နှင်းလွမ်းသည် တောင်စခန်းတဝိုက် ရှုမျှော်လေတိုင်း
နှင်းမှုန်ဝေ့ဆိုင်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မပီပီးဝါးရှိနေသည်။

အရိန်ရစပြုနေသော အအေးလှိုင်းဒဏ်များက
ခါကာဘိုရာဇီတောင် တစ်ခုလုံးနှင့် တောင်ခြေတဝိုက်တွင်
ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံထားသည်။

မှုန်ပျံ့မြင်နေရသော တောင်ထိပ်ဘက်တွင် ဖုံးလွှမ်း
နေသော ရေခဲများကြောင့် ရေခဲတောင်တန်းကြီးသဖွယ်ဖြစ်နေ
တော့သည်။

နှင်းမှုန်နှင်းစက်များကြားမှ အားယူထိုးဖောက်ဆင်းလာ
သော နေရောင်ခြည်သည် ခါကာဘိုရာဇီ တောင်ထိပ်ဖွန်းသို့

မေးတင်စပြုနေပြီ။

မကြာမီ နေဝင်တော့မည်။

နေဝင်သွားသည်နှင့် အလင်းရောင် ပျောက်သွားပြီး အအေးဓာတ်က ပိုမိုလွှမ်းခြုံလာတော့မည်။

ရွာစုများဘက်စီမှ တလူလူတက်လာသော မိခိုးငွေများ မှာ အအေးဒဏ်ကို အံတုနိုင်ရန် အိမ်အသီးသီးမှ မီးဖိုများမှ ဖြစ်ပြီး၊ ထောင်ပေါ်သွားတို့မှာ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် သမျှ ဖခါး (လက်ဖက်ရည်) သောက်ရင်း၊ မီးလှုံရင်း အနားယူ ကြတော့မည်။

တစ်စတစ်စနှင့် ထောင်ပေါ်တဝိုက်တွင် နေရဲ့အလင်း ရောင် ပျောက်သွားပြီ နှင်းမှုန်နှင်းစက်များ ပိုမိုကျဆင်းလာသည်။

သစ်ပင်သစ်ရွက်များပေါ်တွင် နှင်းစက်များ တင်နေရာ မှတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပွေးပွေးဖြူနေသူနှင့် တူလာ တော့သည်။

ယခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်နှင့် နှင်းတိုင်းတို့ လွှမ်း

ခြံထားခဲ့လေပြီ

အအေးဓာတ်ပိုလာသည်နှင့် ထောင်ခြေရှိ သစ်တော တွင်းမှ တိရစ္ဆာန်များတို့၏ အော်မြည်သံများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်စ ပြုလာပြီ။

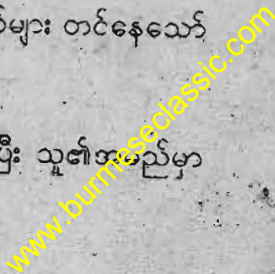
ထောင်ပေါ်တဝိုက်မှာမူ ညဉ့်အခါ အစာရှာထွက်လေ့ ခြံသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ကြီးများ၏ ဟိန်းဟောက်အော်မြည် သံများ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါ်လာတတ်သည်။

ထောင်ခြေတစ်နေရာတွင် လူတစ်ယောက် ထိုင် နေသည်။

မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသောကြောင့် အဝေးမှကြည့်လျှင် အသက်မှရှိသေးရဲ့လားဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ငြိမ်သက် သွန်းစွာ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် နှင်းမှုန်နှင်းစက်များ တင်နေသော် ထည်း ဥပက္ခာပြုထားသည်။

သူသည် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ၏အမည်မှာ

“နီမောင်” ဖြစ်သည်။

နီမောင်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် လူရွယ် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကြုံ့ခိုက်သန်စွမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျစ်လစ်သန်မာလှပြီး အချိုးအဆစ် ပြေပြစ် သည်။

အဖြူရောင်အသားမှာ ပင်ပန်းမှုဒဏ်များ၊ လောက၏ ကြမ်းတမ်းမှုဒဏ်များကြောင့် အနီရောင်သန်းနေသည်။

လည်ဂုတ်အထိ ဝဲကျနေသော နီကျင့်ကျင့် ဆံပင်တို့ကို နဖူးမှ ကျားသစ်ရေကြိုးဖြင့် သိုင်းချည်ထားသည်။ ဝတ်ဆင်ထား ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီတို့မှာ တစ်စတစ်စ ပိုလာသောကြောင့် အအေးဒဏ်ကာကွယ်ရန် မလုံလောက်သော်လည်း နီမောင် ကတော့ အအေးဒဏ်ကို သတိပြုမိဟန်မတူချေ။

သူသည် ထိုနေရာတွင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

လူကသာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော်လည်း စိတ်အစဉ်

က အဝေးသို့တိုင် လွင့်ပျံ့လျက်ရှိသည်။

နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ခါကာဘိုရာဇီတောင်ပေါ်တွင် သေ ဆုံးသွားသော အဖေမျက်နှာနှင့် ပုံရိပ်များကို သတိရနေသည်။

နီမောင်ဖခင် ဦးလဘုန်မှာ ခါကာဘိုရာဇီတောင်ပေါ် တွင် လောကတာဝန်၊ မိသားစုတာဝန်များ ထင်းဆောင်ရင်း အသက်ဆုံးပါးခဲ့ရသည်။

တောင်ပေါ်တွင် အဖေဘယ်လိုဆုံးခဲ့သည်ကို တိတိ တျာတျာ အသိနိုင်သော်လည်း၊ ကတိုးနီနောက်လိုက်ရင်း အန္တရာယ်ဆိုးနှင့်တိုးပြီး အသက်သေခဲ့ရသည်ဟု ထင်ကြသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေသေဆုံးခဲ့ရသည့်အတွက်တော့ နီမောင် တို့မိသားစုလေးအတွက် ဘဝပျက်ခဲ့ရသည်။

ရွာမှဘဝတူမှုဆိုးများ သယ်ဆောင်လာသော တရား အလောင်းကို ရွာထဲယူခွင့်မရသဖြင့် ရွာပြင်မှာထားစဉ်က တစ်ညလုံး နှင်းစက်များအောက်မှာ အဖေအလောင်းနားနှာ နေရင်း ငိုကြွေးခဲ့ရှာသော အမေခမျာ ထိုအချိန်မှစပြီး လောကဓံ

ရဲ့ ဒဏ်များကို ရင်စီးခံခဲ့ရသည်။

အဖေရှိစဉ်က ပျိုးထောင်ခဲ့သော မြေကွက်ကလေး၌ ရာသီအလိုက်၊ နွေပြောင်း၊ လက်ဖက်၊ ဆေးရွက်ကြီး၊ အာလူး၊ ကြက်သွန်၊ ခရမ်းများကို စိုက်ပျိုးရောင်းချရင်း ဘဝကိုရုန်းကန် ခဲ့ရသည်။

ထိုအခါ အဖေရှိစဉ်က သင်ပေးခဲ့သော ပညာများနှင့် တောင်ပေါ်တက်ရင်း၊ အမဲလိုက်၊ ဆေးမြစ်ဆေးဥ ရှာသော အလုပ်များကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ နီမောင်လုပ်ခဲ့ရသည်။

အဖေရှိစဉ်က -

ဒီရာသီမှာ ဒီလိုသွား၊ အန္တရာယ်နဲ့တွေ့ရင် ဒီလိုရင်ဆိုင်၊ သားကောင်တွေရဲ့ ဓလေ့ကဘယ်လိုဘယ်ပုံ၊ လေးမြားပြုလုပ်ပုံ၊ ပစ်ခတ်ပုံ တောင်ပေါ်မှာနှင့် မုန်တိုင်းနဲ့ကြုံရင် ဘယ်လိုကျော် ဖြတ်ရမည်၊ ရိက္ခာဘယ်လိုရှာရမည်၊ နယ်မြေကျွမ်းကျင်အောင် လေ့လာမှတ်သားရမည်။ လမ်းပျောက်နေရင် ပြန်လမ်းဘယ်လို ရှာရမည် စသော မုဆိုးတစ်ဦးသိသင့်သိထိုက်၊ တတ်သင့် တတ်

မြတ်စာပေ

ထိုက်သည်များကို သူနှင့်အတူ ခေါ်ရင်းသင်ကြားပြသပေးခဲ့ သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း နီမောင်တစ်ယောက် အသက် ငယ်ငယ်နှင့် တောင်ပေါ်မုဆိုးစာရင်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ ဆောင်းဦးပေါက်စက ကိုးတောင်ကျားတစ်ကောင်နှင့် ဝံတစ်ကောင်ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးပြခဲ့သော နီမောင်ကို ရာခံမုဆိုးက အထင်မသေးဝံ့ကြတော့ပေ။

တန်းဝင်မုဆိုးတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြ ရသည်။ ထိုသို့ သားအမိနှစ်ယောက်ဘဝကို ကြံ့ကြံ့ခံရင်ဆိုင် နေဆဲမှာပင် မမျှော်လင့်သော ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အခြားမဟုတ်ပေ

အမေကို ဝန်ဆန်ရွာမှ မုဆိုးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ် ပေးရန် ဆွေမျိုးများက ဝိုင်းဝန်းစီစဉ်ကြသည်။ အမေက အတန်တန်ငြင်းသော်လည်းမရပေ။ ဆွေမျိုးအုပ်စုတွင် ဩဇာရှိ သူများက ဇွတ်အတင်းစီစဉ်ပေးကြသည်။

မြတ်စာပေ

ထိုသူ၏အမည်မှာ “ ဇာမုန်းထန် ” ဖြစ်သည်။ အသက်
လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး အသားမည်းမည်းနှင့်ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသော လူထွားကြီး တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

တောလိုက်မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသဖြင့်
စိန်ကြမ်း လူကြမ်းဖြစ်သည်။

ဇာမုန်းထန်သည် ရုပ်ကြမ်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည့် အပြင်
မျက်နှာပေါ်မှ ကန့်လန့်ဖြတ် ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုနှင့် မျက်စိ
တစ်ဖက်ကို သားရေပြားနှင့် အုပ်ဆိုင်းထားသဖြင့် ပို၍ကြည့်ရ
ဆိုးလှပေသည်။

ဇာမုန်းထန်၏ တစ်ဖက်တည်းသော မျက်လုံးအကြည့်
ဒဏ်က စူးစူးရဲရဲနှင့် ကောက်ကျစ်မှုများ ရှိနေသည်ဟု နီမောင်
ထင်မိသည်။

ဇာမုန်းထန်ကိုတွေ့တိုင်း အဖေ့ကိုသတိရနေမိသည်။
ညဘက်များတွင် အတွေး၏နှိပ်စက်မှုကြောင့် အိပ်မပျော်၊ အိပ်

ပျော်သည့် အခါများတွင် အဖေ့ကို အမြဲတွေ့နေရသည်။
တစ်ည နီမောင်အိပ်မောကျနေတုန်း အဖေ့ရောက်
လာသည်။ အဖေ့ကို ရေခဲတောင်တစ်နေရာမှာ နီမောင်
တွေ့ရသည်။

အဖေ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ နီမောင် ဝမ်းသာသွားသည်။
“ အဖေ အဖေမသေဘူးနော် . . . အဖေဘယ်သွား
နေတာလဲဟင် ”

အဖေကပြုံး၍
“ အဖေတောင်ပေါ်မှာ သားတို့အတွက် ပစ္စည်းသွားရှာ
နေတာပေါ့ကွယ် . . . ၊ နောက်ပြီး သားကိုအဖေပြောစရာရှိလို့
နီလာတာ . . . ”

“ ဘာပြောမှာလဲ အဖေ ”
“ အဖေ တောင်ပေါ်မှာ ခန်းတောက်မြစ်သိုက်ကြီးကို
တွေ့ထားတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ခန်းတောက်မြစ်တွေ အများကြီး
ရှိတယ် ”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်”

“နောက်ပြီး တောင်ပေါ်မှာ ကတိုးနီနှစ်ကောင်ကိုလဲ
အဖေတွေ့ခဲ့ရတယ်”

ဖြူ

“ဟင် - ဟုတ်လား”

နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ရွာကမုဆိုးတွေပြောကြတာ အမှန်
စိန် ပါပဲလားဟု တွေးနေမိသည်။

“တစ်နေ့ အဖေ ခန်းတောက်မြစ်တူးနေတုန်း တောင်
ဇောင်းရဲ့ ဝူပေါက်နားမှာ ကတိုးနီ နှစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်
ရတယ် . . . နေရောင်အောက်မှာ တွေ့ရတာ သူတို့ရဲ့ အမွေ
လေးတွေက ကတ္တီပါသားလေးတွေလို နီရဲပြီး အိနေတာပဲ . . .
လှလိုက်တာသားရယ် . . .”

မင်း ကတိုးနီနှစ်ကောင်ကို ငီတွဲအောင်ရွာရမယ်
သူတို့ ရှိတဲ့နေရာကို အဖေသိတယ်။”

နီမောင် နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲမှာ တက်ကြွလှုပ်ရှား
မှုတွေ ဖြစ်လာသည်။

မြတ်စာပေ

မြို့စွ

“ဒါပေမဲ့ . . . အဲဒီကတိုးနီတွေရဲ့ နောက်မှာ
အန္တရာယ်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။
မင်းကို အဲဒီ ကတိုးနီတွေရှိတဲ့ နေရာကို အဖေပြပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့
မင်း အဖေ့ကို ကတိတစ်ခုတော့ပေးရမယ်”

“ဘယ်လိုကတိမျိုးလဲအဖေ”

“မင်း ကတိုးနီတွေကို တွေ့ရင်မဖမ်းရဘူး။ မသတ်ရဘူး
ဆိုတဲ့ ကတိပဲ . . . မင်း ပေးနိုင်ပါ့မလား”

နီမောင် အံ့သြသွားသည်။

အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ

“ပေးနိုင်ပါတယ်အဖေ . . ကျွန်တော့်မှာ ရက်စက်တဲ့
ကတိမျိုး မရှိပါဘူး”

ထိုသို့ ကတိပေးလိုက်သောအခါ အဖေသည် နှင်းမှုန်
ခြားထဲသို့ ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

နီမောင်နောက်မှ တကြော်ကြော်အော်ခေါ်သော်လည်း
မကြည့်တော့ပေ

မြတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

နီမောင် အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့ အနားမှာ အဖေရှိ မနေတော့။

အဖေဆုံးပြီးနောက်တွင် ဤသို့သော အိပ်မက်မျိုး မကြာခဏ မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မဖေ့ကို မကြာခဏ တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် အမေအား လက်ထပ်ပေးမည် ဆိုသော အခါ အဖေအတွက် နီမောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

သူ့ဘဝတွင် နောက်ထပ်အဖေနေရာကို အစားမထိုး လိုပေ။ ထို့အတူ အမေ့ကိုလဲ နောက်ထပ်အချစ်သစ် မရှာစေ လိုပေ။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်၏ တုတ်နှောင်စိစဉ်မှုများ အောက်တွင် အမေ့ခမျာ မလူးသာမလှုပ်သာသော ဘဝမိုး ရောက်နေရရှာသည်။

ထိုအကြောင်းကို နားလည်သော နီမောင်သည် အဖေ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ စိတ်ညစ်တိုင်း ခါကာအိုရာ တောင်ပေါ်သို့ သွားနေတော့သည်။

အဖေအတွက် လွမ်းဆွတ်သတိရတိုင်း အမေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတိုင်း နီမောင် တောင်ပေါ်သွားနေခဲ့သည်။

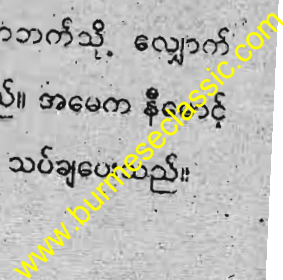
ခါကာအိုရာဒီသည် သူ့အတွက် သစ္စာရှိသော အေးချမ်းသော ထာဝရရင်ခွင်ဖြစ်ပေသည်။ နီမောင် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေ့ကိုယ်တိုင် လှေခါးချ ပေးသည်။ နီမောင်က ဝါးလှေခါးမှ ပြေးလေးစွာ တက်လာ သည်။

သူ့အပေါ်ရောက်မှ အမေက လှေခါးကို ပြန်ဆွဲတင် လိုက်ပြီး နီမောင်အနားသို့ လျှောက်လာသည်။

“ ဘယ်တွေများ လျှောက်သွားနေတာလဲ သားရယ်၊ အမေက ထမင်းစားဖို့ သားကို စောင့်နေတာ ”

သားအမိနှစ်ယောက် မီးဖိုရုံရာဘက်သို့ လျှောက် လာရင်း မီးဖိုအနီးတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အမေက နီမောင် ခေါင်းပေါ်မှ နှင်းစက်များကို ကြင်နာစွာ သပ်ချပေးသည်။

“ သားရယ် - မင်း ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲနေမယ် ဆိုတာ အမေနားလည်ပါတယ်။ အခုကိစ္စကလဲ အမေရင်ထဲက ဆန္ဒမပါဘူးဆိုတာကို သား နားလည်ပေးပါ ”

အမေ့မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ညှိုးငယ်သော တောင်းပန် တိုးလျှိုးသော အရိပ်များကို မြင်ရပြန်တော့ နီမောင် အမေ့ အတွက် သနားမိသည်။

အမေ့ကို ကြေကွဲစွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ မီးဖိုမှ တလူလူတက်လာသော မီးခိုးငွေ့များကြောင့်လား၊ ရင်ထဲမှ အပူ လှိုင်းများ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့်ပေးလား၊ အမေ့မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ကြည့်များ ရစ်ဝဲလျှက်ရှိသည်။

နီမောင် အမေ့လက်ကို ကြင်နာနှေးထွေးစွာ ဆုတ်ကိုင် လိုက်ပြီး

“ အမေရယ် - သားရဲ့ဘဝမှာ အဖေဆိုတာ အစားထိုး လို့ မရပါဘူး၊ သားရင်ထဲက အဖေနေရာကိုလဲ ဘယ်သူမှ ဝင်လို့ မရပါဘူး၊

မြတ်စာပေ

ဒါပေမဲ့ သား အမေ့ကို နားလည်ပါတယ်၊ အမေ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သားတို့ဘဝထဲကို ရောက်လာတဲ့သူကို လက်ခံ နိုင်အောင် သား ကြိုးစားပါ့မယ် ”

“ အော် - သားရယ် ”

အမေက နီမောင်ခေါင်းကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ သူမရင်ထဲမှအပူကို လျှူနိုင်မယ်သူဆိုလို့ သားတစ်ယောက်သာ ကျန်သောဘဝတွင် ဒီသားလေးစိတ်ချမ်းသာအောင်စော့ ထားချင်သည်။

“ ညနေတုန်းက သားကို နန်းကေဇာ လာစောင့်နေ သေးတယ် ”

“ နန်းကေဇာလာတယ် . ဟုတ်လားအမေ - သူ ဘာလာလုပ်တာလဲအမေ ”

နီမောင်က အမေ့ရင်ခွင်မှထကာ မေးလိုက်သည်။

“ သားနဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့ပဲ ပြောသားတယ်၊ အခြား

မြတ်စာပေ

တော့ ဘာမှပြောမသွားဘူး၊ ကလေးမလေးက သားကိုတော့
အတော်ခင်ရှာတယ်”

နီမောင် သက်ပြင်းချရင်း နန်းကေဇာမျက်နှာလေးကို
မြင်ယောင်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထနေသော အပူငွေ့များ အတန်ငယ်
လျော့သွားသည်ဟု ခံစားရသည်။

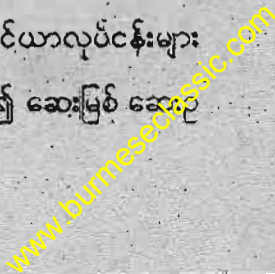
အခန်း (၅)

မန်စွေခွန်ရွာ။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြောက်ပတ်ဖျားရှိ နာမည်ကျော် လူသိ
များသည့် ခါကာဘိုရာဇီတောင်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင် တည်ရှိ
သော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။

အိမ်ခြေပေါင်းနှစ်ရာကျော် သုံးရာနီးရှိပြီး မြန်မာ၊ ရဝမ်၊
လီဆူး၊ ကချင်၊ ရှမ်း စသော တိုင်းရင်းသားများ စုပေါင်း
နေထိုင်ရာ အရပ်ဖြစ်သည်။

ရွာနေလူများမှာ မိရိုးဖလာ တောင်ယာလုပ်ငန်းများ
အပြင် အမဲလိုက်လုပ်ငန်း၊ တောင်ပေါ်တက်၍ ဆေးမြစ် ဆေးဥ

တလို့က်နှင့် တိမ်တိုက်ကမောင်

ရှာခြင်း ဝမ်းဇမ်းများဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုကြသည်။

အားအားဖြင့်တော့ ခါကာဘိုရာဇီတောင်ပေါ် တက်၍ ဆေးမြစ်ဆေးဥရှာခြင်း လုပ်ငန်းများဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းကြောင်း ပြုကြသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ခါကာဘိုရာဇီတောင်ကြီးကို အနိသဟဲပြု၍ နေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ခါကာဘိုရာဇီတောင်ကြီးသည် ၎င်းတို့ အတွက် ခူးခပ်စားသောက်၍ မကုန်နိုင်သော ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးကြီးဆိုတာလည်း မမှားပေ။

ခါကာဘိုရာဇီကို ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားများက “ခါကာဘို” ဟုပင် အလွယ်တကူ ခေါ်ကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ဖျားဘက်ရှိ အမြင့်ဆုံးတောင်ကြီး များထဲတွင် ခါကာဘိုရာဇီသည် အမြင့်ဆုံး၊ အလှပဆုံးနှင့် နာမည်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

အမြင့်ပေပေါင်း ၁၉,၂၉၆ ပေ အမြင့်ရှိသည်။

မြိတ်စာပေ

ထိုတောင်တန်းကြီးပေါ်တွင် အဖိုးတန်သစ်ခွများ၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥများအပြင် ခန်းတောက်မြစ်နှင့် မချစ်ဥတို့များစွာ ရရှိ နိုင်ပါသည်။

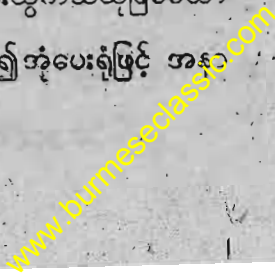
ခန်းတောက်မြစ်သည် သုံးနှစ်စာထက် သက်တမ်းရှိ သော အပင်၏အမြင့်မှာ ရှစ်လက်မခန့်ရှိပြီး နန္ဒင်းတက် အတွင်းသားနှင့်တူပြီး အလွန်ခါးသောအရသာရှိသည်။

မချစ်ဥမှာ ကြက်သွန်ဖြူနှင့်ဆင်ဆင်တူပြီး အပင်ထက် ဥက ပို၍အသုံးသည်။

ခန်းတောက်မြစ်ရော မချစ်ဥပါ အလွန်ခါသော အရသာရှိသောကြောင့် အဖျားရောဂါအပါအဝင် ရောဂါ အတော်များများကို ၎င်းတို့ကို ရေစိမ်သောက်ရုံနှင့် ပျောက်နိုင် သည်။

ထို့ပြင် ထိုခိုက်ဒဏ်ရာများ၊ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်သော ဒဏ်ရာများအတွက် ဆေးမြစ်ကို ကျိတ်၍ အံ့ပေးရုံဖြင့် အနာ မရင်းဘဲ ပျောက်ကင်းနိုင်သည်။

မြိတ်စာပေ

မချစ်ဥမှာ အရသာခါးသည်ဟု ဆိုသော်လည်း အရက်
ဖြင့် စိမ်သောက်ပါက ပူပြင်းခါးအရသာရှိပြီး နေ့စဉ်သောက်
ပါက ရောဂါဘယကင်းကာ ခွန်အားအတွက် အထူးကောင်း
လှပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများ **တိမ်တိုင်း**
ခန်းတောက်မြစ်နှင့် မချစ်ဥကို အရေးပေါ်ဆေးဝါးအဖြစ် သုံးရန်
အမြဲဆောင်ထားကြသည်။

နှစ်စဉ် ဆောင်းကာလနှင့် **နှေဦးပေါက်ရာသီများ**တွင်
ခါကာဘိုရာဇီတစ်ခုခုမှ ကျေးရွာများတွင် **ခြေရွတ်လေ့ရှိကြသည်။**

စီးပွားရေးသမားများက ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများထံမှ
အဖိုးတန် ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ၊ ကတိုးဆီ၊ သစ်ခွပန်း၊ တောင်ဆိတ်
ချို စသည်တို့ကို သူ့ထက်ငါ ဈေးကောင်းပေး၍ အလှအယက်
လာရောက်ဝယ်ယူကြသည်။

ထိုသို့ဝယ်ယူပြီး နယ်ခြားဘက်မှ နိုင်ငံခြားသား စီးပွား
ရေးသမားထံသို့ ကြိုက်ဈေးဖြင့် သွားရောက်ရောင်းချသည်။

မြတ်စာပေ

မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျားဘက်မှထွက်သော အဖိုးတန်
သယံဇာတပစ္စည်းများမှာ ပြည်မဘက်သို့ ပြန်နဲ့ ရောက်ရှိ
ခြင်းထက် ပြည်ပဘက်သို့ ထွက်သွားသည်က ပိုမိုများပြားလှ
သည်။

နှစ်စဉ် ဆောင်းရာသီအလွန် နှေဦးပေါက်ရာသီတွင်
တောင်တန်းကြီးများပေါ်တွင် ရေခဲတောင်တန်းကြီးသဖွယ် ရှိနေ
တက်သည်။

အထဲမှ မျှော်ကြည့်လျှင် ငွေရောင်ဆန်းထားသည့်နှယ်
လှပစွာ တည်ရှိနေ၏။

နှင်းများပျောက်ကျသွားချိန်တွင် တောင်တန်းကြီးများ
ပေါ်တွင် အလှဆုံးအချိန်ဟု ဆိုရပေမည်။

ရာသီအလိုက် ဖူးပွင့်ကြသော ရောင်စုံပန်းပွင့်များနှင့်
တင့်တယ်နေသည်မှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပမာ လှပစွာ တည်ရှိ
နေတက်၏။

ထိုအချိန်တွင် တောင်ခြေရွာမှလူများ တောင်ပေါ်သို့

မြတ်စာပေ

အသီးသီး တက်ကြသည့် နည်းတူ စီးပွားရေးသမားများလည်း ခြေရှုပ်လာတက်သည်။

ယခုနှစ်တော့ ဆန်ဂေါင်ဝန်းကျင်တဝိုက်တွင် စီးပွားရေး သမားများ ပိုမိုခြေရှုပ်လာသည်။ သတင်းတစ်ခုကြောင့် လာရောက်ကြသူ ပိုမိုများပြားလာသည်။

ထိုသတင်းကတော့ အခြားမဟုတ်ပေ။

ခါကာဘိုရာဇီတောင်ပေါ်တွင် ကတိုးနီရှီနေသည် ဆိုသော သတင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကတိုးနီဆိုတာ အလွန်အဖိုးတန်ပြီး အလွန်အဖိုးတန်သော သတ္တဝါမျိုးဖြစ်သည်။

သာမန်ကတိုးတစ်ကောင်၏ နံ့သာခဲပင် ရွှေထက် ဈေးကောင်းသဖြင့် ကတိုးနီတစ်ကောင်၏ နံ့သာခဲကိုရလျှင် ပတ္တမြားခဲပမာ တန်ဖိုးရှိလှတော့သည်။

ကတိုးသည် ဒရယ်မျိုးနွယ်ဝင် ဖြစ်သည်။ ရေခဲတောင်များပေါ်တွင် နေထိုင်ကျက်စားလေ့ရှိသည်။ အရွယ်ရောက်ပြီး

မြိတ်စာပေ

သော ကတိုးတစ်ကောင်မှာ အလျား ၃ ပေခန့်ရှိပြီး လက်မနှစ်ဆယ်လောက် အမြင့်ရှိသည်။ ခွာမှာ ချေခွာနှင့်တူပြီး များသောအားဖြင့် အောက်ပိုင်းဖြူ၍ အပေါ်ပိုင်းမှာ မီးခိုးရောင်၊ သို့မဟုတ် အညိုရောင်ဖြစ်သည်။

ကတိုးမှာ

ရွှေရောင်းအဆင်းရှိသောကတိုး ၊

ကြောင်သောအဆင်းရှိသောကတိုး၊

မည်းနက်သောအဆင်းရှိသောကတိုး ဟူ၍ သုံးမျိုးရှိပြီး

နီပေါနိုင်ငံဘက်မှဖြစ်သော ကတိုးသည် ရွှေရောင်အဆင်းရှိသည်။

ကသို့ရနိုင်ငံဖြစ်သော ကတိုးသည် ကြောင်သောအဆင်းရှိသည်။ အာသံနိုင်ငံဖက်မှကတိုးသည် မည်းနက်သောအဆင်းရှိသည်။ အကောင်းဆုံးကတိုးမှာ အာသံနိုင်ငံဘက်မှ ကတိုးဖြစ်သည်။

ကထိုးနံ့သာအိတ်မှာ ကတိုးအထီးကောင်၏ ချွတ်အိတ်

မြိတ်စာပေ

၌ရှိပြီး အထီးအမ မိတ်လိုက်ချိန်တွင် ပိုမိုကြီးထွားနေတက်သည်။

၎င်းနံ့သာအိတ်မှာ အာလူးပုံသဏ္ဍန်ရှိပြီး အတွင်း၌ နှမ်းစေ့လောက်အရွယ်ရှိသော ကတိုးမွှေ့၊ ကုလားပဲစေ့လောက် အရွယ်ရှိသော ကတိုးမွှေ့၊ ပဲစေ့ စားတော်ပဲစေ့လောက် အရွယ် လောက်ရှိသော ကတိုးမွှေ့ဟူ၍ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး ရှိသည်။

ကတိုးမွှေ့ရနံ့မှာ ဆတ်သွားဖူးပန်းကဲ့သို့ ရနံ့ သင်းပျံ့၏။ အရောင်မှာ ရွှေသော အဆင်းရှိပြီး အရသာမှာ ခါးပြီး စပ်၏။

ကတိုးကောင်များမှာ အများအားဖြင့်တော့ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းတဝိုက်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံတောင်တန်းများတွင် တွေ့ နိုင်ပြီး အကောင်းဆုံးကတိုးမျိုးမှာ တုန်ကွင်း(TON QUIN MUSK) ကတိုးမျိုး ဖြစ်သည်။

အထီးတွင် မေးအောက်၌ ထိုးထွက်နေသော အစွယ် တိုလေးရှိပြီး အမတွင် မရှိပေ။

အထီးရောအမပါ အမြီးတိုလေးများသာ ရှိကြသည်။

မြိတ်စာပေ

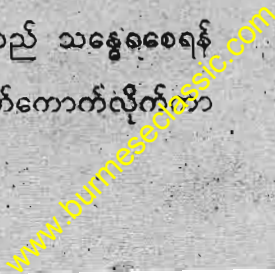
“ ကတိုး ” ဟူသော ဝေါဟာရမှာ ဝါဠိဘာသာမှ တိုက်ရိုက် မြန်မာဘာသာပြန်ထားတာ ဖြစ်ပြီး၊ ရဝမ်ဘာသာစကားဖြင့် ထလား (ခေလား) ၊ ကတိုးဆီကို “ ရာဆွမ်း ” ဟု ခေါ်သည်။

လီဆူး ဘာသာစကားဖြင့် ကတိုးကို “ လား ” ကတိုးခံဆောင် တို့ “ လားဖူ ” ၊ ဂျိမ်းဖောလူမျိုးများက ကတိုးကို “ ဟွမ် ” ခေါ်ပြီး လာချိတ်နှင့် လော်ဝေါလူမျိုးတွေက “ လရှမ်း ” ခုံးဝင်ပုံ၊ ဒေသအလိုက် အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းသည်။

ကတိုးအထီးအမ မိတ်လိုက်ပုံကလည်း ဆန်းသဉ် ကတိုးအထီးကောင်၏ အမြီးဖျားမှ နို့သီးခေါင်းကဲ့သို့ အဖျားချွန်ပြီး ထိမ်တွင် နို့သီးခေါင်းကဲ့သို့ အပေါက်ကလေးများယူ ရှိသည်။ ထိုအပေါက်ကလေးများမှ ကတိုးအထီးကောင်၏ သန္ဓေရည်ထွက်သည်။

မိတ်လိုက်ချိန်တွင် ကတိုးအမသည် သန္ဓေရစေ့ရန် အတွက် ကတိုးအထီးနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ကာ

မြိတ်စာပေ

ကတိုးအထီး၏ အမြီးဖျားကို ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်ယူရသည်။

ကတိုးများသည် လပြည့်လကွယ်ရက်များတွင်သာ မိလိတ်ကြပြီး၊ တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ် သားမွေးသည်။

၅. တစ်ကြိမ်ထွက်လျှင် တစ်ကောင်ပေါက်ပြီး၊ နို့တိုက်လေ သတ္တဝါမျိုးဖြစ်သည်။

ကတိုးမွေးအစစ်မှာ ရနံ့ပြင်းလှသောကြောင့် တေသင်းပူရင် မုဆိုးကျားများက ကတိုးတို့ မမ်းမိသောအခါ တိုယ်ခါးပြီး စင်္ကာစားပြီး ကတိုးမွေးအိတ်ရှိသော ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းကို ချန်ထားပုံဖြင့် အချို့ကကောင်းသူများမှာ ကတိုးမွေးအိတ်ကို အလွန်တောတကူ ရတက်ကြသည်။

၆. ကတိုးအစစ်မှာ မီးမလောင်ဘဲ လက်အောက်ဆုတ်ကိုင်ထားလျှင် လက်ပေါ်မှမွေးပြီး ကတိုးမွေးတစ်ယောက်က လက်ဝါးနှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး တစ်ယောက်တစ်ယောက် လက်ချင်းဆက်သွားပါက ခုနှစ်ယောက်မြောက်နောက်ဆုံးလူ၏ လက်၌ပင် ကတိုးမွေးရနံ့ သင်းနေမှ ကတိုး

စစ်ပါသည်။

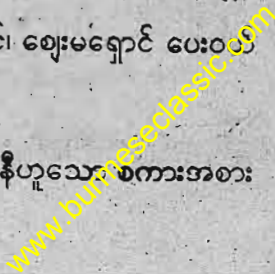
တောင်ပေါ်သားတို့က ကတိုးမွေးအစစ်ကို အိတ်ဖြင့် ထည့်ဆောင်ထားပါက လူချစ်လူခင်ပေါ်မြင်း၊ အမှောင့်ပယောဂအနှောက်အယှက်များ အပေးနိုင်ခြင်းဟု ယုံကြည်သဖြင့် ဆောင်ထားလေ့ရှိကြသည်။

ကတိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆေးဖက်ဝင်ပုံ၊ အသုံးဝင်ပုံ၊ အဖိုးတန်ပုံများအကြောင်းကို ရေးမည်ဆိုပါက အတော်တို့များပြားလှသည်။

သို့ကြောင့်လည်း ကတိုးကို လူတိုင်းလို ခွင့်ကြသည်။ ကတိုးမွေးအိတ် အစစ်ရလျှင် တွေ့မရှောင် ဈေးပေး၍ ဝယ်ယူသွားကြသည်။

သာမန်ကတိုးမွေးကိုတောင် ထိုမျှ စိတ်ဝင်စားနေလျှင် ကတိုးနီဆိုလျှင်တော့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်၊ ဈေးမရှောင် ပေးဝယ်တော့မည်မှာ သေချာ၏။

မုဆိုးများ နားထဲတွင် “ ကတိုးနီဟူသော စကားအစား

ရတနာသိုက် - ရတနာသိုက် ။ ဟူ၍ ပြောင်းလဲကြားယောင်
နေကြသည်။

သို့ကြောင့် သူ့ထက်ငါ အလှအယက် တက်ရောက်
ရှာဖွေနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ကတိုးနီနောက် လိုက်ကြသူတိုင်း၊ ကတိုးနီကို
တွေ့သူတိုင်း အန္တရာယ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ကြရသဖြင့် ရွာလူကြီး
ဦးခွန်ဘရင်ကိုယ်တိုင် ရွာသူ၊ ရွာသား၊ မှုဆိုးများကိုခေါ်၍ သတိ
ပေးထားရခြင်းအထိ ဖြစ်နေတော့သည်။

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဆိုသလို ကြားနေ ပြောနေ
ကြဖြစ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကတိုးနီသည် မန်စေခွန်ရွာမှ သေ
ဆုံးသွားသော နီမောင်ဖခင် ဦးလဘုန်နှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ
ဆက်စပ်နေခြင်းကမူ အခိုင်အမာ ဖြစ်နေတော့သည်။

အချို့ကမူ

ဦးလဘုန်သည် တောင်ပေါ်၌ ကတိုးနီနှင့် ဆုံခဲ့ဖူး
သည်။ မျက်စိလည်ပြီး တောင်တန်းတစ်နေရာတွင် ရောက်နေ

မြိတ်စာပေ

ခဲ့သော ဦးလဘုန်သည် နေဝင်ခါနီးအချိန် ဖွေးဖွေးဖြူနေသော
ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ကတ္တီပါရောင် တောက်ပလျက်ရှိသော
ကတိုးနီအား အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရသည်။

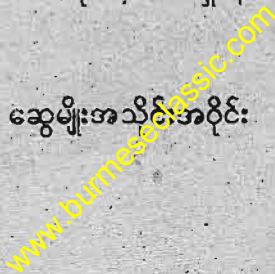
တောင်တန်းပေါ်တွင် မေးတင်စပြုနေသော ဆည်းဆာ
ရောင် အောက်တွင် လှပသော ကတိုးနီနှစ်ကောင်ကို အသေ
အချာ တွေ့ပြီး သူ့အတွက် ကြမ္မာဆိုးများ ကျရောက်ခဲ့သည်။

၎င်း ကတိုးနီသတင်းကို မန်စေခွန်ရွာတွင်သာမက
အနီးဝန်းကျင်ရွာများက မှုဆိုးများက စိတ်ဝင်စားကြသည်။

ထိုသူများထဲတွင် နီမောင်၏မိခင် မနန်းမေနှင့်
လက်ထပ်ရန် ကမ်းလှမ်းလာသည့် ဝန်ဆန်ရွာမှ မှုဆိုးကြီး
“ဇာမုန်းထန်” လည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

အားလုံးကတော့ ဇာမုန်းထန်သည် မနန်းမေအား လက်
ထပ်လိုခြင်းမှာ သေရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယ ရှိနေ
ကြသည်။

ဇာမုန်းထန်သည် မနန်းမေ၏ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း
မြိတ်စာပေ

သို့ ချဉ်းကပ်ကာ လက်ထပ်ရန် ကြိုးစားလာခြင်းမှာ ကတိုးနီ
များနှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေသော “ခန်းအောက်မြစ်သိုက်”
နှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဆက်စပ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်နေကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို နီမောင်ကလည်း ခိုင်မိသည်။

“ဒီလူကြီး အမေ့ကို လက်ထပ်တာ မေတ္တာရှိလို့တော့

ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ၊

ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဦး အဖေတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကတိုးနီနဲ့ ခန်းတောက်မြစ်

က မြေပုံကို လိုချင်လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ် ”

ဖြစ်နိုင်ရင် အမေ့ကို ထိုလူကြမ်းကြီးနှင့် မယူစေချင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ကြီးကဲတဲ့လူများက အတင်းစိစဉ်ကြပြန်တော့ နီမောင်
ခမျာ ဘာမှ မတက်နိုင်ပေ။

သည်နေ့မနက်စောစောကတည်းက အမေ့အား

ငါ့မုန်းထန် လာခေါ်သွားသဖြင့် ဝန်ဆန်ရွာသို့ လိုက်သွားလေ
သည်။ နီမောင်အတွက် နံနက်စာအဖြစ် ကောက်ညှင်းကျဉ်

မြိတ်စာပေ

ဘက်နှင့် အသားခြောက်မီးကင် စီစဉ်ပေးထားသည်။

အမေ ဝန်ဆန်ရွာသို့ ဘာကြောင့် လိုက်သွားသည်ကို

မောင် မသိပေ။

သိလည်း မသိချင်ပါ။

ဆွေပြုမျိုးပြု မဟုတ်မှန်းတော့ သိသည်။

ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်သော်လည်း မပြောသာပေ . . . ။

အပြင်ဘက်တွင် နှင်းမှုန်နှင်းစက်များ ဝေ့ဆိုင်လျက်
သည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေ့ဝင်လာသော ဆောင်းလေနှင့်

အတူ နှင်းစက်များ ပါလာတတ်သည်။

နီမောင်သည် အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် မီးဖိုနား

နှင့် ထိုင်ရင်း မီးတောက်များ မပြတ်စေရန် ထင်းရှူးအမြစ်တုံး
များ ထည့်ပေးသည်။

ထို့နောက် - အမေစီစဉ်ပေးခဲ့သော ကောက်ညှင်း

စစ်ကိုက်၊ ဖခါးတစ်ကိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်းအထွေး

မြိတ်စာပေ

ကောင်းနေသည်။

ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝံရေများ သစ်ပင်များ၊ ဆတ်ချို၊ ပြောင်ချို၊ ဝက်စွယ်များကို ဧည့်ခန်း၏ အလှအပအဖြစ် အစီအရီ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အဖေ လက်ရာများ ဖြစ်ကြသည်။

နံရံထက်၌မူ အဖေလက်စွဲတော် ဒူးလေးနှင့် လှဲမတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အဖေသည် ဒူးလေးပစ်လက်ဖြောင်သလို လှဲထိုးလည်းတော်သည်။

တော်ရဲ့ အနီးကပ် တွေ့သော သားကောင် များကို လှဲတစ်လက်ဖြင့် ထိုးဖမ်းလေ့ရှိသည်။

ခါကာဘိုရာဇီပေါ် နောက်ဆုံးတက်သွားသော အခေါက်က အဖေသည် သူ၏လက်စွဲတော် ဒူးလေးနှင့် လှဲမကို ယူမသွားခဲ့ပေ

သို့ကြောင်များ ယခုလိုအသက်ဆုံးရသလားဟု နီမောင် တွေးမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်.

အဖေ့ရဲ့ အမွေကိုတော့ ရအောင်ယူရပေမည်။

အဖေ့လက်နက်များနှင့် အဖေ့ခြေရာနင်းနှိုင်းအောင် ကြိုးစားရမည်။

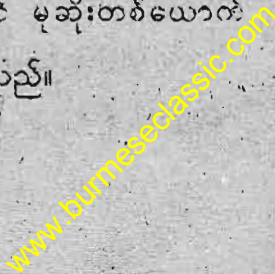
အဖေမသေခင်က ပြုသွားသော--တောတောင်မာယာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ၊

သားကောင်၊ တောကောင်များတို့၏ ဓလေ့စဉ်များ၊ ထိသေအဆိပ်၊ တစ်ဆွေ့ခုန်၊ နှစ်ဆွေ့ခုန် အဆိပ်ဖော်စပ် နည်းများ၊

လှဲထိုးပုံ၊ မြားပစ်နည်းများကို အဖေသေအချာ သင်ပေးခဲ့သည်။

တစ်နေ့ကျရင်မန်စေခွန်ရွာတွင် သာမက ခါကာဘိုရာဇီ တောင်ပေါ်မှာ ထိပ်တန်းစာရင်းဝင် မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လာရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည်။

ဒါမှ အဖေဖြစ်စေချင်တာတွေဖြစ်မည်။

အဖေကို ကျေးဇူးဆပ်ရာရောက်မည်။

“ နီမောင် - နီမောင် ”

တိမ်တောက် နှင်းတောထဲမှ ခေါ်သံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

ကိုယ် အတွေးနှင့် ကိုယ်မို့ အောက်မှခေါ်သံကို

ရုတ်တရက် မကြားမိပေ--။

“ နီမောင် - နီမောင်- ရေ-- ”။

“ ဝေး--- ”

ခေါ်သံကို သဲသဲကြားလိုက်တော့မှ အတွေးစကိုရပ်ပြီး

ပြတင်းပေါက်နားသွားကာ အောက်သို့ ဝှံ့ကြည့်သည်။

နှင်းတောထဲမှ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်။

ဝေ့ဝေ့ဝါးဝါးရှိသော်လည်း မြင်ရုံနှင့် မှတ်မိလွယ်သော

ပုံရိပ်ပေမို့ ကဗျာကရာ တခါးပေါက်ရှိရာသို့ သွားကား

ဝါးလှေကားကို အောက်သို့ ထိုးချပေးလိုက်သည်။

အပေါ်ရောက်ခါနီးတော့ နီမောင်က လက်ကို

ဆွဲတင်ပေး လိုက်သည်။

မြတ်စာပေ

သူမဒေါင်းတွင်ပတ်ထားသော စောင်တဘက်

အလေးတွင် နှင်းမှုန့်နှင့်စက်များ အဖွေးသားပါ လာသည်။

“ ကေ ဇာ - မနက်အစောကြီး နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ ”

“ နင် ဆီလာတာပေါ့၊ ငါ မနက်က ကျောင်းကို

အိမ်ပို့ဖို့ ထချက်တော့ အရီးကိုလူတစ်ယောက်နဲ့ ထွက်သွား

တာ တွေ့လို့ ဆွမ်းပို့ရင်းလှည့်ဝင်လာတာ--- ”

“ ကဲ အထဲဝင်လေး-- အပြင်မှာသိပ်အေးတယ်-- ”

နီမောင်ကောဇာ တဲထဲဝင်သွားတော့ နီမောင်က ဝါးလှေခါးကို

ပြန်တင်ခဲ့ပြီးမှ တဲထဲဝင်လိုက်သွားသည်။

နှစ်ယောက်သား မီးဖိုအနီးတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်

နိုင်လိုက်ကြသည်။

နီမောင်က ဖခါးရည်ပူကို ဝါးဆစ်ပိုင်းဖြင့် ထည့်ကာ

နီမောင်ကောဇာ အားပေးသည်။ ထို့နောက် စောစောက

အစားလက်စ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်နှင့် အသားခြောက်

နီမောင်ကန်ကိုလဲ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

မြတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

နန်းကေဇာက ဖခါးတစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ပြီးမှ
ကောက်ညှင်းကျည်ဟောက်ပိုင်းကို ယူစားရင်းမေးသည်။

“ ငါ မနေ့က လာသေးတယ်---နင့်ကိုမတွေ့ရဘူး
တောင်ပေါ်သွားနေတာဆို--- ”

“ ဟုတ်တယ် - ငါစိတ်ညစ်ရင်-တောင်ခြေမှာ
သွားထိုင်နေတာ---”

“နင် တောင်ပေါ်ကို တစ်ယောက်ထဲ သွားသွား
မနေနဲ့နီမောင်---၊ အခုတလော တောင်ပေါ်မှာ အန္တရာယ်
တွေများနေတယ်ဆိုတာ နင်လဲအကြာသားနဲ့--”

“ငါ အိမ်မှာ သိပ်မနေချင်ဘူး ကေဇာရယ်”

“ဘာလဲ - အရိုး ဇယောက်ကျားယူမယ်၊ ကိစ္စလား၊ နင်ကို
ငါနားလည်ပါတယ်၊ မနက်ကသွားတာ သူယူမယ်၊ ယောက်ကျား
လား။”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါတွေ့မိက်တယ် - ရုပ်ကတော့ အတော်ကြမ်းတယ်

မြတ်စာပေ

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟယ်--၊ အရိုးကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊
အရိုးလည်း သူ့သဘောပါလို့ လုပ်ရတာမှမဟုတ်တာ---
တို့လည်းကြားပါတယ်--၊ ဒီအတွက်နဲ့တော့ နင် ထင်ရာတွေ
လျှောက်လုပ်မနေပါနဲ့၊ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ကိုယ့်အတွက်
မကောင်းဘူး။

နီမောင်က နန်းကေဇာ မျက်နှာလေးကို တစ်ချက် လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

နန်းကေဇာမျက်ဝန်းတွင် စိုးရိမ်စိတ်ကလေးများ ယှက်
သန်းနေသည်။

သူမ၏ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ပန်းနု
ရောင် ပါးအိုလေးများက ထွေးထွေးအိအိ။

ကြည်လင်ပောက်ပသော မျက်ဝန်းများက ရွှန်းလဲ့
တောက်ပစွာ ရှိသည်။ ပြုံးလိုက်တိုင်း ပါးပြင်ပေါ်မှ ပါးချိုင့်လေး
နှစ်ဖက်က ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကေဇာရယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို

မြတ်စာပေ

မဖြစ်ဘဲ ၊ သူဖြစ်ချင်သလို ငါ့အတွက် မကောင်းတာတွေချစ်ပေမယ့်
ပေမယ့်တဲ့ လောကကြီးကို တကယ်ပဲ စိတ်ကုန်တယ် . . .
တစ်ခါတစ်ခါတွေ့လည်း လက်လျော့ပေးလိုက်
ချင်စိတ်တောင် ပေါ်လာမိတယ် . . . ”

နန်းကေဇာက သောက်လက်စ ဖခါးခွက်ကို အောက်
ကို ပြန်ချပြီး နီမောင်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဒီမှာနီမောင် . . .

ဘဝကို လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မြောက်အရှုံးပေးတယ်
ဆိုတာ ယောက်ျားကောင်းတွေရဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျား
ကောင်းဖြစ်ပြီး ပျော့ညံ့တဲ့ စိတ်ရှိတဲ့လူကိုလဲ ငါမခင်ချင်ဘူး
ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဓာတ်တွေ ဒီလောက်ကျနေတာလဲ . . . ၊ နှင့်မှ
ရည်ရွယ်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်တွေဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးလား
ဟင် . . . ”

နန်းကေဇာကကြောင့် နီမောင် တစ်ချက်တွေ့သွား
သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တစ်စုံတစ်ခုအတွက် လှုပ်ခပ်သွားသည်

မြတ်စာပေ

ရည်ရွယ်ချက်တွေ

ရည်မှန်းချက်တွေ

ဟုတ်သားပဲ . . . ။

နန်းကေဇာပြောသလို ငါ့မှာ လှုပ်စရာတွေ အများကြီး

ကျန်နေသေးတာပဲ . . . ။

အဖေမသေခင်က မျှော်လင့်ထားခဲ့သလို မုဆိုးကောင်း
တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ် . . . ။

အဖေရှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ခန်းတောက်မြစ်သိုက်ကြီးနဲ့ ကတိုးနီ
နှစ်ကောင်ကိုလဲ တွေ့အောင် ရှာရဦးမယ် . . . ။

ဒါတွေကို ရှာတွေ့ရင် အမေ့ကို ဒီဒုက္ခတွေကြားက
ဆွဲထုတ်နိုင်ပြီပေါ့ ။

ဒို့သားမိနှစ်ယောက် . . . ဟိုး . . . ပြည်မဘက်သွားပြီး
အေးအေးချမ်းချမ်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ နေလို့ရပြီတဲ့ ၊ ဒါဆို ပြည့်စုံ
ပြီပေါ့ . . . ။

အို . . . အရေးကြီးဆုံးကိုမေ့နေလိုက်တာ . . . ။

မြတ်စာပေ

နန်းကေဇာကို ဘာဖြစ်လို့ မေ့ထားခဲ့ရတာလဲ သူဟာ
ငါ့ဘဝအတွက် အလင်းရောင်တစ်ခုပဲ။ သူ့ကို မေ့ထား ချန်ထား
ခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ

ငါ့ဘဝထဲမှာ သူရှိမှ ပြည့်စုံမှာ

အိုး . . . အတွေးနဲ့တောင် ပျော်စရာပါလား

တစ်ယောက်ထဲ အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း ကြည်နူးစိတ်
ဖြစ်သွားသော နီမောင်နှုတ်ခမ်းစွန်းပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ကလေး
တစ်ချက် သန်းသွားသည်။

နီမောင်ကို အကဲခတ်လိုက်မိသော နန်းကေဇာက . . .

“ နီမောင် . . . တစ်ယောက်ထဲ ဘာတွေတွေးပြီး
သဘောကျနေတာလဲ တော်ကြာ အတွေးလွန်ပြီး ဇူးသွား
ဦးမယ် ၊ သတိလဲထားဦး ”

“ နင့်ကို ငါ သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နန်းကေဇာ
နောက်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဓာတ်မကျတော့ပါဘူး။ အဖေ
မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့အတိုင်း မှဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်

မြတ်စာပေ

လုပ်ရမယ်၊ ပြီးရင် ခန်းတောက်ဖြစ်သိုက်နဲ့ ကတိုးနီတွေကို
တွေ့အောင် ရှာရမယ် . . . ”

“ ကတိုးနီရှာတဲ့အလုပ်က သိပ်ပြီး အန္တရာယ်များ
လှတယ်၊ ဒီလောက် အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်တွေမလုပ်ပဲ
ရွာမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေပါလားဟင် ”

“ နေပါတယ် . . တစ်နေ့ကျရင် နင်ဖြစ်စေချင်သလို
အေးအေးချမ်းချမ်း နေပါမယ်၊ အခုတော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ငါ့ဘဝ
အတွက် ၊ ငါ့အဖေအမေအတွက် လုပ်ပေးစရာတွေ အများကြီး
ကျန်သေးတယ်၊ ဒါတွေပြီးရင်တော့ တို့ဘဝလေး အေးချမ်းသွား
မှာပါ . . . ”

နီမောင်ကပြောရင်း နန်းကေဇာကို တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်သည်။ နန်းကေဇာကလည်း ပြန်အကြည့်နှင့်
အကြည့်ချင်းဆုံသွားသော အခိုက်အတန့်ဝယ် ရင်ထဲမှာလည်း
နားလည်မှုလေးတွေ ရှိနေကြသည်။

အခန်းထဲမှာ အခိုက်အတန့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွား

မြတ်စာပေ

ပြီး၊ မီးဖိုမှ ထင်းစများ မီးစွဲသံတဖျစ်ဖျစ်မြည်သံသာ ပေါ်ထွက်
နေ၏။

နှင်းထုကို ထိုးဖောက်ရန် အားယူလာသော နံနက်ခင်း
အလင်းရောင်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တစ်စတစ်နေရာ
ယူလာတော့သည်။

အခန်း (၆)

ယခုတလော မန်စွေရွာထဲတွင် ဆေးမြစ်ဆေးဥဝယ်သူ၊
ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥ ဝယ်သူ၊ ကတိုးမွေးဝယ်သူ၊ ကျောက်
ဝယ်သူ၊ ရွှေဝယ်သူများစွာတို့ ခြေရှုပ်လျှက်ရှိသည်။

သည်နှစ် မန်စွေခွန်ရွာသားများထံမှ ကတိုးနီ ရနိုင်သည်
ဟူသော ကောလဟာလသတင်းကြောင့်လည်း မက်လုံးဖြင့်
လာရောက်ကြသူများလည်း ပါသည်။

ထိုအထဲတွင် နယ်စပ်ဘက်မှ လာကြသော လူသုံးဦး
လည်း ပါသည်။

သူတို့သည် အထုပ်အပိုးများဖြင့် ဦးခွန်ဘရင်အိမ်သို့
တန်းတန်းမက်မက် သွားကြလေသည်။

ဦးခွန်ဘရင်မှာ မန်စွေရွာတွင် ရွာလူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမက ဩဇာလည်းရှိသည်။ ရွာသူရွာသားများက သူ့အား ချစ်ကြောက်ရိုသေကြသည်။

ထိုအချက်ကို သိသော စီးပွားရေးသမားများက ဦးခွန်ဘရင်အား ပေါင်းသင်းထားကြသည်။ လက်ဆောင်အမျိုး မျိုးအပြင် ငွေကြေးနှင့် နိုင်ငံခြားအရက်များကိုပါ ပေး၍ စည်းနွဲ့ ထားကြသည်။

မန်ဆွေရွာ အပါအဝင် အနီးဝန်းကျင်ရှိ ရွာသားများ ထံမှ ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူလိုလျှင် ဦးခွန်ဘရင်မှတစ်ဆင့် ဝယ်ပါက အလွယ်တကူ ရနိုင်ကြောင်း သိထားကြသည်။

ကုန်သည်များထံတွင် ဒေသခံများ ကြိုက်နှစ်သက်သော အရက်၊ ဆေးလိပ်၊ အဝတ်အထည်၊ ဆေးဝါးပစ္စည်း၊ အလှကုန် ပစ္စည်းများ ပါလာကြသည်။

သူတို့သည် ထိုပစ္စည်းများကို အဆမတန် ဈေးတင် ထားပြီး ဒေသထွက်ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် လဲလှယ်ယူကြသည်။

အစားအသောက် ပစ္စည်းများကို တောင်ပေါ်သို့ တစ်ပါတည်း သယ်ယူသွားပြီး ပစ္စည်းရလာလျှင် တစ်ခါတည်း ဈေးသင့်ပြီး လဲယူကြသည်။

အထူးသဖြင့် အရက်၊ စီးကရက်နှင့် အစားအသောက် ပစ္စည်းများမှာ အလုပ်သမားများ အကြိုက်များလှသည်။

အချို့ကတော့ ကင်မရာများ ယူလာပြီး တောင်ပေါ် တွင် တစ်ခါတည်းရိုက်၊ တစ်ခါထဲကူးပေးပြီး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို နှစ်ရာသုံးရာအထိ တောင်းယူကြသည်။

အချို့ တောင်ပေါ်သားများဆိုလျှင် အရက်မူးမှူးနှင့် ကက်ဆက်များဝယ်၍ နားထောင်ကြပြီး ဓာတ်ခဲကုန်သွားလျှင် ဆိုနေရာတွင် တစ်ခါတည်း ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။

အမုန်တော့ ထိုအချိန်မှာ တောင်ပေါ်သားတို့အတွက် ခြေကြီးကရွေ့သီးသောအချိန်ပေမို့ တောင်ရုံတန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းများကို ဂရုမစိုက်ကြပေ . . . ။

တောင်ပေါ်တွင် နှင်းများပျော်ကြသွားသောအချိန်

www.burmeseclassic.com

အဝေးမှမျှော်ကြည့်လျှင် ပန်းတောင်တန်းကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေ
သောအချိန်မှာ ဒေသခံတောင်ပေါ်သားတို့အဖို့ ဖွံ့ဖြိုးချိန် . . . ။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် စိတ်ရှူးထချိန်ဟုပင် ပြောရပေမည်။
ထိုအချိန်များတွင် ဆန်ဂေါင်လမ်းတဝိုက် မန်ပန်ရွာ ၊ ဂန်ဆန်ရွာ
တဝိုက်တွင် စီးပွားရေးသမားများ ခြေချင်းလိမ်နေတော့သည်။

ယခုလည်း မန်စွေရွာတွင်းသို့ ဝင်လာသော လူသုံး
ယောက်တို့မှာ ဦးခွန်ဘရင်အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားကြ
လေသည်။

သူတို့ခြံဝန်းထဲ ဝင်သွားသောအခါ ဦးခွန်ဘရင်က မိတ်
ဟောင်းဆွေဟောင်းများပမာ ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုလေသည်။

“ ဝမ်ရှိန်တို့အဖွဲ့ပါလား ၊ ဒီနှစ်လာတာ စောလှ
ချည်းလားဟ . . . ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော “ ဝမ်ရှိန် ” ဆိုသော
သူက ငွေသွားများပေါ်အောင်ပြုံးရင်း နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

“ စောစောလာမှ ပစ္စည်းများများရမှာမဟုတ်လား။

ဦးခွန်ဘရင် နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ အခုလို ကျန်းကျန်း
မာမာ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ ”

ဝမ်ရှိန်က ဝဲနေသောစကားကို ပီသအောင်ပြောရင်း
ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်သည်။

၎င်းတို့အဖွဲ့အား ဦးခွန်ဘရင်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး
အိမ်ထဲခေါ်သွားသည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်သောအခါ ဝမ်ရှိန်တို့က အသင့်
ဆောင်ယူလာသော ပစ္စည်းများကို ထုတ်ပေးသည်။ အမျိုး
အမည်များလှသော ပစ္စည်းများထဲမှ ဘရန်ဒီပုလင်းကို မြင်သော
အခါ ဦးခွန်ဘရင် သဘောကျသွားသည်။

“ ဒါက ဦးအတွက် ဘရန်ဒီ၊ သိပ်ရှားနေလို့ မနည်းရ
အောင် ရှာဝယ်ခဲ့ရတယ် ”

ဦးခွန်ဘရင်က အိမ်အတွင်းဘက်သို့ တစ်ချက်
ကြည့်ပြီး ပုလင်းကို သေတ္တာတစ်လုံးထဲ ဝှက်ထားလိုက်သည်။

“ ဒါက တခြားလူတွေမြင်လို့မဖြစ်ဖူး၊ အသက်ကြီး

လာတော့ ဆေးဖက်ဝါးဖက်အတွက် ထားရတယ် . . .”

ဝမ်ရွှိန်တို့အဖွဲ့က သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ ဂါက ဦးသမီးအတွက် ပစ္စည်းတွေပါ။ သူ့နာမည်က ဘာပါလိမ့် ”

“ နန်းကေဇာပါ ”

“ ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ ၊ ဒါကသူ့အတွက် အလှပြင် ပစ္စည်းတွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေပါ ”

“ ဒုက္ခရှာလို့ကွယ် ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အများကြီး ဝယ်လာကြတာလဲ . . . အားနာစရာဖြစ်နေပြီ . . . ”

“ အား ဒီလိုမပြောနဲ့လေ ၊ ဦးခွန်ဘရင်ကျေးဇူးတွေက ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ အများကြီး ရှိတာပဲ ၊ အရင်နှစ်ကလဲ ပစ္စည်းတွေ လိုသလောက်ရတယ် ၊ ဒီနှစ်လဲ ကူညီလက်စနဲ့ ကူညီပေးပါဦးမနော် ”

ဦးခွန်ဘရင်က သူ့ဆောင်ရွက်ပေးသမျှကို အသိအမှတ် ပြုသောအခါ ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း “ ရပါတယ်ဗျာ၊ ရပါတယ် ”

ဟု ရယရယ်မောမော ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဦးခွန်ဘရင်က နံနက်စာအဖြစ် ဝက်ပေါင်းခြောက်ဟင်း၊ လယ်ခါးဟင်းချို၊ ဝက်သားဟင်း စသည်တို့နှင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီစဉ်ပြီး ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည်။

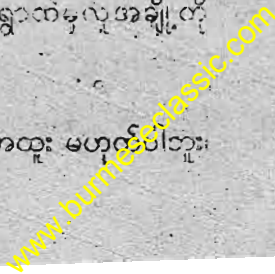
ထမင်းမစားခင် ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ် ဘရန်ဒီတဂျိုက် ဝီလောက် သောက်ထားကြသဖြင့် အာဝဇွန်းရွှင်နေကြသည်။

နန်းကေဇာကမှာ ဖခင်ကြီးက စီစဉ်ခိုင်းသဖြင့် အိမ်ရှင် ဝတ္တရားမပျက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးရသော်လည်း ဝမ်ရွှိန်တို့ အဖွဲ့ကို သဘောမကျလှပေ။

သို့သော်လည်း စီးပွားရေးအတွက် ဆက်သွယ်ဆောင် ရွက်နေရသဖြင့် မနှစ်သက်သော်လည်း အောင်အိးသည်းခံ ဆောင်ရွက်ပေးနေရရှာသည်။

နေ့ဘက်တွင် ဦးခွန်ဘရင်က ရွာထဲမှလူအချို့ကို ခေါ်ပြောသည်။

“ ခေါ်ရတဲ့ကိစ္စကတော့ အထွေအထူး မဟုတ်ပါဘူး၊

ဒီမှာနှစ်စဉ်လာနေကျ ကုန်သည်တွေ ရောက်လာကြပြီ။ ခါတိုင်း နှစ်တွေကလိုပဲ မင်းတို့ဆီမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းမယ် ဆိုရင် သူတို့ကိုပဲ ရောင်းကြပါ။ ”

ထိုစကားကြားရသောအခါ ရွာသူရွာသားများက ခါတိုင်နှစ်များကလို တက်တက်ကြွကြွ မရှိလှသည်ကို ဦးခွန်ဘရင် သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထိုအကြောင်းကိုလည်း ရိပ်မိသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ ။

သည်နှစ် ပွင့်လင်းရာသီတွင် တောင်ပေါ်သို့ အစိုးရ အဝယ်ခိုင်တစ်ခု လာရောက်ဖွင့်မည်ဟူသော သတင်းမှာ ရွာသူ ရွာသားများအဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်နေ တော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ရှာဖွေရသမျှ ပစ္စည်းများကို ကုန်သည်များပေးသမျှဈေးနှင့် ရောင်းကြရသည်။ သူတို့ ချိန်တွယ်ဝယ်ယူသော အလေးကို လက်ခံခဲ့ကြရသည်။

မြတ်စာပေ

အကယ်၍ အစိုးရအဝယ်ခိုင် လာဖွင့်လျှင် အလေးမှန် ဈေးမှန် ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေကြသည်။

အားလုံးငြိမ်သက်နေသောအခါ ဝမ်းရိုက်က ၊

“ ဒီနှစ် ကျွန်တော်တို့က ဈေးကောင်းကောင်း ပေးဝယ် ပါမယ်၊ တခြားလူတွေနဲ့ ဈေးမတူစေရပါဘူး၊ တကယ် ဈေးတူရင် ပိုပေးပါဦးမယ် ၊ . . . နောက်ပြီး ”

ဝမ်းရိုက်က စကားဆက်ရန်ခက်ဟန်ဖြင့် ဦးခွန်ဘရင် လှည့်ကြည့်သည်။ ဦးခွန်ဘရင်က ဆက်ပြီး . . . ၊

“ ဒီလိုပါ မင်းတို့မှာ ငွေအသုံးလေးဘာလေးလိုရင် ကြိုယူထားလို့ ရပါတယ်၊ နောက် ပစ္စည်းရလာပြီးတော့မှ ခုနှိမ်ပြီး ပြန်ဆပ်ကြတာပေါ့ ”

ရွာသူရွာသားများအတွက် ထိုစကားသည် စိတ်ဝင်စား ဘွယ်ရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

မန်ပန်ရွာ၊ မန်စွေရွာ အတိုင်း တောင်ပေါ်၊ တောင်ခြေရွာများတွင် နေထိုင်ကြသော တောင်ပေါ်သားတိုင်း

မြတ်စာပေ

နှင်းတလိုက်နှင့် တိမ်တိုက်ကမောင်

မိုးရာသီများတွင် ကောင်ပေါ်မကက်နိုင်သဖြင့် ဝင်ငွေမရကြပေ။

ထိုအခါ မိုးတွင်းစာ မရှိသူများမှာ ငွေရင်ငွေနှီး ရှိသူများထံမှ လက်လှည့်သုံးယူကြရပြီး ရာသီဥတု ကောင်းမွန်တော့ တောင်ယာစိုက်သူကစိုက်၊ တောင်ပေါ်တက် ပစ္စည်းရှာသူကခါတုံ့ . . .

ဦးခွန်နမ့်ပန်လုံချောင်းဘက်ဆင်းပြီး ရွှေနှင့်ကျောက်စိမ်း၊ ကျွဲကရွာနှင့် ရသမျှပစ္စည်းများကို ရောင်းချကာ ကြေးဆပ်ကုန်ဆပ်၊ တစ်နှစ်စာအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ ဝယ်သူကဝယ်ကြသည်။

ယခုလို ပစ္စည်းများ လှိုင်လှိုင်မပေါ်ခင်မှာ ကြိုတင်ငွေပေးခြင်းမှာ ဝမ်းသာစရာဖြစ်သော်လည်း သည်နှစ်တော့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေကြသည်။

“ ကဲ ဘယ်လိုလဲ ကြိုတင်ငွေ ယူကြမယ်မဟုတ်လား၊ ယူမယ်ဆိုရင် ငါ့ရွှေမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး လာယူကြလှည့်”

ဦးခွန်ဘရင်က ထပ်မံအတိတ်ပေးလိုက်သော်လည်း

မြတ်စာပေ

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မလှုပ်မယှက်ကြပေ။

ဦးခွန်ဘရင် စိတ်မရှည်ချင်တော့၊

နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး “ ကိုင်း ဘယ်လိုလဲ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှသည်လား၊ ယူမှာဖြင့် လာယူကြလေ . . . ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ”

ဦးခွန်ဘရင်က ရွာသူရွာသားများကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်၍ အကဲခပ်ရာ အသီးသီး ခေါင်းငုံ့ထားကြသည်။

ဘေးမှကြည့်နေသော ဝမ်နွိန်တို့ပင် စိတ်ထဲမှာ တသိကကောင့် ဖြစ်နေကြသည်။

ခါတိုင်းနုဖ်က သည်လိုပြောလိုက်ရင် “ သူက ဘယ်လောက်ယူမယ်၊ ငါကဘယ်လောက်ယူမယ် ၊ သူ့အရင်ပေးပါ၊ ငါ့အရင်ပေးပါ ” ဟု အလှူအယက် ဖြစ်နေကြသည်။

အခုတော့ ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေကြသည်။

မြတ်စာပေ

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် . . . ။

ကြာတော့ ဦးခွန်ဘရင်ကိုယ်တိုင် စိတ်မရှည်ချင်တော့

“ ကိုင်း ၊ ဘယ်လိုလဲ ၊ မင်းတို့တတွေ ချမ်းသာကုန်

ကြပြီလား၊ ငွေကို ပေးတဲ့လူကပေးနေတာတောင် မယူချင်

ကြဘူး။

နောက်တော့မှ ငါ့ကို အပူလာမကပ်ကြနဲ့နော်

ဒါပေမယ့် မင်းတို့တတွေကို တစ်ခါထဲ မှာလိုက်မယ် ၊ ပစ္စည်း

ရောင်းတဲ့နေရာမှာ ဈေးချင်းတူရင်တော့ ဒီက ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေ

တွေကို ရောင်းဖို့တော့ မှာလိုက်မယ်နော်”

“ ကဲ ၊ ပြန်ကြ ပြန်ကြ ”

ဒီတော့မှ စောစောက ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသော

လူအုပ်ကြီးဆီမှ စကားသံများ တီးတိုးတီးတိုး ပေါ်ထွက်လာပြီး

အသီးသီး ထပြန်ကြတော့သည်။

အခန်း (၇)

နီမောင်သည် ညကအတွေးကောင်းနေသောကြောင့်

အတော်ညဉ့်နက်မျှ အိပ်ယာဝင်သည်။

မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ် အဖေ့ကို အိပ်မက်ထဲမှာ

တွေ့ရသည်။

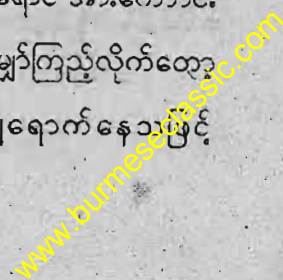
တောင်ပေါ်မှာ ထူးခြားတဲ့ သူတော်စင်တစ်ဦး ရှိတယ်၊

အဖေ သူနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ် ဟု အဖေက လာပြောသည်။

အိပ်ယာက နီးလာတော့ အလင်းရောင် အားကောင်း

လာ ရနေပြီ။ ပြတင်းကိုဖွင့်၍ အပြင်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့

နေရောင်ခြည်တစ်စွန်းတစ်စပင် ကျရောက်နေသဖြင့်

ပတ်ဝန်းကျင် တဝိုက်ရှိ နှင်းမှုန်နှင်းစက်များမှာ ငွေရောင်
တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိသည်။

နှင်းကွဲသွားသဖြင့် အဝေးမှ ရှုမျှော်ခင်းကို
မြင်နေရသည်။

တမျှော်တခေါ် မြင်နေရသောရွာ၏ ခြံစည်းရိုးများ
လွန်လျှင်မြို့ငွေ့များ အုပ်ဆိုင်လျက်ရှိသော လွင်ပြင်တစ်ခုရှိပြီး
ဟိုဘက်မှာတော့ မြို့တောင်တန်းကြီးများကို လှမ်းမြင်ရသည်။

နေရောင်ခြည်ကျဆင်းလာသဖြင့် နှင်းများတဖြည်း
ဖြည်း အရည်ပျော်စပြုနေသော တောင်တန်းများပေါ်တွင်
ရောင်စုံပန်းများဖူးပွင့်လျက်ရှိရာ အဝေးမှကြည့်လျှင် ပန်း
တောင်တန်းကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ အင်း . . . ဒီနေ့နေ့သာတာပဲ တောင်ပေါ်
ဘက်ကြည့်ဦးမှပဲ ”

တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချကာ အမေပြင်ပေး
သော နံနက်စာကိုစားပြီး လိုအပ်သော လက်နက်ပစ္စည်းများ

မြိတ်စာပေ

ပြင်နေစဉ် အမေကမေးသည်။

“ သား ၊ မင်း တောင်ပေါ်တက်မလို့လား ”

အမေအသံမှာ စိုးရိမ်မှုများ ယက်သန်းနေသည်။

“ ဟုတ်တယ်အမေ ”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သားမွေးအင်္ကျီဝတ်ကာ
တောစီးဖိနပ်ကိုစီးနေသည်။

“ မင်းတစ်ယောက်တည်းသွားမှာလား ”

“ ဘယ်သူနဲ့မှ အတူတူသွားမယ်လို့ ကြိုချိန်မထား
တော့ သူတို့လဲ အသီးသီး သွားနှင့်ကုန်ကြရောပေါ့အမေ ”

“ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ အဝေးကြီး လျှောက်
မသွားပါနဲ့ သားရယ်၊ မင်းကို အမေစိတ်မချလိုပါ။ ကံပေးသမျှ
တော့ ရမှာပေါ့သားရယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ ”

နီမောင်က တောင်တက်လျှင် ဆောင်ယူလေ့ရှိသော
ခါးတစ်လက်၊ အဖေကိုင်တဲ့လှံ၊ ခူးလေးနှင့် မြားဗူးတို့ကိုယူပြီး

မြိတ်စာပေ

အမေထည့်ပေးသော ရိက္ခာခြောက်ထုတ်ကိုပါ ယူကာ အိမ်ပေါ်
မှ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

လမ်းတလျှောက်လုံး တောင်တက်ကြမည့် အခြား
အဖော်များနှင့် တွေ့ရသည်။

သို့သော် သူတစ်လမ်းသွား၊ ကိုယ်တစ်လမ်းသွား။

တောလိုက်သူများမှာ အဖော်မရှာပဲ တစ်ယောက်တည်း
သွားလေ့ရှိကြသည်။ အဖော်များလျှင် စိတ်ကူးချင်းကွာပြီး
အဆင်မပြေမှုများ ကြုံတက်ကြသည်။

ရွာမှ တောင်ခြေရောက်အောင် အတော်လျှောက်
ရသည်။ သွားနေကျ လျှောက်နေကျဖြစ်သောကြောင့်သာ မသိ
သာသော်လည်း ချွေးပြန်အောင် လျှောက်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။

ယခုလို သွားနေရခြင်းက နီမောင့်အတွက် လွတ်လွတ်
လပ်လပ်နှင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးမှု ရှိသည်။

နီမောင့် တောင်ပေါ်မတက်တာ ကြာပြီ။ ယခုလို သွားရ

မြတ်စာပေ

ပြန်တော့ စိတ်ထဲမှာ တက်ကြွမှုများဖြင့် တောက်မြှောက်သည်။

ကောင်ကိုပတ်သည်။

တောင်စောင်းတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ တက်သည်။

ဒူးလေးနှင့်ဖြား ပါသော်လည်း သားကောင်ပစ်ခတ်
ပမ်းဆီးခြင်းထက် အခြားသော ဆေးဖက်ဝင်အပင်အမြစ်များ
ဗျာဖွေခြင်းကို ပိုမိုစိတ်ဝင်စားသည်။

တွေ့သမျှ နွယ်ချို၊ ကရဝေး၊ ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥ
နား နှုတ်ယူ၍ အသင့်ပါသော ကျောပလိုင်းအတွင်းသို့ ထည့်
သည်။

ထိုသို့ရှာဖွေနေရင်း “ အခုနေ့များ အဖေတွေ့ခဲ့တဲ့
ခန်းတောက်မြစ်သိုက်ကြီးကို တွေ့ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်း
မလဲ ၊ ဒီလိုသာ တွေ့လို့ကတော့ အဖေကို ဆင်းရဲတွင်းက
ကယ်ပြီး ဟိုလူကြီးလက်ကလွတ်အောင် ဟိုး အဝေးမှာ သွားနေ
လိုက်မှာ . . .

အဲဒီလိုသွားနေတဲ့အခါ နန်းကေဇာပါ ပါနှင့် သိပ်

မြတ်စာပေ

နှင်းတလိုက်နှင့် တိမ်တိုက်ကမ္ဘာ

ကောင်းမှာပဲ” ဟု တွေးရင်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပီတိဖြစ်ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

တစ်မနက်လုံး မမောတမ်း လျှောက်သွားနေသော နီမောင်သည် နေအတော်မြင့်သောအခါ တောင်အမြင့်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ကျောက်စွန်း ကျောက်စွယ်များကို ကျော်ဖြတ်ဟက် လာသော နီမောင်သည် တောင်စွန်းတစ်နေရာတွင် အလွန်မြင့် သော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် ရောက်သောအခါ ခဏ နားလိုက်သည်။

နှင်းမှုန်နှင့်စက်များကြားတွင် သွားလာလှုပ်ရှား နေရ သည် ဆိုသော်ငြားလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက် ကျနေသည်။

ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီတို့၌ ချွေးစက်နှင့်စက်များ ရောထွေးစွတ်စိုနေ၏။

သူသည် သစ်ပင်အောက် ရောက်သောအခါ ပလင်းနှင့်

မြိတ်စာပေ

လက်နက်ပစ္စည်းများကိုချကာ မလှမ်းမကမ်းရှိ တောင်စောင်း တစ်နေရာတွင် စီးကျနေသောရေကို ခပ်ယူပြီး အမေထည့်ပေး လိုက်သော အစားအသောက်များကို စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် မလှမ်းမကမ်း သစ်တောစပ်တစ်နေရာမှ လှုပ်ရှား ခဲ့ တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝှူးလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။

မကြာမီ တောစပ်တစ်နေရာမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ခေါင်းပေါင်းဖြူ မုတ်ဆိတ်ဖြူ အဝတ်အစားအဖြူများ ဆို ဝတ်ဆင်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

နီမောင် ဝှူးလေးကို ပြန်ချာထားလိုက်ပြီး အကဲခပ် ကြည့်နေစဉ် ထိုလူကြီးက မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသည်။

သူ့ကိုမြင်သောအခါ ပြုံး၍နှုတ်ဆက်သည်။

“အဘ ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဒီနားက ရွာတွေကတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ”

မြိတ်စာပေ

“ အဘက ဒီတောင်ပေါ်မှာပဲနေတာ ”

နီမောင် အံ့ဩသွားသည်။

“ ဟင် ၊ ဒီတောင်ပေါ်မှာနေပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင် ”

အဘိုးအိုက ပြုံးပြီး

“ ဒီလိုပေါ့သားရယ် . . . အဘက လူတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေချင်တာဆိုတော့ ဒီတောင်ပေါ်လာနေတာပေါ့ ၊ လူတွေနဲ့ ဝေးတော့ အ၊ ကုသိုလ် နည်းတာပေါ့ . . . ”

ထိုစကား အဓိပ္ပာယ်ကို နီမောင် နားမလည်ပါ။

“ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေချင်တာလဲ အဘ ”

“ လူတွေမှာ ကုသိုလ်၊ အ၊ ကုသိုလ်၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတွေ အမြဲရှိနေကြတယ်၊ လောဘ၊ ဒေါသ မောဟတွေ များလာတဲ့အခါကြတော့ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းတာ ရဖို့ထက်၊ မကောင်းတာရဖို့က ပိုများတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့နဲ့ ဝေးဝေးနေပြီး ကိုယ့်အသား ကောင်းတာလုပ်တော့

မြတ်စာပေ

ကောင်းတာတွေချည်း ရတာပေါ့ ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ နီမောင်စိတ်ထဲမှာ . . .

“ အင်း ၊ ဒါလဲဟုတ်တာပဲ ၊ ငါ ရွာကထွက်ပြီး ဒီတောင်ပေါ်ရောက်လာတာနဲ့ စိတ်ကိုချမ်းသာနေတာပဲ ” ဟုတွေးနေမိသည်။

“ အဘတို့က အဲဒါတွေ ဘာကြောင့် လုပ်တာလဲ ဟင် ”

“ ဒါတွေကို ခုချိန်မှာ ငါ့သားကို ရှင်းပြနေရရင်လဲ မင်းနားလည်မှာမဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီတော့ တိုတိုပဲ ရှင်းပြရရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ များတဲ့ လူတွေနဲ့ နောက်ထပ် မတွေ့ရအောင် လမ်းစဉ်နာနေတာလို့ပဲ ငါ့သား လွယ်လွယ်မှတ်ထားလိုက်ပေရော ၊ ကိုင်း အဘသွားဦးမယ် . . . ”

နီမောင် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ အခု အဘက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင် . . . ”

“ စားဖို့သောက်ဖို့အတွက် သစ်သီးလေး ဘာလေး ချာဖို့သွားလုက်ဦးမယ် . . . ”

မြတ်စာပေ

“နေ . . . နေပါအုံး အဘ၊ ကျွန်တော့မှာပါတဲ့ အစား
အသောက်ကလေးတွေ ပေးလိုက်ပါရစေ”

နီမောင် အသားခြောက်များကို ဖယ်ပြီး၊ ကောက်ညှင်း
ကျဉ်တောက်အချို့ကို မေးလိုက်သည်။

“ သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု ”

အဘိုးအိုက ကောက်ညှင်းကျဉ်တောက်ကို
အိတ်ကလေးထဲ ထည့်ရင်း

“ မကြာခင် ငါ့သား လိုချင်တာတွေ ရပြီး မျှော်လင့်
ချက်တွေ ပြည့်လတော့မှာပါ . . . ကိုင်း၊ အဘသွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ တောထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွား
တော့သည်။

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာသလို
ကြည်နူးသလို ခံစားဖိုက်ရသည်။

ထို့နောက် နီမောင်သည် တောထဲ ပြန်ဝင်၍ ဆေးဘက်
ဝင် အပင်များ ရွာနေစဉ် တောင်စွန်းတစ်နေရာတွင် ပေါက်

မြိတ်စာပေ

နေသော တောင်ကညင်ပင်ကြီး၏ ကိုင်းများတွင် ပွင့်နေသည့်
လှပသော သစ်ခွပန်းခက်များကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွား
သည်။

“ အား ၊ ဒါ အဖိုးတန် သစ်ခွပြာတွေပါလား၊ ဒါတွေသာ
ရရင် ဘယ်သူမဆို ဈေးကောင်းပေးဝယ်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါမှ
မဟုတ် ပန်းခက်တွေကို ကေဇာကို ပေးလိုက်ရင် အရမ်းဝမ်းသာ
မှာ ၊ သူ့မျက်နှာလေးနဲ့ဆိုရင် သိပ်လှမှာပဲ

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပန်းတွေကို ငါ ရအောင်ခူးသွားမယ် ”

နီမောင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချလိုက်ပြီး အပင်ပေါ်သို့
တက်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

တောင်ကညင်ပင်ကြီးမှာ သက်တမ်း ရင့်လှပြီ
ဖြစ်သဖြင့် အနိမ့်ဆုံးကိုင်းရောက်အောင်ပင် သက်တမ်း ရင့်လှပြီ
ဖြစ်သဖြင့် အနိမ့်ဆုံးကိုင်း ရောက်အောင်ပင် အကောင်နှစ်
ဆယ်ခန့်ထက် ရလေသည်။

သို့သော် နီမောင် စိတ်မပျက်မိပဲ။

မြိတ်စာပေ

ငယ်စဉ်ကပင် သစ်ပင်တက် ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်ခဲ့သဖြင့် ဘယ်လောက်မြင့်တဲ့ သစ်ပင်ဖြစ်စေ ဝက်ဝံ တစ်ကောင်လို တက်နိုင်သူမို့ အခက်အခဲ မရှိပေ။

သူ့ ဝန်လေးနေတာက သူ့ရဲ့လက်နက် လေးမြားတွေ ကို အောက်မှာထားခဲ့ရမှာကို ဝန်လေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

တောတက်သော မုဆိုးသည် လက်နက်နှင့်ကိုယ် မကွာစကောင်းပေ။ ထိုသို့ ကွားထားမိပါက မုဆိုးကနေ သား ကောင်ဘဝ ချက်ခြင်းရောက်သွားနိုင်ပေသည်။

သို့သော် မတက်နိုင်တော့

သူ့တွင် အဖော်မပါသောကြောင့် လက်နက်လေးမြား တို့ကို အပင်ခြေရင်းတွင် ထားခဲ့ပြီး အပင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သစ်ပင်ကြီးမှာ လူတစ်ဖက်နီးပါး လုံးပတ်ကြီးပြီး ပင်စည်ချော သဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ဖက်တတ်ရသည်။

အပင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် တွင် သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းများသာ မြင်ရပြီး ထိုထက်ကျော်လာ

မြိတ်စာပေ

သောအခါ သစ်ပင်ငယ်များသည် အောက်ဖက်တွင် ကျန်ခဲ့ လေသည်။

နှင်းစက်များဖြင့် ချောနေသော ပင်စည်ကိုလွန်သော အခါ အကိုင်းအခက်များရှိသော နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ သစ်ပင်ခွတွင် နီမောင် ခေတ္တနားသည်။

ခေတ္တနားပြီး ဆက်တက်သောအခါ သစ်ခွပန်းရှိရာ သစ်ကိုင်းဆီ ရောက်သောအခါ အတောင်သုံးဆယ်လောက် အမြင့်ရှိနေပြီ

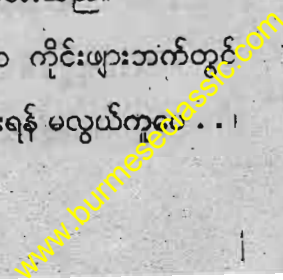
အပင်အောက်ခြေသို့ ခတ်ဝါးဝါးသာ မြင်နိုင်ကြတော့ သည်။ ထိုနေရာမှ ခါကာဘိုရာဇီတောင် အလှကို ပီပြင်စွာ မြင်နိုင်သည်။

အပြင်တွင် လေတိုက်နှုန်းပြင်းသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်နေအောင် အေးသည်။

သစ်ခွပန်းရှိနေသော နေရာမှာ ကိုင်းဖျားဘက်တွင် နို့သောကြောင့် ဒီအတိုင်း ဖက်တွယ်သွားရန် မလွယ်ကူပေ . . .

မြိတ်စာပေ

နှင်းတလို့က်နှင့် တိမ်တိုက်ကမောင်

ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် လှုပ်ရမ်း ကျသွားနိုင်သည်။
အကယ်၍ အောက်သို့ ပြုတ်ကျပါက အသက်ရှင်နိုင်စရာလမ်း
မရှိပေ . . . ။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်ထား။

အသက်ကို ဝအောင်ရှူပြီး သစ်ပင်ကိုင်းပေါ်တွင်
မတ်တပ်လျှောက်သည်။

တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလမ်း၊

ကိုင်းအလယ်လောက် ရောက်လာတော့ ကိုယ်အလေး
ချိန်ကြောင့် နည်းနည်းခါရမ်းလာသည်။

စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ထိန်းထားပြီး နည်းနည်းငြိမ်တော့
ဆက်လျှောက်သည်။ ကိုင်းဖျားဘက်ရောက်လေ လှုပ်ရမ်းလေ
ဖြစ်သော်လည်း ထိန်းလျှောက်သွားပြီး သစ်ခွပန်းကို ရအောင်
ခွာယူသည်။

သစ်ခွပန်းမှာ သစ်ခွမျိုးပေါင်း တစ်ရာကျော် ရှိသည်။
အနက်မှ အဖိုးတန် လေဒီစီစလစ်ပါး သစ်ခွပြာမျိုး ဖြစ်သည်။

မြိတ်စာပေ

ကုန်သည်များ အလွန်သဘောကျသော ပန်းမျိုးဖြစ်
သည်။ ပန်းအုံကို တယုတယ ခွာယူပြီး အောက်သို့ ပြန်ဆင်း
ခဲ့ရာ အပင်ခွဆုံသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အပင်အောက်
တွင် နီမောင်အတွက် အန္တရာယ်က အသင့်စောင်ကြိုနေတော့
သည်။ သူဆင်းအလာကို ထိုင်စောင့်နေသော ကိုးတောင်ကြား
ကြီး

နီမောင် အခက်တွေ့သွားသည်။

မိမိရဲ့ လက်နက်ပစ္စည်းများ အပင်အောက်တွင် ထားခဲ့
မိခြင်းအတွက် မှားမှန်းသိသော်လည်း ခုမှတော့ မတက်
နိုင်တော့။ ဒီအတိုင်း ဆင်းလို့ကတော့ ကျားစာဖြစ်မည်။

သို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အကူအညီ တောင်းရမှန်း
မှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ . . . ။

“ အူ - ဝူး - ဝူး ”

နီမောင် သံရှည်ဆွဲ၍ အူကြည့်လိုက်သည်။

သူ့အသံက ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် ပုံတင်ထပ်သွားသည်။

မြိတ်စာပေ

ထိုအချိန်အထိ အပင်ခြေမှ ကျားက လှည့်ပတ်လျှောက်နေဆဲ

“ အူ - ဝူး - ဝူး ”

နောက်တစ်ကြိမ် “ အူ ” လိုက်ပြန်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဘဝတူ မုဆိုးများ မိမိ “ အူ ” ။

အကူအညီ တော် နှင့် ကြားလျှင် မလွဲမသွေ ရောက်လာ လိမ့်မည်ဟု တွေးခဲ့သော သူ့အတွေး မဆိုးလှပါ။

မကြာမီ တောစစ်တစ်နေရာမှ “ ဒေါင် ” ကနဲ မြားခက် သံနှင့်အတူ ကျားကြီး ‘ ဝေါင်ကနဲ ’ နောက်လှန်ထွက်သွား တော့သည်။

တော်ပါသေးရဲ့ ၊

မိမိအား ကယ်တင်သူက ဘယ်သူပါလိမ့် ၊

အပင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ရောက်သောအခါ တောစစ်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

မြက်ဦးထုတ်အသေးစား။

သားမွေးကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ။

မြတ်စာပေ

ထူးဆစ်အထိ ဖွာတက်နေသော ဘောင်းဘီ။

တောစီးညှပ်ဖိနပ်။

ဒူးလေးကို ပန်းထက်တွင် လွယ်လွယ်ထမ်းထားသော

ထူတစ်ယောက် ။ ဇာမုန်းထန် ။

နီမောင်က ဇာမုန်းထန်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

“ ကျေးဇူးပဲ ဆလိုင်း ”

ဇာမုန်းထန်က နီမောင်ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုသို့ ပြုံးလိုက်မှ တွန့်တက်သွားသော အမာရွတ်ကြီးကြောင့် အကြည့်ရဆိုးလှသည်။

နီမောင့်ရင်ထဲမှ ဇာမုန်းထန်အား အဘယ်မျှ မနှစ်သက် စေကာမူ လောလောဆယ်တွင် မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်နေသော ကြောင့် အဆင်ပြေအောင် အလိုက်သင့် ဆက်ဆံရတော့သည်။

“ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ နီမောင်ရယ်၊ ဒူးလေးနဲ့

သက်နက်တွေက တခြား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ၊ တောထဲမှာ

မြတ်စာပေ

နှင်းတလို့ကုန်နှင့် တိမ်တိုက်ကမောင်

အဲဒီလို ဘယ်တော့မှမလုပ်ရဘူး ၊

မင်းအဖေက မင်းကို သင်ပေးမသွားဘူးလား "

နီမောင်စိတ်ထဲမှာ တင်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်

" အဖေကတော့ သင်ပေးသွားပါတယ်၊ ကျွန်တော် မှားသွားတာပါ။ ပန်းလိုချင်ဇောဖြစ်ပြီး သတိလက်လွတ် ဖြစ် သွားတာပါ "

ဇာမုန်းထန်က နီမောင်လက်ထဲမှ သစ်ခွပန်းကို ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

" ပန်းတွေက အဖိုးတန်ပန်းတွေပဲ ၊ ဒါ တော့ တော့ ဦးခွန်ဘရင်သမီး နန်းကေဇာအတွက် ရည်စူးပြီး ဒီလောက် သက်စွန့်စံဖျားတက်ခဲ့တာထင်တယ် "

" မဟုတ်ပါဘူး ၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့တာကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပြန်ဟော့မယ်ဆလှိုင်း "

" ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ ၊ မုဆိုးချင်းချင်း ကြုံလို့

အကူအညီပေးရတာပဲ ၊ ငါလဲ ထွက်သာလာခဲ့ရတယ်၊ ဆေးမြစ် လဲ မယ်မယ်ရရ မတွေ့သေး၊ သားကောင်ဆိုတာတော့ ဝေလာဝေးပဲ "

ငါက ဒီဘက်တွေ နယ်မြေကျွမ်းတော့ သိပ်မဟန်ပါ ဘူး၊ မင်းတို့ကတော့ ဒီဘက်ကျောတွေ သွားနေကြဆိုတော့ အမဲလိုက်ရတာ အဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်၊

မင်းအဖေရှိတုန်းက သူနဲ့အတူ လိုက်ဖူးသလား "

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် နီမောင် ပြန်သောအခါ ဇာမုန်းထန်ကပါ တောင်ခြေအထိ ဆင်းလိုက်လာသည်။

" မင်းက အသက်ငယ်သေးတော့ တောင်ပေါ်ကို တစ်ယောက်ထဲလာတာ မကြောက်ဖူးလား "

" ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲဆလှိုင်း၊ တောထဲမှာ မုဆိုး ဆိုတာ လက်ဦးမရှိတဲ့သူ ဉာဏ်ရည်သာတဲ့သူက အနိုင် ရတာပဲ . . . ၊ ကျားတွေ၊ ဆင်တွေမှာ သူတို့ရဲ့ အသက်ရတဲ့

www.burmeseclassic.com

လက်နက်တွေရှိသလို ကျွန်တော်တို့မှာလဲ အားကိုးရတဲ့ လက်နက်တွေ ရှိတာပဲ မဟုတ်လား ”

နီမောင်က ပခုံးပေါ်မှ ဒူးလေးကို လက်နှင့်ပုတ်ပြသည်။

“ မင်းပြောတာဟုတ်တယ်၊ စောစောကသာ မင်းဆီမှာ လက်နက်တစ်ခုခုရှိနေရင် အခုလို ကျားရဲ့ လက်ဦးမှုကို ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းရဲ့သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးမိတယ် ”

နေရောင်ခြည်သည် သစ်ပင်များပေါ်မှကျော်ပြီး တောင်ရင်ပြင်ပေါ်အထိ ဖြာဆင်းကျနေသည်။

ကြွင်းကျန်သော နှင်းစက်အချို့ပင် အရည်ပျော်စ ပြုနေပြီ။

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာ ကြရာ မကြာမီ တောင်ခြေသို့ ရောက်လာသည်။

“ ဒါထက် မင်းနဲ့ တွေ့တုန်းမေးကြည့်ချင်တယ်၊ မင်းအဖေ မသေခင်က ခန်းတောက်မြစ်သိုက်တစ်ခု တွေ့ခဲ့တယ် ဆိုတာ မင်းသိလား ”

မြတ်စာပေ

“ အဲဒါ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျ ”

“ နောက်ပြီး ကတိုးနီဆိုတာရော မင်းမကြားမိဘူးလား ”
နီမောင်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ မင်း ကတိုးနီကို မြင်ဖူးလား ”

“ ဟင့်အင်း ၊ မမြင်ဖူးပါဘူး၊ လူကြီးတွေ ပြောတာသာ ကြားဖူးတာပါ ”

ဇာမုန်းထန်၏ တက်ကြွသော ခြေလှမ်းများ၊ နှုတ်တရက် လေးသွားပြီး နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ ကဲ ၊ မင်းသွားတော့နီမောင်၊ ငါဒီကလျည့်ပြန်တော့ ဝယ်၊ မနန်းမေကို တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာမှ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွာ ”

ထိုသို့မှာပြီး တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့မှ နီမောင် ခိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားတော့သည်။

သူ့လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော သစ်ခွပန်းလေးမှာ ရနံ့ သင်းယုံလျှက် လန်းဆန်းနေဆဲရှိ၏။

မြတ်စာပေ

အမုန်းထန်နှင့် မနန်းမေတို့ လက်ထပ်ပွဲကို မန်စွေခွန်
ရွာတွင် ပြုလုပ်သည်။ လူကြီးများ စီစဉ်မှုဖြင့် အကျဉ်းမျှသာ
ပြုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမုန်းထန်တွင် အဖေအမေ မရှိတော့သဖြင့်
ဝန်ဆန်ရွာမှ ရွာလူကြီးအချို့နှင့် လူငယ်များ လိုက်ပါလာသည်။
ဝန်ဆန်ရွာမှ အပျိုချောအချို့လည်း ပါလာသည်။
မနန်းမေ ခြံဝန်းထဲတွင် မီးပုံပွဲသဖွယ် ခင်းကျင်း ဧည့်ခံ
သည်။

နီမောင်မှာ ယခုကဲ့သို့ မိခင် နောက်အိမ်ထောင် ပြုခြင်း

မြိတ်စာပေ

အတွက် ရင်ထဲတွင် နာကျင်နေသော်လည်း ရှက်ရွံ့စိတ်နှင့်
အိမ်ရှင်ပီသစွာ ဧည့်ခံရသည်။

မင်္ဂလာပွဲသို့ လာရောက်ကြသော ဧည့်သည်များသည်
အိမ်တံစက်မြိတ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော သစ်ခွပန်းကို မြင်သော
အခါ သဘောကျကြသည်။

အချို့က တန်ဖိုးပေး၍ ဝယ်ချင်ကြသည်။

အချို့က မေတ္တာဖြင့် တောင်းယူကြသည်။

သို့သော် နီမောင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးချေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်

ထိုသစ်ခွပန်းမှာ နန်းကေဇာအတွက် ရည်စူးထားသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာပွဲသို့ နန်းကေဇာလည်း ရောက်နေသည်။

သို့သော် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်း

မဆုံဖြစ်ကြသေးပေ။

တစ်ကြိမ်တွင် ပန်ဆန်ရွာမှ မိန်းကလေးများအတွက်

မြိတ်စာပေ

လက်ဖက်ပွဲများ ကိုယ်တိုင်ပြင်စင်ပေးနေစဉ် နန်းကေဇာ
ရောက်လာပြီး နီမောင်ကို ခေါ်သွားသည်။

အပြင်ဘက်ရောက်တဲ့။

“ ဘာလဲ ကေဇာ ”

“ နင်က မိန်းကလေးတွေကို ကိုယ်တိုင်လက်ဖက်

ပြင်ပေးနေရအောင် တခြားလူတွေမရှိဘူးလား ”

နန်းကေဇာမျက်စောင်းတစ်ချက်က ရင်ထဲတွင်

လှိုက်ကန် ကျေနပ်မှုဖြစ်သွားစေသည်။

“ ငါက အိမ်ရှင်ဝတ္တရားကြေအောင် လုပ်ပေးနေတာပဲ
တခြားရည်ရွယ်ချက် ဘာမှမရှိပါဘူးဟာ . . . ”

“ ကြည့်လဲလုပ်ဦး အမေပြီးတော့ သားပါ ရဝမ်မလေး
တွေ ပြန်ရင် ဝန်ဆန်ရွာပါသွားဦးမယ် . . . ဟင်း ”

“ နင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါစိတ်မဝင်စားပါဘူး

ထိုစကားက နီမောင့် လည်ချောင်းထဲမှာ

ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မြတ်စာပေ

တကယ်ပြောလိုက်တာက

“ နင်မကြိုက်ရင် ငါမလုပ်ပေးတော့ပါဘူးဟာ . . . ”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့မှ နန်းကေဇာ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ
ကျေနပ်မှုပီတိရိပ်ကလေးများ ယှက်သန်းသွားကာ အပြုံးရိပ်
ကလေးများ ပေါ်လာသည်။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ သိမ်မွေ့လေ အမူအယာ
ပေါ်လွင်လေလေဖြစ်၏။

“ နီမောင် ”

“ ဘာလဲကေဇာ ”

“ နင်တလောတုန်းက လေဒီစလစ်ပါးသစ်ခွပြာတွေ
ရတယ်ဆို၊ ဘယ်မှာလဲဟင် . . . ”

နီမောင်က အိမ်တံစက်မိတ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော
သစ်ခွပန်းများကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ လှလိုက်တာ၊ အဲဒါ ရောင်းဖို့လား ”

“ မဟုတ်ပါဘူး ”

မြတ်စာပေ

“ ဒါဖြင့် ဘယ်သူပေးဖို့လဲဟင် ”

“ ပိုင်ရှင်က ပေးချင်မှန်း၊ မပေးချင်မှန်း မသိပဲနဲ့ ”

“ မတောင်းပဲပေးရတာရော တန်ဖိုးရှိနိုင်ပါ့မလား ”

“ စေတနာရှိဖို့က အဓိကမဟုတ်လား ”

“ စေတနာဆိုတာ အသွားအပြန်ရှိတယ် . . . ဒီပန်းက နင့်အတွက် ရည်စူးပြီး ခူးလာတာ၊ ငါကိုယ်တိုင် ပန်ပေးရ မယ်လေ ”

“ ဟယ် - နီမောင်ကလဲ ပန်းပန်ပေးတယ်ဆိုတာ ချစ်သူ တွေမှ မဟုတ်လား၊ တို့က ”

နန်းကေဇာ ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

နဂိုက ရှမ်းသွေးနီနေသော နန်းကေဇာ၏ ပါးပြင် နှစ်ဖက်မှာ နှင်းဆီနီလို ခဲပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေလေသည်။

“ ငါ ဒီပန်းကိုရဖို့ အသက်စွန့်ပြီး ဘယ်လောက် စွန့်စွန့်

စားစား တက်ခူးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နင်သိရဲ့လားကေဇာ ”

နီမောင်က သစ်ခွပန်းခူးရင်း အန္တရာယ် ကြုံခဲ့ရပုံတွေကို

မြတ်စာပေ

ပြောပြတော့ ရင်ကလေးတဖိုဖို မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားနှင့် နားထောင်နေတာသည်။

“ နီလောက်တောင်မှပဲ စွန့်စားခဲ့ရသလား နီမောင်ရယ်၊

အတော်တစာ ဓာတ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မခက်ဘူးလား ”

နီမောင်ကပြုံး၍ နားထောင်နေသည်။

“ နင်အာပြုံးနေတာလဲ . . . ငါစိတ်ပူတာကို

မယုံလို့လား ”

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယုံပါတယ် ”

“ ယုံတယ်ဆိုရင် ငါ့အတွက်ပန်းပေးမယ်ဆို ယူပေးလေ ”

နီမောင်ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး အိမ်ထဲစက်မိတ်တွင် ချိတ်ဆွဲ ဆားသော သစ်ခွပန်းခက်များအား ဖြုတ်၍ နန်းကေဇာထံ သူလာသည်။

ထို့နောက် လှပသော သစ်ခွပန်းခိုင်ကြီးစုံ နှစ်ပွင့်တွဲ ပန်းခက်တစ်ခက်ကို ဖြုတ်ယူပြီး နန်းကေဇာခေါင်းတွင် ပန်ပေး သိုက်ရာ နန်းကေဇာကမျှ ရှက်ရွံ့ကျေနပ်သော မျက်နှာစလး

မြတ်စာပေ

ပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်များ ယှက်သန်းနေတော့သည်။

မီးပုံဘေးဆီမှ လူငယ်တစ်ယောက် တီးမှုတ်သီဆိုနေရာ
ဘက် ဆီမှ သီချင်းသံများ ပျံ့လွင့်လာသည်။

“ ငါတို့ကို ကယ်တင်ရှင်ရှိပေ၊ ရှေ့ဆောင်လုပ်နေ
လောကမိတ်ဆွေနည်းပါ။ ချစ်ဖွယ်ရှင်တကား၊ ယခုကိုယ်တော်
သိမ်မွေ့စွာ၊ သင်ဖို့လည်းဖြစ်ပါစေ ၊

သင့်တို့အတွက် - ငါဆုတောင်းပေးနေ၊

သင်တို့အတွက် - ငါဆုတောင်းပေးနေ၊

သင်တို့အတွက် - ငါဆုတောင်းပေးနေ၊

ထာဝရမျှော်လင့်ရန် မင်္ဂလာမှန်ကန်

ပေးသောငါ၏ အဘခမည်းတော်ရှိပေ။

မကြာမီ ခေါ်ယူမည်၊ ကိုယ်တော်မြတ်ကိုဖူးရန်။

ငါနဲ့အတူသွားရန် သင့်ကိုလမ်းပြပါစေ၊

ဖြစ်လိုငြိမ်သာယာ ငြိမ်သက်ခြင်းငဲ့မှာရှိ၊

ထိုငြိမ်သက်ခြင်း ၊ လောကီစွဲသူလျှင်းသိ၊

မြတ်စာပေ

ငါ့ကို ကယ်ချွတ်သင်သာ ပိုင်သောကြောင့် ပေးနိုင်၏။

သင့်ကိုလည်း ပေးကြောင်း ငါအလွန်ကြားသိလိုသည်။

... ရှင်သည် သင့်ကိုရှာတွေ့သောအခါ ...

ချစ်ဖွယ်ရှင်သင့်ကို ကယ်တင်ကြောင်း ပြောရမည်။

ကိုယ်တော်ဘုန်းလူတို့တွင် ထင်ရှားရန် ဆုတောင်းပါ။

သင်တို့အတွက် ဆုတောင်းသော် သင်တို့လည်းရမည်။

သင့်အတွက် ငါဆုတောင်းနေ၊

သင့်အတွက် ငါဆုတောင်းနေ၊

သင့်အတွက် ငါဆုတောင်းနေ၊

သင့်အတွက် ငါဆုတောင်းနေ၊

သင့်အတွက် ငါဆုတောင်းနေ၊

ဝိတသံနှင့် သီချင်းသံက ငြိမ်းညောင်းသာယာစွာ

ပေါ်ထွက်နေ၏။ ကျေးလတ်လူငယ်လေးများ၏ ဝိတသံ

နားကား ဓမ္မတေးများဖြင့် ထုံမွမ်းနေ၏။

တိုင်းရင်းသား ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားလျက် ဝိဘာတီး

မြတ်စာပေ

နေသော လူငယ်များဘေးတွင် မိန်းကလေးများက စီးချက်
လိုက်ကာ သီချင်းဝံ့ပြိုင် ဆိုနေကြသည်။

တစဟစ် ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ နှင်းများတဖွဲဖွဲ
ကျဆင်းလာသည်။

နှင်းမှုန်နှင်းစက်များကြားဝယ် ငြိမ်ညောင်းသော
ဂီတသံများက စီးမျောပျံ့လွင့်နေဆဲ။

အခန်း (၉)

နံနက်လင်းသောအခါ ဝန်ဆန်ရွာမှ ဧည့်သည်များ
ပြန်သွားကြသည်။ အိမ်အောက်တွင် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ပေးကြ
သော ကြက်၊ ဝက်၊ သီးနှံ စသည်များကို စုပုံထားသည်။

အားလုံး မှုတ်ဆက်ပြန်သွားသောအခါ အိမ်တွင် သူတို့
ဆုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ဖေဖုန်းထန်သည် ရောက်စက သူ့ကို သားအမိအပေါ်
တွင် သိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံသော်လည်း ရက်အတန်ကြာသော
အခါ စရိုက်မှန် ပေါ်လာတော့သည်။

ကျူးလွန်သောအပြစ်က နည်းနည်းမဟုတ်ပေ။

ဧည့်ခန်းတွင် အမြတ်တနိုး ချိတ်ဆွဲထားသော ဦးလဘုန် မသေခင်က ပစ်ခက်ဖမ်းဆီးခဲ့သော သားကောင်တို့၏ သားရေ များ၊ ဦးချိုများ၊ ဦးခေါင်းပိုင်းများကို ဇာမုန်းထန်က ဖြုတ်ချ ပစ်သည်။

မနန်းမေကတော့ လင်သားဖြစ်နေတော့ မပြောသာ ပေ။ နီမောင်ကတော့ အဖေပစ္စည်း လာထိသဖြင့် သည်းမခံပေ။

“ခင်ဗျား ကျုပ်အဖေပစ္စည်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဖြုတ်ချ ပစ်တာလဲဆလို့င်း၊ ဒါတွေဟာ မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက် အမြတ်တနိုးထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလဲ အသိသားနဲ့”

“သိသားပဲကွာ - ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေမှ မရှိတော့တာ အခုလောလောဆယ် ဒီအိမ်မှာ အဖေဖြစ်တဲ့ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ချိတ်ရမယ်လေ”

ဇာမုန်းထန်က မခိုးမခန့် ငြော့သည်။

“ခင်ဗျား အမေ့ကိုယူရင် အမေ့ကိုပဲရမယ်၊ ကျုပ်နဲ့

မြတ်စာပေ

ကျုပ်အဖေပစ္စည်းတွေကို ထိစရာမလိုဘူး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားသား မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်နဲ့ ဒီအိမ်ကို ခင်ဗျား မပိုင်ဘူး။

ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေကို ချိတ်ချင်ရင် တခြားမှာချိန်ပါ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို လုံးဝမထိပါနဲ့”

“ဟဲ့ သား - ဒီလိုမပြောနဲ့လေ”

မနန်းမေက တင်းမာလသောအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ငိုရိမ်တကြီး ဝင်ရောက်ဟန့်တားသည်။

နီမောင်၏ တင်းမာသော ဟန့်အမှုအယာနှင့် ပြင်းထန် သော စကားကြောင့် ဇာမုန်းထန် တန့်သွားသည်။ နီမောင်သည် သူ့အတွက် အကောင်ငယ်သော်လည်း အစွယ်ထက်မှန်း သူ ခိုင်မိသည်။

မိမိရည်ရွယ်ချက်၊ ရည်မှန်းချက် မရသေးမီ ဆက်ပြီး တင်းတင်းမာမာ မပြုလုပ်ရန် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်။

နံရံမှ သားလိုက်ဓားကို ဖြုတ်၍ ဓားအိမ်မှဓားကို အသာအယာ ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

မြတ်စာပေ

နှင်းတလိုက်နှင့် တိမ်တိုက်ကမောင်

ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော အလင်းရောင်သည်
ဓားသွားပေါ်မှဖြတ်၍ နီမောင်မျက်နှာပေါ် လာဟပ်သည်။

ဇာမုန်းထန်က ဓားသွားကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း . . .

“ မင်းငယ်ပါသေးတယ် နီမောင် ”

ဟု မထေမဲ့မြင် ဆိုလိုက်သည်။

“ ဒီမှာဆလိုင်း၊ ခင်ဗျားသိအောင် ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်။
ငယ်တယ်ကြီးတယ်ဆိုတာ အရွယ်နဲ့ဆိုင်တယ်၊ အတွေ့အကြုံနဲ့
ရင့်ကျက်မှုသာ အရည်အချင်းလိုခေါ်နိုင်တယ်၊ လူတိုင်းကို
အထင်မသေးပါနဲ့ ”

“ တောက် ”

“ ကဲ တော်ကြပါတော့ကွယ်၊ တော်ကြပါတော့ ကြာရင်
အမေကြားထဲကသေလိမ့်မယ် ”

အမေစကားကို ကြားလိုက်ရတော့ နီမောင်စိတ်ကို
လျော့လိုက်ကာ၊ နံရံမှာချိတ်ဆွဲထားသော လက်နက်များကို
ဖြုတ်ယူပြီး အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

မြိတ်စာပေ

ငြိမ်းထွ

ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့က စိတ်ကို
ဦးတည်ရာမဲ့စေသည်။ သို့သော် . . . သူ့ခြေထောက်များက
ခါကာဘိုရာဒီတောင်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားသည်။

ဦးတည်ရာမဲ့ ခြေလှမ်းများနဲ့အတူ . . .

“ အဖေဘာကြောင့်သေတာလဲ၊ အဖေဘာကြောင့်
သေတာလဲ ”

ဟူသော မေးခွန်းများ၊

“ အဖေသာရှိရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဖူး ”

ဟူသော တမ်းတမှုများ၊

“ ငါ့ဘဝအတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ဖြစ်မယ် ”

ဟူသော အားတင်းမှုများနှင့်အတူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
သတိထားကြည့်လိုက်မိတော့ သူ ခါကာဘိုရာဒီတောင်ခြေ
ရောက်နေပြီ။ ဒီနေရာတဝိုက်က သူ့လာတေကျ နေရာပေပဲ။

စိတ်ညစ်လာတိုင်း သည်နေရာသို့ လာရောက်
ထိုင်နေကျ။ ခါကာဘိုရာဒီရင်ခွင်သည် သူ့အတွက် တာဝရ

မြိတ်စာပေ

အမျိုးမျိုး ရနိုင်သော နေရာဖြစ်သည်။

မြေပြန့်ကောင်းသော သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် နေရောင်ပျောက်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

နီမောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခပ်ကြည့်လိုက်တော့ ငှက်ကလေးများ အလှအယက် မြေပြင်သို့ ဆင်းလာကြသည်။ တောင်ပေါ်နေ သတ္တဝါများ ဟိုပြေးသည်လွှားနှင့် ပုန်းအောင်းစရာ နေရာရှာနေကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် မှုန်မှိုင်းနေပြီး၊ လေမှာ ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေသည်။

“ဒါ နှင်းမုန်တိုင်း ကျတော့မယ့် လက္ခဏာတွေပါလား”

အတွေးမဆုံးမီ အဝေးဆီမှ တဝေါဝေါအသံတွေကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နေရာမှာ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။

လေပြင်းတိုက်ခတ်သံနှင့်အတူ နှင်းမှုန်နှင်းစက်များ

မြိတ်စာပေ

ငြိမ့်စွာ

လွင့်စင်ပါလာသည်။

စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းအချိန်အတွင်းမှာ ခါကာဘိုရာဇီရင်ပြင်ပေါ်သို့ မုန်တိုင်းအစွယ်ရာများ ထင်လာသည်။

လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် သစ်ပင်ကြီးငယ်များ သိမ်းတိုးလှုပ်ရှားလျှက်ခွံပြီး အချို့တောင်စောင်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ထွက်ကုန်သည်။

တောင်ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်လျှက်ခွံပြီး နှင်းမှုန်နှင်းခဲများမှာ သွန်ချလိုက်သလို ကျဆင်းလာသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နှင်းများဖုံးလာတော့သည်။

“လူလေး - ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီတွေမှာ တောင်ပေါ်နှင်းမုန်တိုင်းတွေ ကျလေ့ရှိတယ် ၊ နှင်းမုန်တိုင်းနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ ဆယ်တော့မှ ကယောင်ချောက်ချားစွာ မပြေးလေနဲ့ ၊

လမ်းခုလတ်မှာတင် လမ်းပျောက်ပြီး၊ နှင်းအောက်ရောက်သွားမယ်၊ တစ်နေရာထဲမှာလဲ အကြာကြီး မနေနဲ့၊ ဂူကောင်းကောင်းရှာပြီး အမြန်ပုန်းပေတော့”

မြိတ်စာပေ

ဖခင်နဲ့ အတူသွားစဉ်က သင်ကြားဆုံးမခဲ့သော စကားသံများက ယခုပင် အနီးမှာလာပြောနေသလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နေရာမှထလိုက်သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းစက်များဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူဖြူနုနုလေတိုက်နှုန်းက ပြင်းသဖြင့် တစ်နေရာထဲ ကြာမြင့်စွာ ရပ်မနေအေးဒဏ်ကလည်း သွေးခဲလူအခြေအနေ ဖြစ်လာသည်။ သူ့အတွက် ခိုအောင်းစရာ ဂူတစ်ခုရဖို့ အရေးကြီးနေပြီ။

“ ငါ့သား မင်းရွှေတည့်တည့်မှာ အဖြူရောင်အလင်းတန်း တစ်ခုတွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒီလမ်းအတိုင်း ရဲရဲသာတက်သွားမင်းအတွက် ခိုအောင်းစရာ တစ်နေရာတွေ့လိမ့်မယ်၊ အနီးမရှိဘူး၊ မြန်မြန်သွားပေတော့ ”

လေထဲမှာ ကြားဖူးသော အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ ဒါ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဘရဲ့ အသံနဲ့ တူလိုက်တာ ”

မြတ်စာပေ

“ ငါ နားကြားများလွဲနေတာလား၊ စိတ်ထင်လို့ များလား ”

သံသယဖြစ်နေစဉ် သူ့ရွှေဘက် နှင်းတောထဲမှ အလင်းတန်းတစ်ခု လှမ်းမြင်ရသည်။

နီမောင် ထွေထွေတူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုလမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြေးတက်ခဲ့သည်။

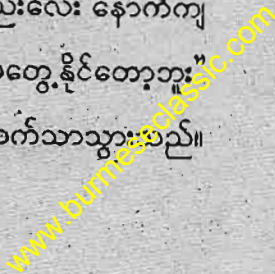
နှင်းခဲတွေက ခူးဆစ်နားလောက်အထိ တက်နေသော ကြောင့် ခန့်မတွင်း၊ ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ရသည်။

အလင်းရောင်တန်းအဆုံးနေရာတွင် နှင်းများ ပိတ်စုန်နေသော ဂူပေါက်တစ်ပေါက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အတွင်းသို့ အလျင်အမြန် ဝင်လိုက်ရသည်။

သူဝင်ပြီး မကြာမီ နှင်းများဖြင့် ဂူပေါက်ပိတ်သွားတော့သည်။

“ ဟူး - တော်ပဲ၊ သေးရဲ့ ၊ နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ငါ ဂူပေါက်ကို ရှာမတွေ့နိုင်တော့ဘူး ” ဂူအဝရောက်တော့ အအေးဒဏ် သက်သာသွားသည်။

မြတ်စာပေ

ဂူအတွင်းပိုင်းမှာ သိပ်မကျယ်ဝန်းလှ။

လူတစ်ရပ်ပင် မလွတ်ချင်။ သို့သော် လူတစ်ကိုယ်တော့ ခပ်ချောင်ချောင် သွားလာ၍ရသည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

ဂူဝသို့ ရောက်သောအခါတွင် အတွင်းသို့ လှိုမိုဝင်လိုက်သည်။ သူ့တကိုယ်လုံး နှင်းစက်များဖြင့် ရွဲရွဲခိုနေသည်။

မောပန်းမှုကြောင့် ခေတ္တအမောဖြေရသေးသည်။ ဂူအတွင်းပိုင်းတွင် မှောင်နေသည်။ ဘယ်တိရစ္ဆာန်များ မိမိအလွန် ရောက်နေမည်ကို မသိနိုင်။ သတိကြီးစွာဖြင့် အခြေအနေတို့ အကဲခတ်သည်။

မသင်္ကာစရာ အခြေအနေမျိုး မတွေ့ရ။ နှာခေါင်းထဲတွင် သင်းပျံ့သောရနံ့တမျိုးကို ရှုရှိုက်မိနေသည်။

မိမိစိတ်ထင်လိုပဲဟု စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် နှင်းမုန်တိုင်းက အားကောင်းနေဆဲပင်။

နီမောင်စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်မှုတစ်ခု ဖြစ်နေခြင်းမှာ မိမိ

မြတ်စွာ

အလွန် ဂူအတွင်းသို့ ရောက်နေသော တိရစ္ဆာန်အတွက် စိုးရိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ကြိုတင်ကာကွယ်သည့်သဘောဖြင့် ဂူအတွင်း၌ မီးဖိုထားရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

ရေခဲကောင်များတွင် ယမ်းမီးခြစ်ကို အသုံးပြု၍မရပေ။ ကျောက်တုံးများသဖွယ် ခတ်ခြင်းဖြင့်သာ မီးရနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂူအတွင်းရောက်နေသော သစ်ရွက်ခြောက်၊ သစ်တိုင်းခြောက်များကို ရနိုင်သမျှ စုပုံသည်။

သစ်တုံးတစ်တုံး၊ နှစ်တုံးပါရသဖြင့် ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားသည်။ ဦးစွာ ကျောက်တုံးနှစ်တုံးကိုရှာပြီး မီးခတ်သည်။

အေးနေသောကြောင့် အတန်ကြာသည်အထိ မီးမကူးပေ။ မီးတိုရှည်လက်ရှည်ဖြင့် အတန်ကြာအောင်ခတ်မှ ကျောက်တုံး

များ ပူလာပြီး မီးပွင့်လာသည်။ မီးပွားကလေးများသည် သစ်ရွက်ခြောက်များသို့ တစ်ဆင့်ကူးသည်။

ထိုမှတစ်တစ်နှင့် မီးစွဲလာသည်။

မြတ်စွာပေ

ထင်းရှူးသားခြောက်များမှ အဆီရှိသဖြင့် မီးရသည်နှင့် ချက်ချင်းမီးကူးလေသည်။

ခဏချင်းမှာပင် ဂူအတွင်း၌ အလင်းရောင်ရလာသည်။ နွေးထွေးသော အပူရှိန်ကြောင့် နေသာထိုင်သာရှိသွားသည်။ မီးဖိုမှ အလင်းရောင်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

အစပိုင်းတွင် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရပေ။ ဆိုကြောင့် စိတ်အေးသွားသည်။ အတွင်းပိုင်းမှာ နည်းနည်း မှောင်နေသောကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။

သို့သော် နှာခေါင်းထဲတွင် သင်းယုံသော ရနံ့တစ်ခုကို မီးခိုးငွေ့များနှင့် ရောထွေးရှုရှိုက်မိနေသည်။

နီမောင် အရဲစွန့်ပြီး အတွင်းပိုင်း ဒပ်ဖြေးဖြေး တိုးဝင် ကြည့်သည်။

“အားပါး”

နီမောင် အံ့ဩသွားသည်။

ဂူအတွင်းပိုင်းတွင် ဒရယ်လိုလို ဝက်လိုလို သတ္တဝါနှစ်

ကောင် ရောက်နေပါလား။ ဘာကောင်ဖြစ်မှန်း သဲသဲကွဲကွဲ မမြင် မသိစေကာမူ သတ္တဝါ၏ အရွယ်ပမာဏကို မြင်လိုက်ကတည်းက စိုးရိမ်မှုများ လျော့ပါးသွားသည်။

သတ္တဝါနှစ်ကောင်သည် ဂူထောင့်တွင် ငြိမ်သက်နေ ကြသည်။ သူတို့သည် နီမောင်အား ရန်မူလိုကြဟန် မတူ။ ကြောက်ရွံ့နေကြဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေခြင်း ဖြစ်မည်။ ဒါပေမယ့် သတ္တဝါက ငယ်သော်လည်း လျော့တွက်၍ မဖြစ်ပေ။ အကယ် ၍ အစွယ်ထက်သော ဝက်များဖြစ်ခဲ့လျှင် ပြန်အထွက်တွင် အစွယ်ဖြင့် ပတ်သွားပါက ဝမ်းဗိုက် ဟက်ဇက်ကွဲ ကျန်ရစ်မှာ ကိုလည်း စိုးရသေးသည်။

နီမောင် စိုးရိမ်မည့်သာ စိုးရိမ်နေသည်။ တကယ်တော့ လောလောဆယ် အခြေအနေတွင် သူတို့သည် ဘဝတူ ဒုက္ခ သည်တွေချည်း မဟုတ်ပါလား။

နီမောင်သည် မီးဖိုမှ ထင်းစတစ်စ တစ်ချောင်းကို ယူပြီး ရှေ့သို့ တိုးဝင်သွားသည်။

သတ္တဝါလေးများသည် သူ့ကိုကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် အသံ
မျိုးစုံညည်းတွားကာ ဂူထောင့်သို့ ပို့ခိုတိုးကပ်သွားကြသည်။

“ဟား”

မိမိမျက်စိပင်မယုံချင်၊ မြင်တွေ့လိုက်ရသော အရာကား
ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းပါပေ။

“က - ကတိုးနီ၊ ကတိုးနီနှစ်ကောင်ပါလား။”

ဝမ်းသာခြင်း၊ အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ နီမောင့်စိတ်များ
လှုပ်ရှားလာကြသည်။ လောဘဇောဖြင့် မျက်လုံးများ အရောင်
လက်လာကြသည်။ သူ့ချမ်းသာပြီ။ မရှာဘဲနှင့် ကတိုးနီ
နှစ်ကောင်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ရလေပြီ။ တစ်ကောင်
လျှင် လေးသောင်းနီးပါး တန်ဖိုးရှိနေပြီဆိုတော့ နှစ်ကောင်စလုံး
ရလျှင် သူ့ချမ်းသာပြီ။

မင်းမျက်စိရှေ့မှာ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့နိုင်တဲ့၊ ခုချိန်မှာ
ဘယ်လိုမှထွက်မပြေးနိုင်တော့တဲ့ ကတိုးနီနှစ်ကောင်ကို
တွေ့နေပြီလေ။ သတ်လိုက်ပါတော့လား။ ဒီနှစ်ကောင်ကို

မြတ်စာပေ

ဦးစွာ

ရလိုက်တာနဲ့ မင်းမျှော်လင့်ထားတာတွေ ကြိုက်သလို လုပ်လို့
ရပြီလေ။

သတ်လိုက်၊ သတ်လိုက်။

မင်း ကတိုးနီတွေကို သတ်လိုက်။

နီမောင်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာသည်။ နှလုံးဆွေးတို

ဆူဝေလာ၏။

မီးတုတ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသောလက်များ ဆုပ်ချည်

မြိန်ချည် ဖြစ်လာသည်။

ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးသွားသည်။

ကတိုးနီနှစ်ကောင်က သူ့ကို မျက်လုံးအကြောင်သား
နှင့် မော့ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏မျက်လုံးများထဲတွင်
အသနားခံသော အရိပ်အဝှေ့များ ပါဝင်နေချောသလား
သိပေ။ လှုပ်ရှားနေသော ခြေလှမ်းများပင် တွန့်သွားသည်။

လေပြင်းကျသံနှင့်အတူ ဝေဝေဝေးဝေး အသံများကို ကြား

သာရသည်။

မြတ်စာပေ

“ လောကမှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ဒုက္ခသည်ချင်း မနှိပ်စက်ရဘူးလူလေး။ အန္တရာယ်ဆုံးကြီးတွေ ကျော်လွန်သွားတဲ့အခါကျရင် ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်ခွင့် ရှိပေမယ့် အန္တရာယ်များနေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ သစ္စာရှိဖို့လိုတယ်။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ တဘက်သက် အနိုင်ယူတာ ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူးကွ။ ရန်သူဖြစ်နေတာတောင် အဲဒီအချိန်မှာတွေ့ယင် အကူအညီပေးရမယ် ”

ဖခင်စကားသံများကို ယခု အပင်အနီးမှ ကပ်ပြောနေသည့်အလား ကြားယောင်လာမိသည်။

နီမောင်စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း အနည်ထိုင်စပြုလာပြီ။ အမှားအမှန်ကို ဆင်ခြင်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်း ရှိလာခဲ့သည်။ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး လက်ထဲမှမီးတုတ်ကို ဂူနံရံထက်တွင် မှေးထောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွှေသို့တိုးဝင်သွားသည်။

ကတိုးနီနှစ်ကောင်မှာ ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ဂူထောင့်သို့ ပိုမိုဝင်ကြပြန်သည်။

မြတ်စာပေ

“ အိုး၊ မကြောက်ကြပါနဲ့၊ မင်းတို့ကို ရန်မမူပါဘူး ” ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နီမောင်သည် ကတိုးနီနှစ်ကောင် အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကတိုးနီအိတ်မှာ သင်းပျံ့သော ရနံ့မွှေးကို ရှုရှိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ကတိုးနီတစ်ကောင်ကို ဖမ်းယူလိုက်သည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ရုန်းကန်နေသည်။ နီမောင်က အံသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးတော့မှ တစ်စတစ်စ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကတိုးနီနှစ်ကောင် စလုံး မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် နီမောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

ဂူအပြင်တွင် နှင်းမုန်တိုင်းက အားကောင်းနေဆဲပင်။ နန်းကေဇာရှေ့မှာ နီမောင် ပြုံးထေ့ထေ့ အမူအရာဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ နန်းကေဇာက နီမောင်အမူအယာကို နားမလည်စွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

နီမောင်က လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသော အထုပ်ကို နှင်းကေဇာရှေ့မှ ရွှေမြှောက်လိုက်သည်။

မြတ်စာပေ

နှင်းတလို့က်နှင့် ဇိမ်တိုက်ကမောင်

“အဲဒါ ဘာလဲနီမောင်”

“နင်သိချင်ရင် ဖြေကြည့်ပါလား”

နန်းကေဇာက နီမောင်လှမ်းပေးသော အထုပ်ကို နန်းကေဇာရှေ့မှာ မြှောက်ပြသည်။

“ဟင် - ငွေတွေ အများကြီးပါလား၊ ဒီလောက်များတဲ့ ငွေတွေ နင်ဘယ်ကရတာလဲဟင်”

“တောင်ပေါ်ကရလာတာပေါ့”

“တောင်ပေါ်ကရလာတာ ဟုတ်လား၊ နင် ဘယ်လို ရလာတာလဲဟင်၊ ရိုးရိုးသားသားတော့ ဘယ်လိုမှ ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ သူများတွေဆီကများ တိုက်ခိုက်လုယက်ပြီး ယူလာခဲ့တာလား”

တောင်ပေါ်တွင် ကုန်သည်များ ခြေရှုပ်နေချိန်တွင် အချို့ မသမာသူများက ကုန်သည်များဆီမှ တိုက်ခိုက်လုယက် မှုများ ရှိလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ တောင်ပေါ်တက်ရင်း မမျှော်လင့်ပဲ

မြိတ်စာပေ

မြိတ်စာပေ

ကတိုးနီနှစ်ကောင်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီကတိုးနီနှစ်ကောင်ကို ဖမ်းရောင်းခဲ့လို့ ရတဲ့ငွေတွေလေ နင် ဝမ်းမသာ ဘူးလား”

နန်းကေဇာက နီမောင်ကို မယုံကြည်နိုင်သလို အတန် ကြာအောင် ငေးကြည့်နေသည်။

“နင်-တယ်ရက်စက်ပါလား၊ နီမောင်၊ ဒီလောက် ရှားပါးတဲ့ ကတိုးနီတွေကို ဖမ်းပြီးရောင်းခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး သတ္တဝါတစ်ကောင် ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ မဖမ်းဆီး၊ မသတ် ခြိတ်ချဘူးဆိုတာ နင် မှုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မသိဖူးလား၊

တောမီးလောင်တဲ့အချိန်၊ နှင်းမုန်တိုင်းကျတဲ့အချိန် တွေ အသားစားကြန့်တဲ့ကျားတောင် သူနဲ့အတူပြေးတဲ့သခင် ကို ဖမ်းစားဘူး။

နင် အစက ဒီလောက်အကြင်နာမဲ့လိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်မိဘူး။

ငွေဆိုတာ အကြင်နာတရားလောက် တန်ဖိုးမရှိပါဘူး မြိတ်စာပေ

“ မဟုတ်ဖူးကေဇာ၊ မဟုတ်ဖူး၊ ငါ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာဆိုတာ နင့်အတွက် လုပ်ခဲ့တာပါ။ နင်နဲ့ မြန်မြန်နီးရအောင် လို့ပါ။ ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့။ ”

“ အိုး - တော်ပြီ ခုမှတော့ ဘာမှလာပြောမနေနဲ့တော့ စောစောက နင့်ကို အကြင်နာတရား ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာ အလကားပဲ ၊

ငါနှင့်ဆီက မျှော်လင့်ထားခဲ့တာ တစ်ခုပဲရှိတယ် ၊ အဲဒါပဲ ဂုဏ်မဟုတ်ဘူး၊ ငွေမဟုတ်ဖူး၊ ပကာသနတွေမဟုတ်ဖူး၊

အဲဒါတွေ ငါမလိုချင်ဘူး၊ ငါလိုချင်တာ ကြင်နာတတ်တာ နှလုံးသားပဲ . . .

ကို့နှင့်ကိုမုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်

နောက် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ ဒါဘဲ . . . ”

ခပြာပြောဆိုဆို နန်းကေဇာက လက်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကို ပစ်ချကာ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ငွေစက္ကူရွက်များ ပြန့်ကျဲကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ ကေဇာ၊ ကေဇာ ”

“ ကေဇာ ပြန်လာခဲ့ပါ ၊ ပြန်လာခဲ့ပါ ”

“ နင်မကြိုက်တာ နောက်ကို ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး၊ ငါ့ကို မမုန်းပါနဲ့ ၊ ငါ့ကိုမမုန်းပါနဲ့ကေဇာ ”

ပြောနေသော အသံတို့က ရင်ထဲမှသည် လည်ချောင်းသို့တိုင် ရောက်လာပြီးမှ နှစ်မွန်းလျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

နီမောင် ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခန့်ဖြန်နေသည်။

ကယောင်ကတမ်းနှင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂူအတွင်းမှာ အမှောင်ရိပ်များက ကြီးစိုးနေဆဲပင်၊

မီးဖိုမှ မီးများပင် အရှိန်လျှော့ကျနေပြီ။

ကတိုးနီနှစ်ကောင်က မီးဖိုတစ်ဖက်နားမှာ စိတ်ချ

လက်ချ အိပ်နေကြသည်။

နီမောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ ငါ အိပ်မက်မက်နေတာဘဲ”

တစ်ယောက်တည်းပြုံး၍ နေရာမှထလိုက်သည်။
ဂူပေါက်ဝဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်တော့ အပြင်ဘက်မှာ
အလင်းရောင်အားနည်းစပြုနေပြီ...။

နှင်းမုန်တိုင်းကတော့ အစွယ်ကျိုးသွားပြီဖြစ်၍
တောင်ရင်ပြင်တဝိုက် ပြန်လည်ငြိမ်သက်စပြုနေပြီ...။

နီမောင်က ကတိုးနီနှစ်ကောင်အနီးသို့ သွားကာ
ကတ္တီပါသားလို အိနေသောအမွှေးများကို တယုတယ
သပ်ပေးရင်း...။

“ငါပြန်တော့မယ်၊ ဒီဂူထဲမှာ မီးမပြတ်တော့ မင်းတို့
အနွေးဓာတ်ရတာပေါ့။ မင်းတို့အန္တရာယ်ကင်းပါစေလို့
ငါဆုထောင်းခဲ့ပါတယ်။ မင်းတို့ရှိရာကို ငါမကြာမကြာလာခဲ့
မယ်” ဟု တိုးညှင်းစွာနှုတ်ဆက်ပြီး ပိတ်လုပ်ိတ်ခင်ဖြစ်နေသော
ဂူပေါက်ဝမှ အပြင်သို့တိုးထွက်လိုက်ပြီး ဂူပေါက်ဝကို ပြန်ပိတ်
ခဲ့တော့သည်။

မြတ်စာပေ

အခန်း (၁၀)

မန်စေခွန်ရွာတွင် သည်နှစ်ထူးထူးခြားခြား လုပ်ငန်း
တစ်ခုပေါ်လာသည်။

ယင်းကား အခြားမဟုတ်ပေ...။

ယခင်က နယ်စပ်ကုန်သည်များ ခြယ်လှယ်ကြိုးကိုင်ပြီး
ဝယ်ယူလျက်ရှိသော တောင်ပေါ်ဒေသထွက် အဖိုးတန်ပစ္စည်း
များကို မြန်မာနိုင်ငံတော်၏အစီအစဉ်ဖြင့် “လယ်ယာစိုက်ပျိုး
ရေးကော်ပိုရေးရှင်း” မှ ဝယ်ယူရန်ဆောင်ရွက်နေသော
လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

အဝယ်စခန်းကို မန်စေခွန်ရွာ၌ ထားမည်ဟုဆိုခဲ့ကြ

မြတ်စာပေ

သည်။ လယ်စိုက်ရှင်းမှ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုသိန်းထွန်းမှာ အသက်လေးကျော်အရွယ်ရှိ ဖျက်လက် တက်ကြွသော လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ ကျွန်တော်တို့လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး ကော်ပိုရေးရှင်း က ဒီလိုနယ်စွန့်နယ်ဖျားတွေမှာ လာရောက်ပြီး ဒိုင်ဖွင့်ရတဲ့ အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိပါတယ် . . . တစ်ချက်က တိုင်းရင်းသား တွေ ရှာဖွေလို့ရတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေး အကျိုးအမြတ်တွေ အပြည့်အဝရရှိဖို့နဲ့ နောက် တစ်ချက်ကတော့ ပြည်တွင်းထွက် အဖိုးတန်သယံဇာတ ပစ္စည်း တွေကို ကျွန်တော်တို့တတွေ အကျိုးရှိရှိ ပြန်လည်အသုံးချနိုင် ကြဖို့ဖြစ်ပါတယ် ”

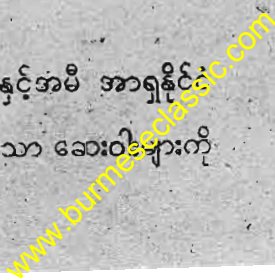
“ နယ်မြေကထွက်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုအကျိုး ရှိအောင်အသုံးချနိုင်သလဲ ” ဟု ဒေသခံအချို့က ပြန်လည် မေးမြန်းသောအခါ ကိုသိန်းထွန်းကပင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်လည်ရှင်းပြသည်။

“ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ အဖိုးတန်သယံဇာတပစ္စည်း တွေအများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီအယဲက ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်စုနဲ့ မရှောရွက်တို့ကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆေးပညာရှင်များက စနစ်တကျ သုတေသနလုပ်ပြီး ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ဖို့ပါပဲ ”

ကိုသိန်းထွန်းက ခေတ်မီဆေးဝါးထုတ်လုပ်မှုအပိုင်းကို အသေးစိတ်ရှင်းပြလေသည်။

မျက်မှောက်ခေတ် အာရှနိုင်ငံများတွင် အချို့နိုင်ငံများ၌ ခေတ်မီဆေးဝါးထုတ်လုပ်သည့် လုပ်ငန်းများအောင်မြင်လျက် ရှိနေကြသည်။ ယခင်က ဆေးဝါးထုတ်လုပ် ရောင်းချမှု လုပ်ငန်းများကို အနောက်အုပ်စု အရင်းရှင်နိုင်ငံများမှ နိုင်ငံ တကာလုပ်ငန်းစုံနာမည်ကျော်ဆေးဝါးကုမ္ပဏီကြီးများ၏ လက်အောက်ခံ ကုမ္ပဏီများမှ ခြယ်လှယ်ဖြန့်ဖြူးချုပ်ကိုင်ထား ခဲ့သည်။

ယခုအခါ တိုးတက်သော ခေတ်နှင့်အမီ အာရှနိုင်ငံ အသီးသီးတွင် ပြည်တွင်းသုံးစွဲရန်လိုအပ်သော ဆေးဝါးများကို

ပြည်တွင်းစက်ရုံများမှပင် ထုတ်လုပ်ဖြည့်ဆည်းပေးနေကြသည်။ အချို့နိုင်ငံများဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်သို့ပင် တင်ပို့ရောင်းချရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

သို့ရာတွင် ဆေးဝါးကုန်ကြမ်း အများစုကို အနောက်အုပ်စုကုမ္ပဏီကြီးများကပင် မှာယူတင်သွင်းနေကြရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ပြည်တွင်းထွက် ဆေးဝါးထုတ်လုပ်မှုကုန်ကြမ်းအတွက် အထောက်အကူရစေရန် ထိုကဲ့သို့ အဝယ်ခိုင်လာဖွင့်ခြင်းအကြောင်းအရင်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလေသည်။

လက်ရှိအခြေအနေတွင် အာရှဒေသရှိ ဂျပန်နိုင်ငံ အနိယနိုင်ငံ၊ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ၊ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံ၊ ကိုးရီးယားသမ္မတနိုင်ငံ၊ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံများနှင့် ရင်ပေါင်တန်းကာ ပြည်တွင်း၌ပင် ဆေးဝါးထုတ်လုပ်မှုစက်ရုံများတည်ဆောက်ကာ ဆေးဝါးမျိုးစုံထုတ်လုပ်၍ ပြည်တွင်း၌သာမက ကမ္ဘာ့ဈေးကွက် မြိတ်စာပေ

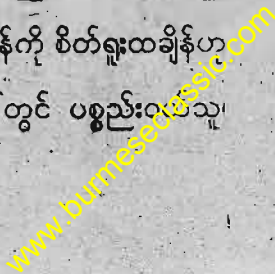
အထိ ဖြန့်ဖြူးနိုင်ရန်အတွက် တိုင်းရင်းသားများအနေဖြင့် တစ်ဖက်တစ်ဖက်အား ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြရန်လည်း ကိုသိန်းထွန်းက ရှင်းလင်းတိုက်တွန်းပေသည်။

မန်စေခွန် ရွာသူရွာသားများသာမက အနီးဝန်းကျင်မှ ရောက်လာကြသူများပါ သဘောကျကြလေသည်။

ထိုအစီအစဉ်ကို ယခု ဆောင်ဦးပေါက်ရာသီ၌ပင် စတင်အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ကြသည်။

ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥပေါက်ဈေးမှာ တစ်ပိဿာလျှင် ကျပ် ၂၀၀၀ မှ ၃၀၀၀ အထိ ဖြစ်ပြီး ရှားပါး၍ဈေးကောင်းလာသည့်အခါ များတွင် ကျပ် ၃၅၀၀ မှ ကျပ် ၄၀၀၀ အထိ ပေါက်ဈေးရှိသောကြောင့် မက်မောလောက်စရာပင်၊ ထို့ကြောင့် ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥရှာဖွေသူ ပိုမိုများပြားလာကြသည်။

ထို့ပြင်နယ်ခြားဘက်မှ လာရောက်ကြသော ကုန်သည်များမှာလည်း များပြားလာသည်။ ထိုအချိန်ကို စိတ်ရှူးထချိန်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် ပစ္စည်းဝယ်သူ မြိတ်စာပေ

ပစ္စည်းရောင်းသူတို့ ပိုမိုများပြားလာသောကြောင့် ပစ္စည်းရောင်း
ဈေး၊ ဝယ်ဈေးနှုန်းများ တစ်မဟုတ်ချင်း တိုးတက်ပြောင်းလဲ
ကုန်သည်။

ယခင်က ၁၀ ပြား ၁၅ ပြား ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ပင်
ငါးမူးတစ်ကျပ် ပေးသောက်ရသည်။ ရာသီဥတုနှင့် ကိုက်ညီ
သော အရက်ဖြူနှင့် ဘရမ်ဒီပုလင်းဆိုလျှင် ပြောစရာမလိုတော့
အချို့ဆိုလျှင် အရက်တစ်ပုလင်းကို ကျပ် ၃၀၀ မှ ကျပ် ၄၀၀
အထိ ပေးဝယ်သောက်ကြလေသည်။ စားသောက်စရာများဆို
လျှင်လည်း ထိုနည်းတူပင်ဖြစ်သည်။

ဆေးမြစ်ရှာသော ရေခဲတောင်တက်အဖွဲ့သားများမှာ
သက်သက်သာသာဖြင့် ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိကြခြင်း
မဟုတ်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုများဖြင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ကြရတတ်
သည်။

ရေခဲတောင်ပေါ်သို့ တက်ရာတွင် ပစ္စည်းများကို
အစုံအလင်သယ်ယူကြရသည်။ အချို့ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ

မြတ်စာပေ

ကမူ အခကြေးငွေပေးပြီး အထမ်းသမားများ ခေါ်သွားတတ်
သည်။ စားစရာ၊ သောက်စရာ ပစ္စည်းများကိုတပြည့်အစုံ
သယ်ယူသွားရသည်။ အနွေးထည်နှင့်စောင်များကိုမူ အထူးဂရု
စိုက်ပြီး သယ်ဆောင်ကြရသည်။

ရေခဲတောင်များပေါ်တွင် သစ်လုံးတဲအိမ်ကလေးများ
သဘာဝ ဂူပေါက်များရှိတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံနှင်းခဲများ
ဖုံးအုပ်နေလျှင် ရှာမတွေ့နိုင်။ ကျွမ်းကျင်သူများသာ ရေခဲပြင်
အောက်မှ သစ်လုံးတဲနှင့်ဂူများကို ရှာတွေ့နိုင်သည်။

ထိုသို့တွေ့လျှင် ပထမလူ ဝင်သာအောင်ပြုလုပ်ပြီးမှ
တည်နိုင်၏။ အနည်းဆုံးတော့ လေဝင်ပေါက်ရှိရန် ဖန်တီးရ
သည်။

အကယ်၍ သစ်လုံးအိမ်နှင့်ဂူပေါက်များကို ရှာမတွေ့
သည့်အခါ ရေခဲပြင်၌ပင် ရွက်ဖျတ်တဲများထိုးပြီး စခန်းချရ
တတ်သည်။

ရေခဲတောင်တန်းများပေါ်သို့ အတက်ခရီးတွင်

မြတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ကြန့်ကြာတစ်သော်လည်း ပြန်အဆင်း၌မူ ခရီးတွင်လှသည်။
အမာခံ အသားရေပြားတစ်ခုကို ဖင်ခုယိုင်ပြီးလျော့ချလိုက်ရုံပင်။
မိမိလိုသော နေရာရောက်လျှင် ခြေထောက်လိုက်ရုံဖြင့်
မတ်တပ်ရပ်ပြီးဖြစ်သည်။ ခန်းတောက်မြစ်နှင့် မချစ်ဥတို့
ရှာဖွေရသည်မှာ မလွယ်ကူလှချေ။

ရေခဲပြင်အောက်တွင် ပေါက်သောခန်းတောက်မြစ်နှင့်
မချစ်ဥတို့မှ အစိုး၊ အညောက်၊ အမြစ်နှင့် ထွက်လာကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

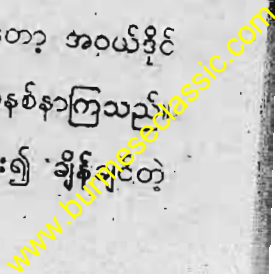
မချစ်ဥမှာ ကြက်သွန်ဖြူနှင့်ဆင်တူသည်။
ခန်းတောက်မြစ်မှာ အပင်ထက် အမြစ်က ပိုမို
အသုံးဝင်လေသည်။ အရွယ်ရောက်ပြီး ခန်းတောက်မြစ် တစ်ခု
မှာ ခြောက်လက်မမှ ကိုးလက်မအထိ ရှိတတ်သော်လည်း
ဈေးကောင်းလှသောကြောင့် အရွယ်မတိုင်မီ နှုတ်ယူကြသဖြင့်
အချို့ဆိုလျှင် နှစ်လက်မ၊ သုံးလက်မ အရွယ်ခန့်အထိသာ
တတ်သည်။

မချစ်ဥကို ရဝမ်ဘာသာစကားဖြင့် “ မဂျစ် ”
လီဆူးဘာသာစကားဖြင့် “ ပိုပိုမို ”
ခမ်းကီးရှမ်းဘာသာစကားဖြင့် “ ယာဖလိုနွယ် ”
တရုတ်စကားဖြင့် “ လမုံ ”

မြန်မာဘာသာစကားဖြင့် အသုံးများသည်မှာ “ မချစ်ဥ ”၊
“ မသေဆေးဥ ”၊ ဝမုန်းသက်ရှည်ဥ ”ဟု တင်စား၍ အမျိုးမျိုး
ခေါ်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

သည်နှစ် ဆေးမြစ်ဆေးဥရှာသူ ပိုမိုများပြားလာ၏။
သယ်စိုက်ရှင်းမှ အဝယ်ဒိုင်ကလည်း လာရောက်ဖွင့်ပြီး
လေးချိန်မှန်၊ ဈေးမှန်ပေး၍ ဝယ်ယူနေသဖြင့်တော်တော်များ
အက အဝယ်ဒိုင်သို့လာရောက် ရောင်းချကြသည်။ နယ်စပ်
တစ်မှ ရောက်လာသော ကုန်သည်များကတော့ အဝယ်ဒိုင်
ဆရာကလေးကလေးသောကြောင့် သူတို့အဖို့ လွန်စွာနှစ်နာကြသည်။
ခါတိုင်းနှစ်ကဲ့သို့ ပေးချင်တဲ့ဈေးပေး၍ ချိန်ချင်တဲ့

အလေးနှင့် ဝယ်လို့မရတော့ပေ။ အလေးမှန် ဈေးမှန်ပေးဝယ်
ရသည့်အပြင် ခါတိုင်းနှစ်များကဲ့သို့ ပစ္စည်းများဝယ်မရတော့
သောကြောင့် အဝယ်ခိုင်ကို လုံးဝမကျေနပ်ကြပေ။

ထို့ကြောင့် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် နှောက်ယှက်ဖျက်ဆီးရန်
ကြံစည်ကြသည်။ ထိုသို့ ကြံစည်ရာတွင် ၎င်းတို့ချည်းကြံစည်နိုင်
မရသောအခါ ရွာသူရွာသားများအားလုံး စည်းရုံးသွေးဆောင်
ကြသည်။ လက်ဆောင်ငွေကြေးများပေး၍ သွေးထိုးပေးသည်
အချို့က ဝမ်ရိန်တို့ပြောတာယုံကြသည်။ ဦးခွန်ဘရင်တို့ထံ
ဝမ်ရိန်တို့ပေးသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ၊ ငွေကြေးများ
ကြောင့် လယ်စိုက်ရှင်အဝယ်ခိုင်အကြောင်း မကောင်းသတင်း
များဖန်တီးပြောကြသည်။

လယ်စိုက်ရှင်းမှ ကိုသိန်းထွန်းတို့အဖွဲ့ကလည်း ဖွင့်
ကြသည်။ သည်းခံကြသည်။

ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော

မိမိတို့လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေးကိုသာ ကြိုးစားဆောင်
မြတ်စာပေ

ချက်ကြသောကြောင့် အချိန်တိုတိုတောင်းမှာပင် အောင်မြင်မှု
များရလာကြသည်။

ကိုသိန်းထွန်းတို့အဖွဲ့အား ရွာခံအချို့က ကူညီအားပေး
ဥရာ ထိုအထဲတွင် နီမောင်နှင့် ကိုဇော်မိုင်းတို့မှာ တက်ကြွမှု
အရှိဆုံးဖြစ်ကြသည်။

ကိုဇော်မိုင်းက အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်
သော စစ်ပြန်ရဲဘော်ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တချင်သွေး
သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မန်စေခွန်ရွာအပြင်တွင် ခြံစိုက်၊ နွားမွေးခြင်း
လုပ်များလားရောက်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။

နီမောင်နှင့်ကိုဇော်မိုင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ မိတ်ဘူကိုယ်
ခြံပြီးလက်တွဲညီကြသည်။

“လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကော်ပိုရေးရှင်းက ဒီကိုလာတာ
မှန်တယ်ကွ”

“... ဦးစားကြည့်စမ်း နီမောင်”

“... ဦးစားကြည့်စမ်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ
မြတ်စာပေ

အင်းတလိုက်နှင့် တိမ်တိုက်ကမောင်

ကုန်သည်တွေကို ရောင်းလိုက်တဲ့အခါ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် နဲ့ပြည်ပဘက်ကို ထွက်သွားတာ... ဒါအဖိုးတန်ကုန်ကြမ်း ပစ္စည်းတွေပဲ၊ အဲဒီကုန်ကြမ်းတွေက ကုန်ချောတွေဖြစ်ပြီး တို့ဆီ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ အဆမတန် ဈေးတွေပေးပြီး ဝယ်သုံး ကြရပြန်ရော... ဥပမာ ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေမျိုးပေါ့ကွာ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးဇော်မိုင်း။”

“ဒီပစ္စည်းတွေဟာ တို့ပြည်တွင်းဘက်ကို ဝင်သွားရ ကုန်ကြမ်းတွေပေါ့လား၊ တတ်ကျွမ်းနားလည် ပစ္စည်းရှင်တွေလက်ထဲရောက်ရင် အဖိုးတန်လူသုံးကုန် ဆေး ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပြီး တို့တတွေ ပေါပေါသုံးရတာပေါ့ကွာ။”

“အခုတော့ ကိုယ့်ဆီက ဝါးကိုဝယ်သွား တုတ်ထု ကိုယ့်ကိုပြန်ရိုက်သလိုခဲနေကြရတယ်၊ မင်းစဉ်းစားကြည့် နီမောင်...”

“ဟုတ်တယ် ဦးဇော်မိုင်း ကျွန်တော်တို့သိသလို ရွာ ရွာသားတွေသိကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဗျာ...”

မြတ်စာပေ

ငြိမ်းစွ

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွ”

“တို့တောင်ပေါ်သားတွေဆိုတာ ရိုးသားဖြူစင်တယ်၊ ပရိယယ်မကြွယ်ကြဘူး၊ ရိုးရိုးတွေးပြီး ရိုးရိုးမြင်တာများတယ်။ သူများက ယုံလောက်အောင်ပြောပြီး မက်လောက်အောင် ပေးရင် ဆွဲဆောင်ရာပါတတ်ကြတယ်။ ဒါကို စီးပွားရေးသမား တွေ ကုန်သည်တွေသိတော့ အဲဒီအချက်နဲ့စည်းရုံးပြီးတော့ သူတို့ လိုချင်တာ ရအောင်ယူကြတာကွ။ ငါတော့ ဒီလူတွေကို ကြည့်မရ တာအတော်ကြာပြီ။”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲဦးဇော်မိုင်း၊ ရွာသူရွာသားတွေ ကို တဖြည်းဖြည်းစည်းရုံးပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ဘက် ပါအောင် လုပ်ရမယ်။”

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကုန်သည်များက ကြည့်မရပေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အပျောက်ရှင်းပစ်ချင်ကြသည်။ သို့သော်...

ထင်တိုင်းလုပ်၍ မရတော့ပေ။

မြတ်စာပေ

တစ်ညတွင် ဦးခွန်ဘရင်အိမ်တွင် မီးပုံပွဲဟုဆိုကာ အရက်ပွဲတစ်ခုလုပ်ကြသည်။

ထိုပွဲတွင် ဝမ်ရှိန်တို့အဖွဲ့က ဇာမုန်းထန်အား တကူးတကဖိတ်၍ အရက်နဲ့ ဧည့်ခံသည်။

“ ဒီမှာ ဇာမုန်း ဒီအရက်တွေက သိပ်ရှားတာကွ၊ မင်းကြိုက်တက်မုန်းသိလို့ ငါ့မိတ်ဆွေတွေက တကူးတက စီစဉ်ပေးကာ . . . အားပါးတရ သောက်စမ်းကွာ ”

ဦးခွန်ဘရင်က အရက်ပုလင်းကို ချပေးသောအခါ ဇာမုန်းထန်မျက်လုံးထဲမှာ တက်ကြွမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရက်တွေနဲ့ ဧည့်ခံနေပါလား၊ စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မြင့်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ ဒါ ခင်ဗျားအတွက် သီးသန့်စီစဉ်ထားတာ၊ အားရပါးရ သောက်ပေတော့ ဦးဇာမုန်း . . . ”

“ ဇာမုန်းထန်ပါလော်ပန်ရာ ”

“ ဒါ့က် ဇာမုန်းထန် - ဇာမုန်းထန် - ဟုတ်ပြီ ”

မြတ်စာပေ

“ မပီမသနဲ့ စမုတ်တံလဲ ဖြစ်ပါဦးယော်ကွာ . . . ”

သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် အရက်တစ်ကြိုက်၊ အသားကင်တစ်ကိုက်နှင့် အရှိုန်ကောင်းလာကြသည်။

အခန်းတွင်းမှာ ရှိနေသော နန်းကေဇာကတော့ ဖခင်ကြီးလုပ်ကိုင်နေခြင်းများကို မနှစ်သက်ပေ။

ထိုသူများနှင့် ဆက်ဆံနေခြင်းကိုလည်း မကြိုက်ပေ။ သို့သော် သူမအနေနှင့် ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ရှာပေ။ နန်းကေဇာသည် အခန်းတွင်းမှနေ၍ ဇာမုန်းထန်ကို မြင်သောအခါ စိတ်ဝင်စားသဖြင့် အခြေအနေကို နားစွင့်နေမိသည်။

“ ဒီမှာ ဇာမုန်း ”

“ ပြောပါ - ဇော်ခွန် ”

ခမ်းတီးရှမ်းအခေါ်အရ “ ဇော် ” ဆိုတာ “ အဖေ ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသောကြောင့် ဇာမုန်းထန်က ဦးခွန်ဘရင်အား တလေးတစား ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြတ်စာပေ

“ ဒီနှစ်ဒီရွာမှာ ဆေးမြစ်အဝယ်ဒိုင် လာဖွင့်တာ မင်းတွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဒီနှစ် ငါ့ဆီလာတဲ့ ကုန်သည်တွေ ကုန်ပစ္စည်းသိပ်မရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ရွာကလူတွေ ကလည်း ခက်တယ်။

တစ်ခြားလူပြောတာကို အဟုတ်ကြီးမှတ်နေကြတယ် ဟိုနှစ်တွေက ဒီကုန်သည်တွေ ထောက်ပံ့တဲ့ကျေးဇူးတွေကိုမှ မထောက်ကွာ ရတဲ့ပစ္စည်းတွေကို အဝယ်ဒိုင် သွားရောင်းကြတယ် . . . ”

“ ကျုပ်ကတော့ ဒီမှာလာရောင်းပါတယ် . . . ”
ဇာမုန်းထန်က အာလေးရှာလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ မင်းကရောက်ပေမယ့် - မင်းမယားပါသားအပါအဝင် တစ်ခြားလူတွေက မရောင်းကြတော့ဘူးကွ ”

“ အဲဒါ ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ - အဲဒီလူတွေကို ဆုံးမပေးရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အုဆိပ်လူးမြားနဲ့ ရှင်းပေးရမလား ”

ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ဇော်ခွန် ”

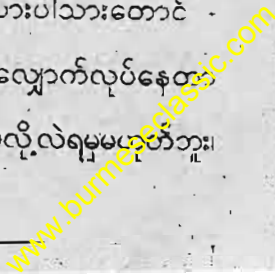
“ မင်း ဒီလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲဇာမုန်းထန်ရ ပြသနာတွေ အားလုံး ကိုယ့်အပေါ်ပုံကျလာမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ အလိမ္မာ သုံးနိုင်မှ တန်ကာကျတယ်ကွ၊ သိလား ”

အလယ်တွင် ဖိုးထားသော မီးတောက်များက အရှိန် ကောင်းနေဆဲ၊ ထည့်ထားသော ထင်ရှူးသားကို မီးခွဲသံများက တဖျစ်ဖျစ်အသံမြည်လျှက် ရှိသည်။

အရက်သောက်ရင်း အရှိန်ရနေပြီဖြစ်သော ဦးခွန်ဘရင် တို့အဖွဲ့မှာ အအေးခက်ကို အံတုနိုင်ကြပြီဖြစ်သလို ပတ်ဝန်း ကျင်ကိုလည်း မေ့လျော့နေတော့သည်။

“ ဒီကိစ္စတွေမှာ ဒီရွာက အတွင်းလူမကောင်းတာ တွေလဲပါတယ်၊ ဒါကို မင်း သိတယ်မဟုတ်လားဇာမုန်း ”

“ သိတယ် - ကျုပ်အိမ်က မယားပါသားတောင် ဟိုလူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး အဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ပြောလဲမပြောချင်ဘူး၊ ပြောလို့လဲရမှမဟုတ်ဘူး။

ဒီကောင်လေးက ခပ်ပေပေရယ်”

နီမောင်အကြောင်းပါလာပြီမို့ အခန်းထဲမှ နန်းကေဇာ
ဟိုမို့ နားစွင့်နေထားလိုက်သည်။

“ မင်းအခုနေမှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ၊ မင်းက ဖျော်
ဖျောင်းဖျေ့ဖျေ့ ပြောလို့ နားဝင်အောင်ပြောရင် ရနိုင်မှာပါ . . .”

ဇာမုန်းထန်သည် ဝါးဆစ်ပိုင်းထဲမှ အရက်တို့
တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် မော့သောက်ချလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ
အကြည့်ရဆိုးအောင် ရှုံ့ကျသွားတော့သည်။

မီးဖိုဘေးသို့ တံတွေး ‘ပျစ်’ကန် ထွေးထုတ်လိုက်သည်။
“မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘူး။

နီမောင်ဟာ သိပ်ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်လေးပဲ
ကျပ်ပြောရင်လဲ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။

ကျပ်ရည်ရွယ်ချက်တွေ မရသေးခင်၊ မပြည့်သေးခင်မှာ
ဒီလိုဘဲ သည်းခံနေရမှာပဲ . . .”

ကျပ်လိုချင်တာတွေရတဲ့တစ်နေ့မှာတော့ မှတ်လောက်

သားလောက် ဆုံးမပေးလိုက်အုံးမယ် . . .”

ဒီတော့မှ ဇာမုန်းထန်အကြောင်း ကောင်းကောင်း
သိစေရမယ်- ဟင်း ဟင်း . . .”

နန်းကေဇာ နီမောင်အတွက် စိတ်ပူသွားသည်။

“ဒီလူကြီး ကြည့်ရတာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ရုပ်လက္ခဏာမရှိဘူး၊
မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။

နီမောင်တို့တွေ့ပြီးရင် ဒီအကြောင်းတွေကို
ခွင့်ပြောသတိပေးထားမှ ဖြစ်မယ် . . .”

နန်းကေဇာ စိတ်ထဲတွင် နီမောင်အတွက်
မိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် အိပ်ယာဝင်ခဲ့ရသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ညဉ့်နက်သည်အထိ တီးတိုးတိုင်ပင်
မှုများ ပြုလုပ်နေကြသည်။

အခန်း (၁၁)

“ကေဇာ...”

“ဟင်...”

“ဟိုးမှာ မျှော်ကြည့်လိုက်စမ်းကေဇာ... ဖွေးဖွေးပြုနေတဲ့ ရေခဲတောင်ကြီးပေါ်မှာ ရောင်စုံပန်းတွေ ဖူးပွင့်နေလိုက်တာ တကယ့်ပန်းတောင်တန်းကြီး ကျနေတာပဲ၊ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သာယာပြီး စိတ်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့နေတာပဲ...”

ငါတော့လေ .. အဲဒီလို လွတ်လပ်မှုရှိတဲ့ နေရာကို အမြဲသွားချင်နေတော့တာပဲ...”

အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်နောက်ခံထားပြီး မြင့်မားသီခေါင်သော နှင်းတောင်တန်းကြီးများကြည့်ရသည်မှာ

မြတ်စာပေ

ကြီးစွာ

လွမ်းစရာ ဖြစ်တော့သည်။

ဟိုအဝေးတွင် မြင်နေရသော တဲကလေးများဆီမှ မီးခိုးငွေ့ကလေးများ တလူလူထွက်နေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် လေအဝေ့တွင် ရွာလယ်လော့က်ကွင် ဆောက်ထားသော စာသင်ကျောင်းဆီမှ ခေါင်းလောင်းသံ သဲ့သဲ့ပေါ်ထွက်လာ၏။

နီမောင်နှင့် နန်းကေဇာတို့ ထိုင်နေသော နေရာမှာ ရွာနှင့် မဝေးလှသော နမ့်ပန်လုံချောင်းနဘေး တစ်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာကလေးမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့နေကြ ဖြစ်သည်။

ချောင်းကလေးမှာ မကျယ်ဝန်းလှ။

ကမ်းစပ်တလျှောက် ရောင်စုံကျောက်တုံးကလေးများ ပြည့်နေပြီး ကျောက်တုံးကလေးများအပေါ်သို့ စမ်းရေပြတ်ဖီးသံမှာ သံစဉ်မညီသော ဂီစာသံသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

နမ့်ပန်လုံချောင်းတစ်ဝိုက်တွင် ကျောက်ကြမ်းဖိုးရွာသူ၊

မြတ်စာပေ

ကျောက်စိမ်းရှာသူများ ရောက်တတ်သည်မှအပ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတတ်သည်။

နီမောင်က ရေစပ်မှ ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံးကို ချေဖြင့် ပက်ကြည့်လိုက်သည်။

ရေနှင့် ထိစဉ်က အပြာရောင်ဖြစ်သွားပြီး ခဏအကြာ အစိမ်းနုရောင်ပြောင်းသွားလေသည်။ ထိုကျောက်တုံးများမှာ သက်နှုကျောက်စိမ်းတုံးများ ဖြစ်ကြသည်။

နန်းကေဇာက သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးများကို လှေကလေးများသဖွယ် ရေထဲသို့ မျှောချနေသည်။

“နီမောင်”

“ဟင် . . .”

“နင် အခုတလော . . . အိမ်မှာမနေဘူး။ တောင်ပေါ်ကိုပဲ သွားသွားနေတယ်ဆို . . . ဟုတ်လား”

နီမောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကေဇာ . . . ငါအိမ်မှာ မနေချင်လို့ . . .”

မြိတ်စာပေ

တောင်ပေါ်ကို သွားနေတာ . . . အိမ်မှာ နေရတာနဲ့စာရင် တောင်ပေါ်မှာနေရတာက ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကောင်းတယ်လေ . . . ဖြစ်နိုင်ရင် လောကအပြင် ဘက်မှာတောင် သွားနေချင်တာ”

နန်းကေဇာက နီမောင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

နုနယ်သောမျက်နှာလေးမှာ လောကဓံ၏ ထူထေ့နှင့် နှိပ်စက်မှုများဒဏ်ကြောင့် အတန်ငယ်ရင့်ရော် ခက်ထန နေသည်။

“စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ဟာ . . .”

လောကကို လက်မြှောက်အနူးပေးလိုက်ရင် တစ်သက်

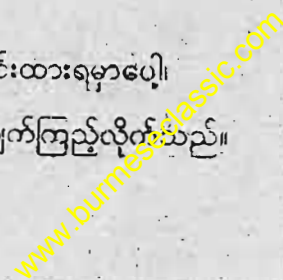
လုံး အနူးနဲ့နေရလေမယ်၊

တစ်နေ့ကျရင် ဘဝကို ဒို့လိုချင်သလို ဖန်တီးယူလို့ ရလာမှာပါ . . .

အဲဒီအခြေအနေအထိ အားတင်းထားရမှာပေါ့၊

နီမောင်က နန်းကေဇာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

မြိတ်စာပေ

သူမ၏လှပသော မျက်နှာလေးပေါ်တွင် လေးနက်မှုများ ပေါ်လွင်နေ၏။

“နောက်ပြီး ရွာထဲက တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို လယ်စိုက်ရှင်း ခိုင်မှာ ပစ္စည်းရောင်းဖို့ ပြောပြနေတယ်ဆို...။”

“ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ...။”

“ကုန်သည်တွေက နှင့်ကို အတော်မျက်မှန်းကျိုးနေကြ တယ်လို့ အဖေတို့ ပြောသံကြားရတယ်၊ တော်ကြာတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင်...။”

စကားမဆက်တော့ဘဲ တိုးညှင်းစွာ သက်ပျင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

ဘေးတိုက်အနေအထား မြင်နေရသော နန်းကေဇာ၏ မျက်နှာလေးမှာ ပါးအို့နီကလေးများဖြင့် လှပလျှက်ရှိသည်။ ဝိတ်ဖြူကြမ်းရင်စေ့အင်္ကျီ၊ ကချင်လုံချည်ကလေးဖြင့် ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေးရှိနေသော နန်းကေဇာ၏ အလှမှာ နီမောင်အတွက် ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်သော အလှများ

မြတ်စာပေ

နှစ်သည်။

နီမောင်က နေရာမှထပြီး နန်းကေဇာအနီးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်တော့ နန်းကေဇာ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“ကေဇာ နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အတွက် စိုးရိမ်နေရတာလဲ ဘင်”

အဖြေမပေး။

တိုး၍သာခေါင်းငုံ့သွားသည်။

နန်းကေဇာရင်ထဲ လှိုင်းထသလို တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ၊ နီမောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ အလိုလို ချက်လာသည်။

စိတ်က လှုပ်ရှားနေသောလည်း ခန္ဓာကိုယ်က နေရာမှ ရွေ့နိုင်သော်အောင် လှေးလံနေ၏။

နီမောင်က ထွေးအိနေသော နန်းကေဇာ၏ ပုခုံးလေး ကို အသာဖတ်လိုက်သည်။

မြတ်စာပေ

“အို”

“ကေဇာ ငါနှင့်ကို ချစ်နေပြီ”

နီမောင်က နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောပြလိုက်သော်လည်း နန်းကေဇာရင်ထဲမှာ ငုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသလို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

နန်းကေဇာရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်မှုဖြင့် လက်ချောင်းကလေးများ ပွတ်သပ်နေသည်မှာ နီရဲနေပြီ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ချစ်သူဆီမှ “ချစ်ပါတယ်” ဟူသော စကားမှာ အကြားချင်ဆုံးနှင့် ဘယ်နှစ်ခါ ကြားကြား မရိုးနိုင်သော စကားဖြစ်သော်လည်း တစ်ကယ်တမ်း ကြားရပြန်တော့လည်း ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေပြန်ရော။

“ကေဇာ ငါဖွင့်ပြောလိုက်လို့ ၊ စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင်၊ နင်က အဲဒီလို ပြုစိစိလုပ်နေတော့ စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက်နဲ့ရယ် . . . ၊ နင်စိတ်ဆိုးသွားတယ်ဆိုရင် ၊ ငါ ဒီစကားမျိုး နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မပြောပါဘူး၊ ငါ့ကို တစ်ခုခုတော့

မြတ်စာပေ

မြတ်စာပေ

ပြန်ပြောပါ ကေဇာ”

နန်းကေဇာက နီမောင်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး။

“ငါ နင့်ကို စိတ်မဆိုးပါဘူးနီမောင်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ နင့်အပေါ် ဘယ်လောက်အခွင့်အရေးပေးတယ်ဆိုတာ နင်သိရင် ဒီစကားမေးဖို့တောင် မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တို့ဘဝလေးတွေက ငယ်ပါသေးတယ်၊ လောကထဲတိုးဝင်ဖို့ ဘာမှပြည့်စုံသေးတာ မဟုတ်တော့ နင်ကြိုးစားရလိမ့်မယ် နီမောင်”

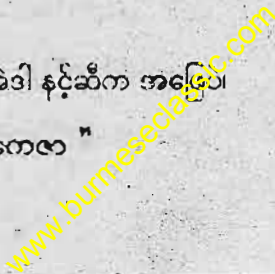
ဇောဇောကနဲ့ မတူတော့။

နီမောင် မျက်နှာပေါ်တွင် တက်ကြွရွှင်လန်းမှုတွေ ယှက်သန်းသွားသည်။

ပြုံးနေသော မျက်နှာဖြင့် နန်းကေဇာနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။

* ငါလိုချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ နင့်ဆီက အဖြေပါ ငါ့ကို နှိပ်စက်တာမှာ နှုတ်တစ်ခုပြောပါကေဇာ”

မြတ်စာပေ

“အိုး ငွတ်ချည်းပါလား၊ သူ့ကိုဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောရသေးဘူး။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း နိုင်လှချေလား။”

နီမောင်ရယ်နေသည်။

ကြည်နူးခြင်းကြောင့်ပေလား။ ယခုအချိန်တွင် သူ့မျက်နှာလေး ပြုံးနေပြန်သည်။ အစီအစဉ် ဆွဲထားလျှင် ထိုမျှ အဆင်ပြေချင်မှပြေမည်။ အခွင့်သာခိုက်တွင် အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ပြောလိုက်မိခြင်းအတွက် မိမိတို့ကို ကျေနပ်မိလေသည်။

“အသည်းနှလုံးရဲ့ တံခါးပေါက်တာ မျက်လုံးတွေဝဲတေဇာ။ နင့်မျက်လုံးတွေက ငါ့ကို အဖြေပေးနေပြီလေ။ ဒါပေမယ့် နင့်နှုတ်ခမ်းက ပြောတာကို ကြားချင်သေးတယ်”

“အိုး - ဘာပြောရမှာလဲ”

“ငါ့အတွက်အဖြေ တစ်ခုခုပေါ့။”

“မှန်းတယ်”

နီမောင် ရယ်နေရင်းမှ နန်းကေဇာ၏ မျက်နှာလေးအား အကဲခတ်သလိုတစ်ချက်ကြည့်သည်။ ကျီစယ် ပြောနေမှန်း

မြတ်စာပေ

ရိပ်မိတော့မှ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အမူအရာဖြင့် သူမ၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို အသာအယာဖက်ထားလိုက်သည်။

နန်းကေဇာ မရုန်းဖယ်ပါ။ ချစ်သူစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆို

ရင် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ရဲတာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ သတ္တိပါကွယ်။

နှစ်ယောက်သား ကြည်နူးသာယာခြင်းနှင့်အတူ စကား

လက်ဆုံ ပြောမကုန်အောင် ရှိကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီးသား

ဖြစ်သော သူတို့၏စာဝလေးတွေအတွက် ရှေ့အစီအစဉ်များကို

ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခွင့် ရှိကြပြီဖြစ်သည်။

နန်ပန်လုံချောင်း၏ ရင်ခွင်သည် သူတို့နှစ်ဦး၏ ချမ်း

မြေသာယာမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဘူတိုနှစ်ဦး၏ ဆွေးနွေး

တိုင်ပင်ရာမှာလည်း နန်ပန်လုံချောင်းနံဘေးတွင် ဖြစ်သည်။

အချိန်ရသည်နှင့် ချိန်းကြ၊ တွေ့ကြ၊ ချစ်တဲ့ဖလှယ်ကြ၊

ရယ်မောသာယာကြ၊ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြ၊ ခွဲခွာခြင်းဝေဒနာများ

အဖြစ် လွမ်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ တမ်းတခြင်း၊ မှန်းဆခြင်းနှင့်

သတိရခြင်းများစွာတို့ကို သည်နန်ပန်လုံချောင်းနံဘေး၌ပင်

မြတ်စာပေ

သက်သေထူခဲ့ကြသည်။

“ ကေဇာ ”

“ ဘာလဲ နီမောင် ”

“ ငါ နင့်ကို တစ်ခုပြောချင်တယ်၊ နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူးလို့ ငါ့ကို ကတိပေးရမယ်။ ”

အဆန်းပါလား။ ကြားနေကျစကားမျိုးမဟုတ် သောကြောင့် နန်းကေဇာ အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။ နီမောင်ကို ကန့်ကလျမိ၍ ထိုင်နေရာမှ လူချင်းခွာ၍ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းဟာစ်ခု ပြောတော့မည့်အလား ၊ သာမန်ထက် လေးနက်မှုအသွင်ကို ဆောင်နေတော့သည်။

“ မပြောပါဘူး နီမောင်။ နင်ပြောမှာ ဘာအကြောင်းလဲ ဟင် ”

“ နင်ကြားလိုက်ရင် ဒီအံ့ဩသွားမှာပဲ ”

“ ပြောစမ်းပါ။ ဒီမှာ နားထောင်ရတဲ့လူက အားမရ

မြတ်စာပေ

လိုက်တာ ”

“ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောဘူးဆိုတာ တကယ်နော် ”

“ တကယ်ပါ ”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်သောကြောင့် နဖူးပေါ် သို့ ဆံနွယ်စများ ဝဲခနဲ ကျဆင်းလာသည်။

နီမောင်သည် လူချင်းနီးနိုင်သမျှနီးအောင်ကပ်ပြီး လေသံကို နှိမ့်ပြီး “ ငါ ကတိုးနီနှစ်ကောင်ကို တွေ့ထားတယ် ” ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ ဘာ . . . ကတိုးနီ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ် ၊ အထီးတစ်ကောင်၊ အမတစ်ကောင်။ ”

သိပ်လှတာပဲကေဇာရယ်။ နင့်ကို တွေ့စေချင်တယ်။ နင်မြင်ရင် အရမ်းချစ်သွားမှာပဲ။ သူတို့အမွှေးတွေက ကတ္တီပါစလို ရဲနေ တာပဲ သိလား။ ဟိုတစ်လောက နှင်းမှုန်တိုင်းကျတုန်းက တွေ့ခဲ့ တာပေါ့ ”

နီမောင်သည် ကတိုးနီများနှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံအကြောင်း

မြတ်စာပေ

ကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ နန်းကေဇာမှာ နီမောင်မြောသမျှကို ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် နားထောင်နေရ ရှာသည်။

“ နင့် ကတိုးနီတွေအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား ဟင် ”

“ သိတာပေါ့။ တစ်ရွာလုံး ပြောနေကြတဲ့ အကြောင်းပဲ။ နှင်မဖမ်းခဲ့ဘူးလား ဟင် ”

“ ဟင့်အင်း မဖမ်းပါဘူး။ သူတို့က ငါ့ကို ခင်နေတော့ မကြောက်ကြဘူး။ ငါ့ရင်ခွင်ထဲကိုတောင် သူတို့ဘာသာ တိုးဝင် လာနေတက်ပြီ။ သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ သိတယ်ကေဇာ။ နှင်လိုက်ကြည့်မလားဟင် ”

“ ဘယ်နေရာအထိ လိုက်ကြည့်ရမလဲ ”

“ ဟိုး ခါကာဘိုရာဇ်တောင်ပေါ်က တစ်နေရာပဲပေါ့ ”

“ ဟိုး . . . အဝေးကြီးရယ် ”

“ ခါတိုင်းလိုပဲ ယာထဲသွားမယ်ပြောပြီး ထွက်ခဲ့ပေါ့ ”

မြတ်စွာပေ

ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ”

နန်းကေဇာငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ တသက်တွင် မြင်တွေ့ဖူးရန် ခဲယဉ်းလှသော ကတိုးနီကို မြင်တွေ့ချင်ပါသည်။

“ နှင်ဖမ်းလိုက်ပါလားနီမောင်ရယ်။ ဟော - သူတို့ကို နှင်ဖမ်းယင် ပိုက်ဆံတွေလဲ အများကြီးရမယ်။ လယ်စိုက်ခင်းကို ရောင်းလိုက်ရင် တဆင့်တဆင့်နဲ့ ပြည်နယ်ပြည်မတွေအထိ ရောက်ပြီး ဗဟုသုတအဖြစ် လေ့လာခွင့် ရကြအောင်လို့ ငါက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ ”

“ နှင်ပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ လွတ်လပ် ခြင်းကို ငါမဖျက်ဆီးချင်ဘူး။ သဘာဝအတိုင်းပဲ လွတ်လွတ်လပ် လပ် နေကြပါစေကွာ။ တကယ်လို့သာ နှင်မြင်လိုက်ရင် သိပ် သဘောကျသွားမှာ ”

နန်းကေဇာမျက်စိထဲတွင် ခဲရခဲတောင်ပေါ်တွင် လွတ် လွတ်လပ်လပ် ပြေးလွှားဆော့ကာစားနေကြသော ကတိုးနီ နှစ်ကောင်ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

မြတ်စွာပေ

နှင်းတလိုက်နှင့် တိမ်တိုက်ကမောင်

“အိုး - ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကတိုးနီလေးတွေ ပါလား။”

အတွေးလွန်ရေရွတ်ခြင်းသည် နန်းကေဇာရင်ထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိနေတော့သည်။

တောင်တက်လမ်းသည် ချောချောမွေ့မွေ့ လမ်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပါချေ။

ကမူ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများနှင့် ပြည့်နေရုံမက မြေပြန့်ကျယ်ကြီးများကို ဖြတ်သန်းရသည်လည်း ရှိသည်။ မတ်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးများကို ခက်ခက်ခဲခဲ တစ်ရသည်လည်းရှိသည်။

နန်းကေဇာသည် တောင်ပေါ်ဒေသဝန်းကျင်တွင် မွေးဖွားခဲ့သူပေမို့ တောင်စခန်းလမ်းများ စိမ်းလွန်းခြင်း မရှိသော်လည်း အလေ့အကျင့်မရှိသောကြောင့် ပင်ပန်းလှပါသည်။ နီမောင်ကစော့ ဖေးဖေးမမ တွေ့ခေါ်သည်။ သို့သော် အတော်ကို စိတ်ဗောင်းထားရသည်။ သို့မဟုတ်ပါလျှင် နှင်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲအိပ်ချင်စိတ်ကို မနည်းကြီး ကြိတ်မှိတ်ထားရသည်။

“ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီလား ကေဇာ ”

မြတ်စာပေ

ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ တမင်အားယူ၍ ပြုံးပြမုန်းသိသာလှသည်။ မျက်လုံးများထဲတွင် ပင်ပန်းမှုအသွင်များ ယှက်သန်းနေ၏။

ခြေထောက်တွင် စီးထားသော သားရေကြိုးသိုင်း ဖိနပ်ကိုပင် လေးလံလှသည်ဟု ထင်လာမိသည်။

အရွယ်ရင့်လာသော နေရောင်ခြည်သည် နှင်းထူကို ထိုးဖောက်ပြီး တောင်ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ဖြာဆင်းကျလာသည်။ နေရောင်ရလာသောနေရာများတွင် အတန်အသင့် နွေးထွေးမှု ရနေသည်။

နှစ်ယောက်သား နားလိုက်၊ ခရီးဆက်လိုက်၊ စားသောက်စရာပြေးစားလိုက်နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ မကြာမီ ကတိုးနီများရှိသည့် ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ ဒီအထဲမှာ သူတို့အမြဲနေကြတာလားဟင်၊ ဒီကနေ့ ဘယ်မှထွက်မသွားကြဘူးလား ”

နီမောင်က ခေါင်းခါပြသည်။

မြတ်စာပေ

“ နှင်းမုန်တိုင်းတွေကျတဲ့နေ့ကတည်းက ဒီမှာတွေ့တာပဲ။ သူတို့အရင်ကတည်းက နေကြသလားမသိဘူး။ လာအထဲဝင်ကြည့်ရအောင် ”

ဂူပေါက်ဝတွင် ပိတ်ဆို့နေသော နှင်းများကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖယ်ထုတ်ရသည်။ နီမောင်အနေဖြင့် ဂူပေါက်ရှိသည့် နေရာကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေ၍သာ တော်ရောသည်။ သို့မဟုတ်ပါလျှင် ရှာတွေ့ရန် အလွယ်ကူပေ။

“ နီမောင် ”

“ ဘာလဲ နန်းကေဇာ ”

“ ဒီကောင်လေးတွေက ဒီအထဲက ဘယ်မှမထွက်ဘူး။ အစာတွေ မရှာကြဘူးလား ဟင် ”

“ ရှာမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ”

“ ဒီဂူပေါက်က အမြဲပိတ်နေသလားလို့ပါ ”

“ ဒီလိုကေဇာရဲ့။ ကတိုးနီမိုး၊ ဒရယ်ဖိုးဆိုတာ ကေဇာလဲ အသိသားနဲ့။ သူတို့က ဂူအောင်းပြီးလဲ နေလို့ရဇာယ်။

မြတ်စာပေ

ကျင်းခတ်ပြီးလဲ နေလို့ရတယ်လေ။ ဒီအထဲကနေ တိုးထွက်ပြီး အစာရှာကြ။ ပြန်ဝင်ပြီးတာနဲ့ သူတို့ဝင်ခဲ့တဲ့ အပေါက်ကို ပြန်ယက်ပိတ်ပစ်တာပေါ့။ ခဏကြာတော့ နှင်းတွေပြန်ဖုံးပြီး ဂူပေါက်ပျောက်သွားတာပေါ့။ ငါတောင် လာနေကျမို့ ဒီနေရာကို မှတ်မိနေတာ ”

ဂူတွင်းသို့ နှစ်ယောက်သား ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်ကြရလေသည်။ ထို့နောက် ဂူကို လေဝင်ပေါက်ချွန်ပြီး ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ဂူအတွင်းသို့ အလင်းရောင် အားနည်းနေသည်။ အသေအချာ အားယူကြည့်ပါမှ အရာဝတ္ထုများကို မသိမကွဲမြင်ရလေသည်။ နီမောင်က ပါလာသော ဒူးလေးနှင့် မြားတံဘူးကို ဂူနံရံတွင် မှေးတင်ထားခဲ့ပြီး နန်းကေဇာလက်ကို ဆွဲ၍ အတွင်းဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လာကြသည်။

ကတိုးခွေးခိတ်မှ သင်းယုံသောရနံ့ကို ရှုရှိုက်မိကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ဂူအတွင်းသို့ ရောက်ကြသည့်တိုင် ကတိုးနီနှစ်ကောင်ကို မတွေ့ရ။

မြတ်စာပေ

“အပြင်ထွက်သွားကြပြီထင်တယ်”

အမှောင်ရိပ်ထဲမှာပင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နန်းကေဇာ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် စိတ်လျှော့နှမ်းနုယ့်မှုများ ယှက်သန်းနေသည်။

“သူတို့ အစာရှာသွားကြပြီထင်တယ်။ ဒီလောက်ထဲ ဆောင်းရာသီမှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့နေရာက သူတို့ စွန့်ခွာမသွားနိုင်ကြပါဘူး။ နောက်ပြီး ဒီနေရာက သူတို့ အတွက် အန္တရာယ်လဲ ကင်းပါတယ်”

နန်းကေဇာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချဲ့လိုက်သည့် စိတ်ထဲတွင် ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ရသည့်အတွက် မချိတင်ဖြစ်နေသည်။ လမ်းတလျှောက်လုံး စိတ်ကူးယဉ်လာခဲ့သော အမောမပြေနိုင်အောင် ဖြစ်မိလေသည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ကေဇာ၊ ခဏနေရင် သူတို့ အစာရှာထွက်ရာက ပြန်လာကြမှာပါ။ ခဏစောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း နှစ်ယောက်သား ထိုင်ချလိုက်သည်။

မြိတ်စာပေ

ဂူ၏ အတွင်းဘက်ပိုင်းတွင် လေဝင်မှုအားနည်းပါးသဖြင့် အသက်ရှူရသည်မှာ မဝသလို ခွဲစားရသော်လည်း သင်းသင်းလေး မွေးနေသော ရန်ကြောင့် အတိန်အသင့် ခံသာနေ၏။

နန်းကေဇာစိတ်ထဲတွင် သည်မှာကြာမည့် အချိန်ပြန်မည့်အချိန်နှင့် ရွာသို့ပြန်ရောက်မည့်အချိန် ကိုက်မကိုက်ကို စိတ်ထဲမှ စဉ်းစားနေ၏။ အကယ်၍ အိမ်ပြန်နောက်ကျ၍ အဖေမေးလျှင် အဆင်ပြေအောင် မည်သို့မည်ပုံ ပြောရမည်ကိုပါ ကြိုတင်စဉ်းစားထားလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝေးလံသောအရပ်ဆီမှ မသဲမကွဲအသံ အချို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်သား နားစွင့်လိုက်ကြသည်။ ကြားနေရသောအသံများမှာ နီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ အသေအချာ နားထောင်ကြည့်သောအခါ ခွေးဟောင်းသံဟု ထင်မိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခွေးဟောင်းသံဟု ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိသာလာသည်။

မြိတ်စာပေ

နီမောင်သည် နေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။

“ ကေဇာ ဒီမှာခဏနေရင်ဦးနော်။ အပြင်ထွက်ပြီး

အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ”

နန်းကေဇာက စိုးရိမ်တကြီး မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်မှာဆိုတော့ မိန်းမသားမိပီ ကြောက်စိတ်ဝင်လာလေသည်။

“ မကြောက်ပါနဲ့ကေဇာ။ ငါ အပေါက်ဝက ဘယ်မှ မသွားပါဘူး ”

သည်တော့မှ စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

နီမောင်သည် ခူးလေးနှင့်မြားတံဘူးကို လွယ်လိုက်ပြီး ဂူပေါက်ဝသို့ ထွက်ပြီး အခြေအနေကိုကြည့်သည်။ အသံလာရာမှာ အရှေ့ဘက်စီမူဖြစ်သည်။

ကြားနေရသော အသံများမှာ နီးသည်ထက် နီးလာသည်။

ထို့ကြောင့် ကမူတစ်ခုပေါ်မှ အောက်ဘက်နေရာများ

သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဟာ . . . ”

မျက်စိမမှားနိုင်ပါ။ မိမိမျက်စိ လုံးဝအမှားမယွင်းမဖြစ်

ကြောင်း သိလိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း။ ကတိုးနီနှစ်ကောင်က ရှေ့မှပြေးလာပြီး

နောက်ဘက်မှ ခွေးတစ်ကောင်က သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေပါလား။ ကတိုးနီနှစ်ကောင်သည် ဂူရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်၍ ပြေးလာနေကြသည်။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ နီမောင်ခူးလေးကို ကြီးဆွဲတင်လိုက်သည်။ ကြိုးကို မောင်းချိတ်တွင် အသေအချာချိတ်ပြီး ချိုင့်တင်ခုအတွင်းသို့ ဆင်းကာ အကာအကွယ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် မိမိကိုယ်ပေါ်သို့ နှင်းများဖုံးအုပ်တင်ထားလိုက်သည်။

အခိုက်အတန့်တော့ လုံခြုံမှုဖြစ်သွားပြီ။

မြားတံကို အသင့် တင်းထားပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။

ပြေးလာနေသော ခြေသံများ တစ်စတစ်စ နီးလာပြီ။

နန်းလာပြီ ။

နန်းလာပြီ ။

နန်းသည်ထက်နန်းလာပြီး မကြာမီ မြင်ကွင်းထဲသို့ ကတိုး နှစ်ကောင် ဝင်လာသည်။ သူတို့သည် ဂူဝရိုရာသို့ ပြေးလာကြသည်။ ဂူသို့ ရောက်သောအခါ ဂူပေါက်ကို အလောတဖြတ် တိုးဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် နောက်လိုက်လာသောခွေးက မီလုမီခင်ဖြစ်လာသည်။

နီမောင်သည် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားသည်။ အသက်ကိုဝအောင်ရှု၍ ပစ်မှတ်ရိုရာသို့ မြားဦးတည့်လိုက်သည်။

ပစ်မှတ်က လှုပ်ရှားနေသောပစ်မှတ်။ လှုပ်ရှားနေသောပစ်မှတ်ကို တိတိကျကျ ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်းသည် မုဆိုးကောင်းတို့၏ အတတ်ပညာတစ်ခုပင်။ မုဆိုးချင်း စည်းဖောက်ရာကျကျ ကျပေရော့။

မြတ်စာပေ

ဇိန

“ ကဲ ”

“ ဝှစ် ”

“ အိ ”

ပစ်မှတ်ကို ထိမှန်သွားသောကြောင့် နောက်မှလိုက်လာသော လူ့ခါးစောင်းခန့်ရှိသော ခွေးကြီးသည် တစ်ချက်မျှသာ အော်နိုင်ပြီး တောင်စောင်းအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ လိမ့်ဆင်းသွားတော့သည်။ ကတိုးနီနှစ်ကောင်လည်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ သူတို့ဂူတွင်းသို့ ရောက်သွားကြပြီပေါ့။

နီမောင် သဘောကျစွာဖြင့် တချက်ပြုံးလိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂူပေါက်သည် ပြန်ပိတ်သွားပြီး နှင်းသားပြင်သဖွယ် ပြန်လည်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

နီမောင်နေရာမှထရန်ကြိုးစားနေခိုက်မှာပင် တောင်အောက်တဘက်မှ အသံအချို့ ကြားရပြန်သည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကသောကမျောပြေးတက်လာသော လူသုံးယောက်အား လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် နေရာ

မြတ်စာပေ

မပျက် ပြန်ဝပ်နေလိုက်ရသည်။

မကြာမီ မဆိုးသုံးဦးသည် မလှမ်းမကမ်းနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသောကြောင့် မိမိတို့ ရွာမှ လူများမဟုတ်ကြောင်း သိရသည်။ မျက်နှာစိမ်းမုဆိုးများ သည် အစပျောက်သွားသော ခြေရာများကို တရစ်ဝဲဝဲ ခြေရာခံ နေကြသည်။ မကျေမနပ်ရှိနေကြပုံလည်း ရသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူတို့သည် ဂူပေါက်သို့ ရောက်သွား ကြသည်။

နီမောင် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ဂူပေါက်ဝနေရာသို့ အသေအချာ ငုံ့ကြည့်နေ ကြသည်။ ထို့နောက် ပြန်ထွက်သွားကြပြန်သည်။ သက်ပြင်းချ ရှိမှ မဆုံးခင် တစ်ယောက်က မကျမနပ်ဖြင့် ဂူပေါက်ဝနေရာသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ တစ်စုံတစ်ခုပြောပြနေသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။ ထို့နောက် သူတို့ သည် ဂူပေါက်ဝနားသို့ ပြန်လျှောက်သွားကြပြန်သည်။

မြတ်စာပေ

“ ဘုရား ဘုရား ၊ သူတို့ဂူပေါက်ဝကိုတွေ့သွားရင် သွားကြမှာဖြင့် အထဲမှာ နန်းကေလာရှိနေတယ် ”

လူသုံးယောက်သည် ဂူပေါက်ဝရှိရာ ရေခဲပြင်အနီးတွင် ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။ အစပျောက်သွားသော ခြေရာများကို သဲကြီးမဲကြီး ခြေရာခံနေကြပြန်သည်။

တဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေသော နှင်းများက ခြေရာများကို ဖျက်ပစ် နေ၍သာ တော်ရောသည်။ သို့မဟုတ်ပါလျှင် မုဆိုးများသည် ဂူပေါက်ဝကို ချက်ချင်းရှာဖွေ တွေ့ရှိကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

တယောက်က ဂူပေါက်ဝမျက်နှာပြင်မှ နှင်းခဲအချို့ကို လက်ဖြင့် ဖယ်ရှားပစ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

နီမောင်အနေဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်မသိတတ် နိုင် အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။ မဖြစ်ဘူး။ ဂူပေါက်ဝကိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အတွေ့ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။

အထဲမှာ ချစ်တဲနန်းကေလာ။

သူမြတ်နိုးတဲ ကတိုးနီတွေ။

မြတ်စာပေ

၁၇၂

နှင်းတလို့က်နှင့် တိမ်တိုက်ကမောင်

စိတ်ကိုတင်း၍ ဆုံးဖြတ်ပြီး မြားဦးကို ဂူပေါက်
နားမှလူ၏ ကျောပြင်ကို တည်မတ်စွာ ချိန်လိုက်သည်။

မိမိစိတ်တွင်းမှလည်း စည်းသုံးတန့် သတ်မှတ်သည်။
သည်စည်းသုံးတန့်မကျော်ခင် နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြပါ။

နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြပါ။

နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြပါ။

စိတ်တွင်းမှ ကြိတ်၍ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

စည်းတစ်တန့်။

စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ပြီ။

စည်းနှစ်တန့်။

စည်း...။

ဟော...။

မှ ဆိုး သုံးယောက် ယခု တစ်ယောက်က
တောင်ခြေဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ခပ်သုပ်သုပ်ဆင်းသွားကြသည်။

မြိတ်စာပေ

ဇိဗ္ဗ

“ ဝူး . . . တော်ပါသေးရဲ့”

နီမောင် နေရာမှထလိုက်သည်။ ကိုယ်ပေါ်မှ
နှင်းခဲများကို လက်ဖြင့် သပ်ခါချလိုက်သည်။ တိုင် စိုထိုင်းထိုင်း
ဖြစ်နေသေးသည်။

ထို့နောက် ဂူပေါက်သို့ လျှောက်သွားပြီး
အထဲသို့ဝင်သည်။ ဂူထဲမှ နန်းကေဇာက နံရံကို မှီရပ်နေပြီး
ကတိုးနီနှစ်ကောင်က ဂူထောင့်တစ်နေရာတွင် အမွှေးသပ်နေ
ကြသည်။ သူတို့သည် ဂူထဲတွင်နန်းကေဇာတစ်ယောက်လုံး ရှိ
နေသည်ကို ဂရုစိုက်ကြဟန်မတူ။ အထူးအဆန်းဖြစ်နေတော့
သည်။

မေတ္တာတရားသည် ထိုနေရာတွင် အတန်အသင့်
အကျွမ်းဝင်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ မစ္ဆရိယစိတ်ကင်းသော
လူသတ္တဝါတို့၏စိတ်သည် အဖြူရောင် ပကတိ
ဖြစ်နေသောအခါ အေးအတူ ပူအမျှ အတူတကွနေလို့ ရကြ
ပေလိမ့်မည်။

မြိတ်စာပေ

“ကေဇာ”

နန်းကေဇာသည် တမေ့တမြောဖြစ်နေရာမှ လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အားနည်းစွာ ပြုံးလေသည်။

“ သိပ်လှတာပဲ နီမောင်ရယ်၊ ချစ်စရာသိပ်ကောင်တာပဲ၊ သူတို့ကို အပိုင်ခေါ်မွေးထားလို့ရယ် သိပ်ကောင်မှာပဲနော် ”

နီမောင်သဘောကျစွာပြုံးရင်း နန်းကေဇာ၏ ပုခုံးလေးကို အသာအယာ ဖက်လိုက်သည်။

“ သူတို့ဒီနေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေကြပါကွယ်။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုတွေကို အပိတ်ပင်ချင်ပါနဲ့။ သူတို့လေးတွေ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းအောင် တို့ဆုတောင်းပေးကြရအောင်လား ဟင် ”

နှစ်ယောက်သား အတန်ကြာအောင် နေရာတွင် နေနေလိုက်သည်။ ကတိုးနီနှစ်ကောင်ကတော့ သူတို့ကမ္ဘာလေးထဲတွင် အခိုက်အတန့် အန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ

မြိတ်စာပေ

မေ့လျော့နေကြပုံရသည်။

တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တိုးဝေ့ကာ အိပ်ပျော်နေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းဖြင့် တင့်တယ်စွာ ရှိနေပါသည်။

မြိတ်စာပေ

အခန်း (၁၂)

လယ်စိုက်ရှင်းမှ အဝယ်ဒိုင်သည် မန်ရွှေနှင့်ကျေးရွာ အစပ် ဦးဇော်မိုင်းနွားခြံနှင့် မနီးမဝေးတွင် တည်ဆောက်ထားလေသည်။

ခြံပတ်လည်ကို သစ်လုံးများဖြင့် အခိုင်အခန့် ကာရံထားပြီး ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် တံခါးများ တပ်ဆင်ထားသည်။

ခြံပေါက်ဝတွင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အဝယ်ဒိုင် ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို သွတ်ပြားပေါ်၌ အောက်ခံဆေး အစိမ်းရင့်ရင့်ပေါ်တွင် အဝါရောင်စာလုံးဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား ရေးသားထားသည်။

အဝယ်ဒိုင်ကို ပျဉ်ကား၊ သက်ကယ်မိုးဖြင့် ဆောက်

မြိတ်စာပေ

မြို့စွာ

ထားပြီး၊ ဒိုင်အတွင်း၌ ကိုသိန်းထွန်း အပါအဝင် ဝန်ထမ်းငါးယောက် နေထိုင်ကြသည်။

အသက်ကြီးသူဆို၍ စာဖို့အားဦးသာခွန်းမှလွဲ၍ အားလုံး လူငယ်တွေချည်း ဖြစ်ကြသည်။

အဝယ်ဒိုင်အတွင်း၌ လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့လည်း ရှိသည်။

ပစ္စည်းရောင်းချလိုသူများမှာ အဝင်ဝ၌ပါလာသော ပစ္စည်းများအား စစ်ဆေးပြီး ဒိုင်အတွင်း ဝင်ကြရသည်။ သည်နှစ် ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥဈေးများ ကောင်းလှသည်။

ခါတိုင်းကုန်သည်များ ပါးစပ်ရွေးမဟုတ်တော့ဘဲ အဝယ်ဒိုင်မှ ပေါက်ဈေးအတိုင်း ဈေးဖြတ်ဝယ်သဖြင့် ပစ္စည်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေရသူ ကျေးလက်နေ ရွာသူရွာသားတို့မှာ ရသင့်ရထိုက်သည်များ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရကြသဖြင့် မန်ရွှေရွာမှ သာမက အခြားဝန်းကျင်ရွာများကပါ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားပြီး ပစ္စည်းများ လာရောက်ရောင်းချကြသည်။

မြိတ်စာပေ

မရှောရွက်၊ ကရဝေးရွက်၊ နွယ်ချို၊ မှိုခြောက်၊ ပန်းခြောက်၊ တောင်ဆိတ်ဦးချို၊ သားရေ ပျားရည်၊ ပျားဖယောင်း၊ အကျော်၊ သစ်မွှေး၊ ကတိုးမွှေး အစရှိသော ဒေသခံထွက်ကုန်များအား ဈေးသင့်၍ ဝယ်ယူကြသည်။

ထိုသတင်းကြောင့် အဝယ်ဒိုင်ဖွင့်စနစ်မှာပင် မန်စွေရွာ၊ ဝန်ဆန်ရွာ၊ အထက်ဆန်ဂေါင်း၊ အောက်ဆန်ဂေါင်းရွာများကပါ လာရောက်ကြသဖြင့် ဝယ်ယူသော ပစ္စည်းများ အမျိုးအမည် စုံလင်လှသလို အများအပြားလည်း ရကြသည်။

ဝယ်ယူရရှိသော ပစ္စည်းများအား ပူတာအိုမှတစ်ဆင့် ပြည်မသို့တိုင် အဆင့်ဆင့် ပို့ပေးကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် သယံဇာတ ပေါများသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။

ပြည်တွင်းထွက် ကုန်ကြမ်းများအား ခေတ်မီသော နည်းစနစ်များဖြင့် စနစ်တကျ ထုတ်လုပ်နိုင်ပါလျှင် အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံလာနိုင်မည် ဖြစ်၏။

မြတ်စာပေ

ဒေသထွက်ကုန် ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥ စသည်တို့မှာ အဖိုးတန်တိုင်းရင်းဆေးဘက်ဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။

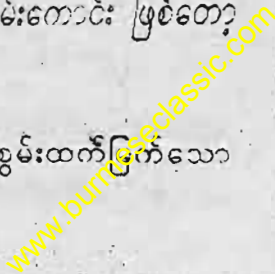
ခန်းတောက်မြစ်ဆိုလျှင် အလွန်ခါးသော အရသာရှိသဖြင့် ရေစိမ်သောက်ရုံဖြင့် ငှက်ဖျားအမျိုးမျိုး ပျောက်ကင်းနိုင်သည်။

ထိခိုက်ဒဏ်များအတွက်လည်း ဆေးစွမ်းကောင်းတစ်လက်ဖြစ်သည်။

မချစ်ဥနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးသုံးကြသည့်အပြင် မသေဆေး (အာယုဒီယ) အသက်ရှည်ဆေးအဖြစ် ဖော်စပ်သုံးစွဲကြသည်။

အရှောရွက်မှာ အဆိပ်ဖြေဆေးအဖြစ် အထူးစွမ်းကား အရိုးကျိုး၊ အရိုးထိခိုက်ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသည့်အပြင် ဝေဒနာရောဂါနှင့် ပတ်သက်၍ ဆေးစွမ်းကောင်း ဖြစ်တော့သည်။

ထိုဒေသထွက် အဖိုးတန်အစွမ်းထက်မြက်သော မြတ်စာပေ

ကုန်ကြမ်းများကို ကျွမ်းကျင်သော ပညာရှင်များ၊ တိုင်းရင်းဆေး
သမားတော်များ၊ ဒေသခံများ စုပေါင်း၍ ထုတ်လုပ်နိုင်ပါက
ပိုမိုအကျိုးရှိမည်ဖြစ်ပြီး၊ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားများကို ထို
ဆေးပင်ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး၊ အစွမ်းထက်ပုံ အသုံးဝင်ပုံ၊
အဖိုးတန်ပုံများအပြင် မည်သို့မည်ပုံ သုံးစွဲရမည်ကိုပါ ငဟုသုတ
ပေးနိုင်လျှင် ပိုမိုအကျိုးရှိနိုင်ပေမည်။

နီမောင်သည် တောင်ပေါ်တက်၍ ရသမျှ စုဆောင်း
ကာ ပစ္စည်းများအား အဝယ်ခိုင်တွင် ရောင်းချရန် စုဆောင်း
ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

နီမောင်အား အစောင့်များက မှတ်မိနေသဖြင့် ထွေ
ထွေထူးထူး စစ်ဆေးခြင်းမပြုဘဲ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“ဟေး . . . နီမောင် ။ မရောက်တာတောင် အကော်
ကြာပါရောလားကွ။ ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ ”

“ ခုတလော သိပ်မအားဘူးအစ်ကို့ရေ။ တောင်ပေါ်ကို
ချည်း . . . တက်နေရတာပဲ ”

မြတ်စာပေ

နီမောင်က ပုခုံးထက်မှ ထမ်းလာသော ပစ္စည်းတုပ်
ကို ဝါးကြမ်းခင်း တစ်ခုပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ပစ္စည်းတွေ များလှပါလား။ မင်းတော့ ဒီတစ်ခေါက်
ပွဲခဲ့ပြီထင်တယ်။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ။ ပြီးမှချိန်တာပေါ့။ ဒီမှာ
ဖခါးလာသောက်ပါဦး။ တို့လဲ မင်းတို့ဆီရောက်မှ ဖခါးစွဲနေပြီ
နီမောင်ရေ။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ ”

“ ဖခါးစွဲရုံနဲ့ဆို တော်သေးတာပေါ့။ ပအိုနီမလေးတွေ
ကို စွဲမှ မောင်ကြီး မပြန်နိုင်ဖြစ်နေဦးမယ်ဗျ။ ဟား . . . ဟား
. . . ဟား ”

“ မင်းကလဲ အလာကြီးပါလား ”

အဝယ်ခိုင်၏ အလယ်ဘက် မြေကွက်လပ်တွင် မီးဖိုကြီး
ဖိုထားသည်။ ပြည်မဘက်မှ ရောက်စအလုပ်သမားများသည်
မီးဖိုဘေးမှ ခွာချင်ကြဟန်မတူ။ အေးသောရာသီဥတုကို
ဥပေက္ခာပြုနိုင်ကြရန် မီးဖိုကြီးဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။

ဖခါးရည်နှုပ်ထားသော အိုးကြီးကို မီးဖိုဘေးနားတွင်

မြတ်စာပေ

ချထားသည်။ ထိုအနီးတွင် ဝါးဆစ်ပိုင်းခွက်ကလေးများ ရှိနေသည်။

ဖခါးအိုးအနီးရှိလူက ဝါးဆစ်ပိုင်းကလေးများထဲသို့ ဖခါးရည်ထည့်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းပေးကြသည်။

အရောင်က နီညိုရောင်ရင့်ရင့်၊ ရနံ့ကမွှေးမွှေးလေး။ မီးခိုးနံ့ သင်းနေသော ဖခါးရည်တစ်ကျိုက်သည် ဆောင်း၏ အေးမြခြင်းအား အတန်အသင့် အကာအကွယ် ပေးနိုင်၏။

နီမောင်သည် အလုပ်သမားတစ်ယောက် ကမ်းပေးလာသော ဝါးဆစ်ပိုင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဖခါးရည်တစ်ကျိုက် မော့သောက်လိုက်သည်။

ပူပူနွေးနွေးကလေးနှင့် လျှာအရင်းတစ်ဝိုက်တွင် ခါးသက်သက် ရှိနေပြီးမှ တစ်စတစ်စ ချိုလာသည်။ ရင်ထဲတွင် နွေးလာသည်။ ထိုသည်ကပင် “ဖခါး” (လက်ဖက်ရည်ကြမ်း)၏ ချစ်စရာကောင်းသော အစွမ်းသတ္တိတစ်ခုပင်။

“စောစောကတောင် ဦးဇော်မိုင်း လာသွားသေးတာပဲ ကွ။ တို့တစ်တွေ သောက်ဖို့ဆိုပြီး သူ့ခြံထွက်သီးနဲ့ နွားနို့ လာပို့ပေးသွားသေးတယ်”

“သူနဲ့တောင် မတွေ့ရတာကြာပြီ။ ဒီလူကြီး ဘာလဲ အလုပ်ရွပ်နေပြန်လဲ မသိဘူး”

“သူလဲ နွားခြံအလုပ်တွေ ရွပ်ပြီး တောင်ပေါ်တောင် မတက်နိုင်ရှာဘူး ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့စည်းရုံးရေး ကောင်းမှုကြောင့် ရွာသားတွေ တော်တော်များများ ဒီမှာလာပြီး ကုန်ရောင်းကြတယ်ကွာ”

နီမောင်စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သွားသည်။ ဦးဇော်မိုင်းကို လူစားတွေ များများရှိလာရင်ကောင်းမှာပဲဟု စိတ်ထဲမှ တွေးနေသည်။

နီမောင်နှင့် ကိုသိန်းထွန်းတို့နှစ်ယောက်သည် ‘ဖခါး’ တစ်ခွက်စီ ကိုင်ပြီး မီးဖိုကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ဝင်လိုက်ကြသည်။

“ ဒီလိုနီမောင်ရ။ တမြန်နေ့တုန်းက ရွာထဲက ဦးခွန်ဘရင်ဆိုတဲ့ လူကြီးတို့ဆီရောက်လာတယ်။ အခြေအနေ လာစုံစမ်းတာနဲ့ တူပါတယ်ကွာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ အခြေအနေ သိပ်ဟန်ပုံမရဘူး ”

“ သူက ရွာလူကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် စီးပွားရေး သမားတွေက နှစ်စဉ်သူ့ဆီမှာတည်းပြီး အလုပ်လုပ်ကြတယ် လေ။ နောက်ပြီး သူ့ကိုလဲလက်ဆောင်တွေနဲ့ ပြားယောင်း ထားတာ အစ်ကိုရ။ ဦးခွန်ဘရင်က ပင်ကိုစိတ်မဆိုးလှပါဘူး ကိုသိန်းထွန်းက သတ်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ။ ရိုးသားလှတဲ့ ကျေးလက်ကလူတွေ ဆိုတာ ပြောရင် ယုံလွယ်တက်တာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး စီးပွားရေး သမားတွေ ချယ်လှယ်ကြတာ မဆန်းပါဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တော့ သူ အမြင်မှန်ရလာမှာပါ။ မင်းလဲသွားတာ၊ လာတာ နေတာ၊ ထိုင်တာ သတိဝီရိယ ရှိပါနော်။ မင်းတို့နဲ့ပေါင်းနေတာ ကို တရုတ်ကုန်သည်တွေက သဘောကျကြမှ မဟုတ်ဘူးကွ ”

မြတ်စာပေ

ရပါတယ်အစ်ကိုရ။ တောလိုက်မဆိုးဟာ သားကောင် မဖြစ်ဖို့ သတိဆိုတာ သူ့ရဲ့မွေးရာပါ ဓလေ့တစ်ခုဖြစ်နေတာပဲ။ မပူရပါဘူး ”

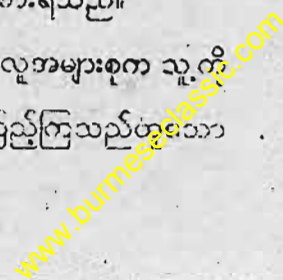
နီမောင်သည် ပါလာသော ပစ္စည်းများကို အဆင့်ဆင့် ချိန်တွယ်ရောင်းချပြီး ကျသင့်ငွေယူပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

ဦးခွန်ဘရင် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ဝင်း အတွင်း၌များ စုရုံးစုရုံး ဖြစ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကျော်လှောက်သွားမည်ဟု စိတ်ကူးရုံရှိသေး၊ တစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်သောကြောင့် မဝင်ချင့်ဝင်ချင့်နှင့် ဝင်သွားရသည်။

ခြံတွင်းသို့ရောက်သောအခါ နီမောင်ရင်ထဲတွင် ဒိန်းကနဲ နှလုံးခုန်သံ မြန်သွားလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်ခက်နှင့် အတိုခဲလိုက်ရသူပမာ တုန်လှုပ်မှုဖြစ်သွားမိသည်။ သို့သော် စိတ်ကိုတင်း၍ ကျွန်ုပ်မပျက်စေရန် ကြိုးစားရသည်။

ခြံဝင်းထဲရောက်သွားခိုက်မှာပင် လူအများစုက သူ့ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့် ကြည့်ကြသည်ဟူသော

မြတ်စာပေ

အဖြေကိုမူ နီမောင်ရင်ထဲတွင် ရိပ်မိသလိုရှိနေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်တလောက ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် ဆုံခဲ့ကြသော မုဆိုးသုံးဦး၏မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူအုပ်ကြားထဲတွင် ဇာမုန်းထန်ကိုပါ မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အတော့်ကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မိသွားလေသည်။

ဦးခွန်ဘရင်လက်ထဲတွင် မြားတံတစ်ချောင်း။

သူ့ကိုင်ဆောင်နေကျ မြားတံဖြစ်မှန်း စိတ်ထဲမှ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။ သို့သော် ဟန်ကိုယ်ဖို့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားထားလိုက်သည်။

“ ကဲ - နီမောင် တို့တတွေမင်းကို စောင့်နေကြတာပဲကွာ ၊ လာကွာ ”

“ ဘာအတွက် စောင့်နေကြတာလဲ ဦးလေး ”

ဦးခွန်ဘရင်က လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော မြားတံကို အခြားလက်ပေါ်သို့ တဖျက်ဖျက်ရိုက်ရင်း အောင်နိုင်သူ

မြိတ်စာပေ

တစ်ယောက်ပမာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ ဒီလူတွေက အထက်ဆန်ဂေါင်က လာကြတဲ့ မုဆိုးတွေပဲ၊ မင်းကတော့ သူတို့ကို သိချင်မှသိမယ် ”

နီမောင်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး တည်ငြိမ်စွာ ဂေါင်ခါပြလိုက်သည်။

“ အဖြစ်ကဒီလိုကွဲ . . . ၊ တလောက သူတို့သုံးယောက် တောင်ပေါ်မှာ အမဲလိုက်ရင်း၊ သူတို့ရဲ့ အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင် မြားနဲ့ပစ်ခတ်ခဲ့လိုက်ရတယ် ၊ အဲဒါ တံရားခံကို လိုက်ပြီး စုံစမ်းနေတာတဲ့၊ ဒီမြားတံကိုပြပြီး တစ်ရွာဝင်၊ တစ်ရွာထွက် လိုက်စုံစမ်းရင်းက တို့ရွာကို ရောက်တာပဲ။ ဒီမြားကို မင်းသိလား နီမောင် ”

ဦးခွန်ဘရင်က မြားတံကို နီမောင်ရှေ့တွင် အများအပြင်သာအောင် ထောင်ပြလိုက်သည်။

နီမောင်အနေနှင့် ယခုလိုအခြေအနေမျိုးတွင် အမှန်ကို နီမောင်ခံလိုသေးပေ။

မြိတ်စာပေ

ပိမိက အမှန်ကိုဝန်ခံလိုက်ပါက ကတိုးနီများရှိသည့် နေရာကို ပြောပြသလို ဖြစ်တော့မည်။

သို့ကြောင့် အခြေအနေအရ ရှောင်လွဲရန် ဆုံးဖြတ် ရသည်။

“ ကျွန်တော် မသိဘူး ”

ဦးခွန်ဘရင်မျက်နှာ တင်းသွားသည်။

“ ယောက်ျားဆိုတာ လုပ်ရဲရင် အပြစ်ကို ဝန်ခံရဲတဲ့ သတ္တိရှိရတယ်ကွ။ ထမင်းရေပူ လျှာလွဲလုပ်တာဟာ သူ့ရဲဘော ကြောင်တဲ့သူတွေသာ လုပ်ကြတာပဲ ...

မင်း ဒီမြားတံကို သိတယ်မဟုတ်လား ”

“ တယ်ခတ်ပါလား ”

ငါ ရွာထဲမှာရှိတဲ့ တောင်ပေါ်တက်တဲ့ လူတွေအားလုံး ရဲ့ သူတို့သုံးတဲ့မြားတံတွေကို စစ်ကြည့်ပြီးပြီ ... အမှန်းထန် ယူလာတဲ့ မင်းမြားဘူးထဲက မြားတံတွေ တသွေမတိမ်း တူနေ တာပဲ ...

မြတ်စာပေ

မြို့နယ်

ကိုင်း - မင်း ဘာပြောမလဲ ... ”

နီမောင် ဇာမုန်းထန်ရှိရာသို့ ဒေါသဖြင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဇာမုန်းထန်ကတော့ သူနှင့်မဆိုင်သလို ဆေးပတ်လိပ်ဖွာရင်း အဝေးသို့ မျက်နှာလွှဲထားသည်။

နီမောင် ဒေါသစိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။

မြားတံကို ချောမွေ့စွာ သပ်ထားပုံ၊ အလုံး အရွယ် ပမာဏနှင့် အကြီးအသေး ဖြတ်ထားပုံ၊ ငှက်မွေးအမြီး တပ်ထားပုံမှာ သူ့ကိုင်ဆောင်နေကျ မြားတန်မှန်း ဘယ်လိုမှ မငြင်းသာပေ။

ရွာသူရွာသားများနှင့် ဆန်ဂေါင်ရွာမှ လာကြသော မုဆိုး များက နီမောင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

နီမောင် ရဲရဲတင်းတင်း ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“ ဒါကျွန်တော့်မြားတံ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးဦးလေး၊ မြားတံဆိုတာ ဘယ်သူမဆို အတုအလုပ်လို့ ရနိုင်တာပဲ ...

ဒါမှမဟုတ် အိမ်က ကျွန်တော့်မြားတံကိုယူပြီး တစ်ယောက်

မြတ်စာပေ

ယောက်ကလဲ ပစ်နိုင်တာပဲ . . .

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်မြားတံဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာထက် ဒီမြားတံနဲ့ ဘယ်သူပစ်သလဲဆိုတာ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား”

မာင့်ထံမှ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။

စောစောက တိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေသော ဇာမုန်းထန်ပင် ရှူးရှူးရှူးရှူး ဖြစ်လာပြီး နီမောင် အား မျက်ထောင်နီကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်လာသည်။

နီမောင်ရဲ့ စကားလုံးပစ်မှတ်က အတော်ကို ထိရောက်လှသည်။

စောစောက နီမောင်အပေါ် စုပျံ့ကျရောက်နေသော သံသယများက ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ အချို့ကလဲ ဇာမုန်းထန်အား မသင်္ကာသလို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

နီမောင်အတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရသွားသည်။

မြတ်စာပေ

“ဦးလေးအနေနဲ့ ရှာလူကြီးတစ်ယောက်ပီပီ ကျွန်တော် တခြားရွာသားတွေ ထင်ရောင်ထင်မှားဖြစ်စေမယ့် အလုပ်တွေ ခဏထားပြီး၊ ဒီမြားတံကို အသုံးပြုပြီး ဘယ်သူ ပစ်သလဲဆိုတာကို အရင်စုံစမ်းကြည့်စေချင်ပါတယ်။ ကဲ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

နီမောင်နေရာမှထ၍ ပြန်လာတော့သည်။
အားလုံးကတော့ ဇဝေဇဝါဖြစ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။
အခန်းတွင်းတစ်နေရာမှ အခြေအနေကို စိုးရိမ်စွာ စောင့်ကြည့် နှုတ်ရှာသော နန်းကေဇာမော့ ယခုမှပင် သက်ပြင်းကလေးချတာ ပြီးနိုင်ရှာတော့သည်။

မြတ်စာပေ

အခန်း (၁၃)

နှန်းကေဇာရဲ့ အိပ်ခန်းအနီး တံစက်မြိတ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော သစ်ခွပန်းခိုင်များက သင်းယုံသောရန် ဖျားဖြင့် လှပတင့်တယ်လျှက်နို့သည်။

၎င်း သစ်ခွပန်းခိုင်များမှာ နီမောင် အမြတ်တန်းရှာဖွေလာပြီး လက်ဆောင်ပေးထားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ တယုတယ ချိတ်ဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဝမ်းရှိန်တို့ကတော့ ၎င်းသစ်ခွပန်းခိုင်ကို မျက်စိကျနေကြပြီ ... ရောင်းဖို့ရန် မကြာခဏ စကားမရှိစကားရှုကာ ပြောနေကြသည်။

အဖေကတော့ ငွေများများရလျှင် ရောင်းလိုက်ချင်မှန်း နှန်းကေဇာက သိသည်။

မြိတ်စာပေ

ငွတ်မလုပ်ချင်၍သာ ကြည့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

နှန်းကေဇာအနေနှင့် အဘယ်မျှ ပင်ပန်းစွမ်းနယ်နေပါစေ၊ သစ်ခွပန်းခိုင်အလှလေးကို ကြည့်ပြီး သင်းယုံသောရန်လေးကို ရှုလိုက်ရရင် ရင်ထဲမှာ လန်းဆန်းကြည်လင်မှု ဖြစ်ရစမြဲပင် ...။

နှန်းကေဇာသည် ပန်းခိုင်ပေါ်မှာ နှင်းခဲများကို အသာအယာ ဖယ်ရှားနေစဉ် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ဖခင်ကြီးခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ သမီးရေ ... ခဏလောက်ကွယ် ”

နှန်းကေဇာထွက်သွားတော့ ဦးခွန်ဘရင်က မီးဖိုအနီးတွင် အကျအနထိုင်ကာ ဖခါးသောက်နေရင်း သူ့အနီးသို့ လာရန် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ လာသမီး အဖေ့နားမှာထိုင် ”

“ ကိစ္စရှိလို့လားအဖေ ... ”

“ အဖေကလဲ အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေ ရှုပ်နေတာနဲ့

မြိတ်စာပေ

သမီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးကို မတွေ့ရဘူး ”

ငယ်စဉ်ကကတည်းမှ မိခင်ဆုံးသွားပြီးနောက် အရွယ်ကောင်း၊ အခြေအနေကောင်းကျန်သော အခြေအနေမှာပင် သမီးအတွက် အနှောက်အယှက် ဖြစ်မည်စိုး၍ နောက်ထပ် ဖိတ်ထောင်မပြုတော့ပဲ အဖေလိုတစ်မျိုး၊ အမေလိုတစ်သွယ် ပြုစုဆောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

“ ဒီကိစ္စကတော့ အထွေအထူးမရှိပါဘူးကွယ် . . . သမီးအမေတဲ့နောက်ပိုင်း၊ အဖေဆိုလဲ အဖေ၊ အမေဆိုလဲ အဖေဆိုတော့ ပြောစရာရှိ အဖေကပဲ ပြောရတာပဲ . . . ”

နန်းကေဇာက ခေါင်းငုံ့နားထောင်ရင်း ရင်ခုန်သံ မြန်နေတော့သည်။ မိမိ၏ မျှော်လင့်ထားသော မပြောလိုသော အကြောင်းအရာတွေ မကြားရပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းနေသော်လည်း ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပေ

“ ငါ့သမီးကိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးရမှာပဲ . . . ”

သမီးနဲ့နီမောင်တို့ လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှနေကြတယ်ဆိုတာ

မြတ်စာပေ

ဟုတ်လားသမီး ”

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

နန်းကေဇာထံမှ သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ အခြေအနေသည် သူမမျှော်လင့်ထားသလို တည့်တည့် တိုးဝင်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မငြင်းသာတော့ပဲ . . .

မငြင်းချင်တော့ပဲ အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ ဟုတ်ပါတယ် အဖေ . . . ”

ယခု သက်ပြင်းချရသူက ဦးခွန်ဘရင်ဖြစ်သည်။

“ အင်း အခြေအနေက အဖေအစကတည်းက ထင်ထားသလိုပါပဲ . . . ၊ သမီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အခြေအနေကို အဖေအစောကြီးကတည်းက ရိပ်မိပါတယ် ၊

ဒါပေမယ့် ငါ့သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲမှာကို စိုးတာက တစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး အဖေလူငယ်တွေရဲ့အကြောင်းကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်

မြတ်စာပေ

ဆုံးဖြတ်ခွင့် ပေးထားတာပဲ

ထိုစကားကြောင့် နန်းကေဇာရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားသည်။ ယခုအချိန်မှာ နီမောင်ပါ အတူရှိနေရင် ပိုကောင်းမှာပဲဟု ပီတိစိတ်နှင့် တွေးနေမိသည်။

“ ဒါပေမယ့် သမီးရယ် ”

စကားမစပ်သေးပဲ နန်းကေဇာက မျက်နှာကို အကဲခပ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျှော်လင့်မှုပါသော အပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ ဘဝတစ်ခုထူထောင်တယ်ဆိုတာ မလွယ်ဘူးကွယ် အနည်းဆုံး - ခိုင်လုံတဲ့ ဘဝအာမခံချက်မျိုးရှိချင်ရင် ဒါမှမဟုတ် အားထားလောက်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကောင်းကောင်းတော့ ရှိမှ ဖြစ်မှာ ”

ယခုအချိန်အထိ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားရည်ရွယ်ချက်များကို နားမလည်သေး၊ မရိပ်မိသေးပေ ၊

“ အဖေနဲ့ သမီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြရအောင် မြတ်စာပေ

ကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအဖေ ”

“ ခုတလော တို့နယ်တဝိုက်မှာ လူကိုင်းစိတ်ဝင်စားတဲ့ သတင်းတစ်ခုကို သမီးလဲ ကြားတယ်မဟုတ်လား ”

“ ဘာများပါလိမ့်အဖေ ”

“ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး၊ ခါကာဘိုရာဇ်တောင်ပေါ်မှာ ကတိုးနီတွေ ရှိတယ်ဆိုတဲ့သတင်းပဲ ”

နန်းကေဇာ မျက်လုံးလေးအပိုင်းသားနှင့် ရင်ခုန်သံ မြန်လာသည်။ ကတိုးနီ၊ ကတိုးနီဆိုသော စကားများက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

မျက်စိထဲတွင် လှပသော ကတိုးနီများအား ပြန်လည် သတိရနေမိတော့သည်။

“ ကတိုးနီဆိုတာ အလွန်ရှားပြား၊ သိပ်ကန်ဖိုးကြီးတဲ့ သတ္တဝါပဲ - ဒါကြောင့် ပတ္တမြားနီ လို့တောင် တင်စားခေါ်ကြတယ်၊ ဘယ်လောက်တန်သလဲဆိုတာကတော့ မမှန်းနိုင်ကြဘူး

မြတ်စာပေ

ကတိုးနီရဲ့ ကတိုးမွေးရရင် သမီးတသက် စားမကုန်
အောင်ရမှာ။ ဒါကြောင့် လူတိုင်း မက်မောပြီး လိုချင်ကြတာ
ပေါ့ . . . ”

နန်းကေဇာမျက်စိထဲတွင် ဂူထဲတွင် လွပ်လပ်စွာ
နေကြသော သနားစဖွယ် ကတိုးနီလေးနှစ်ကောင်ကို ပြန်လည်
မြင်ယောင်နေ၏။

“ အခုနေ ကတိုးနီကို ရှာတွေ့တဲ့လူကတော့ ချက်ခြင်း
ချမ်းသာပြီပေါ့သမီးရယ် ”

နန်းကေဇာကတော့ သူမအနေနှင့် ဘာမှမသိသ
ယောင်ဖြင့် မျက်လုံးကလေးအဝိုင်းသားနှင့် ဦးခွန်ဘရင်ပြော
သမျှ နားထောင်နေရှာ၏။

“ ကတိုးနီဆိုတာ ရှားပါးလွန်းတော့ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးဘို့
မပြောနဲ့ ကြားဖူးသူတောင် အတော်နည်းတယ်။ အဖေဆိုရင်
အခုအသက်ငါးဆယ်ကျော်နေပြီ၊ ကတိုးနီရှိတယ်ဆိုတာ အခုမှ
ကြားဖူးတော့တယ်။

မြတ်စာပေ

အခုတော့ ကတိုးနီတစ်ကယ်ရှိတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့
မြင်ဖူးသူတွေ ရှိလာပြီ။ အဲဒါကတော့ ဆန်ဂေါင်ရွာက မုဆိုး
တွေပဲ ၊

သူတို့ဟာ ခါကာဘိုရာဇီတောင်ပေါ်မှာ ကတိုးနီ
နှစ်ကောင်ကိုတွေ့လို့ ခွေးနဲ့လွှတ်ပြီး အလိုက်မှာ သူတို့ခွေး
မြားပစ်ခံလိုက်ရတယ်။ ဒီမြားပစ်တဲ့သူဟာ ကတိုးနီတွေရှိတဲ့
နေရာကို သိထားတဲ့သူဆိုတာ သေချာသွားပြီ။

အဲဒီလူကတော့ ၊ ”

ဦးခွန်ဘရင်က စကားကိုရပ်ပြီး နန်းကေဇာကို အကဲခပ်
သလို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ ဘယ်သူလဲ အဖေ ”

“ ဘခြားလူတော့မဟုတ်ဖူး၊ သမီးရဲ့ချစ်သူ နီမောင်ပဲ
သမီး ”

“ ရှင် ”

နန်းကေဇာ အံ့ဩစွာဖြင့် မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသား

မြတ်စာပေ

ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တဖျစ်ဖျစ်တောက်လောင်နေသော မီးဖိုဆီသို့ အကြည့်လွှဲထားသည်။

နန်းကေလာ အမူအယာကိုကြည့်ပြီး ဦးခွန်ဘရင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖန်ခါးရည်တစ်ခွက်ကို မော့သောက်ပြီးမှ စကားပြန်ဆက်သည်။

“ယောက်ျားပျိုလေးတွေဟာ သူတို့ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေ ထူးခြားချက်တွေ တွေ့တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့မိခင်တွေကိုသာ ပြန်မပြောချင်နေမယ်၊ သူတို့ရဲ့ချစ်သူကိုတွေ့ တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောလေ့ရှိကြတယ်၊ သမီးချစ်သူနီမောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီး သိသမျှ အဖေကိုပြောပြပေးပါ။”

နန်းကေလာအတွက် မလူးသာမလွန်သာ အခြေအနေ မျိုးသို့ ရောက်လာသည်။

ငြင်းရခက်၊ မငြင်းရခက် ဖြစ်နေသည်။

နီမောင်ကိုလည်း ‘မည်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူး’ ဟု

မြိတ်စာပေ

ကတိပေးထားသောကြောင့် ဖွင့်မပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ သမီးကို ဘာမှမပြောသေးဘူးအဖေ ”

ဦးခွန်ဘရင်က လက်မခံလိုဟန်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ သမီးက အဖေစေတနာကို နားမလည်သေးဘူးနဲ့၊ ဘူတယ်၊ အခုပြောနေတာတွေလဲ အဖေအတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ အဖေအကျိုးအမြတ်အတွက် ပြောနေတယ် ဆိုရင်လဲ အဲဒီအကျိုးအမြတ်တွေဟာ တစ်နေ့ကြာရင် သမီးတို့ နှစ်ယောက်အတွက်ပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ

သမီးစဉ်းစားကြည့်လေ။

လှိုစကားကြောင့် နန်းကေလာစိတ်ထဲမှာ တွေဝေ သွားသည်။ အဖေတစ်ခု သမီးကန်ခုဘဝတွင် အဖေပြောတာ မဟုတ်တာပဲလေဟု ထင်မိသည်။

ဦးခွန်ဘရင်က အမူအယာပြောင်းလဲသွားသော

အမူကိုကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

မြိတ်စာပေ

“ မိဘဆိုတာ သားသမီးတွေအတွက်ပဲ အမြဲလုပ်နေကြတာပါ။ မိဘတိုင်းဟာ သားသမီးတွေအတွက်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်ဝံ့ကြတယ် ၊ အဖေလုပ်နေသမျှ ကြိုးစားရှာနေသမျှတွေဟာ သမီးအတွက်ချည်းပဲ၊ အဖေစေတနာကို သမီး သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ သဘောပေါက်ပါတယ်အဖေ ”

“ သမီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေကို အဖေရိပ်မိတာ ကြာပါပြီ ဘယ်ကိုသွားတယ်၊ ဘယ်လာတယ်ကအစ အဖေအကုန်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ဆန္ဒကို မကန့်ကွတ်၊ မဖျက်ဆီးခဲ့ပါဘူး။

နီမောင်ဟာ သမီးအတွက် အားကိုးထိုက်တဲ့သူ၊ သမီးကို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ လက်တွဲသွားမယ့်သူလို့ အဖေယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာအားနည်းချက်တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ လူငယ်ပီပီ တွတ်ထိုးလုပ်ချင်တဲ့ဉာဉ် ရှိတာပဲ ပြောစရာရှိတယ် ”

နှန်းကေဇာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ပြုံးနေလေသည်။

သူမရင်ထဲမှာ ကျေနပ်မှုဖြင့် ပီတိတွေဝေနေသည်။ သခုကဲ့သို့ ဖခင်ကြီးထံမှစကားများ ကြားရသောအခါ မိမိတို့ ခရုခရီးလမ်းအတွက် ပန်းခင်းလမ်းမဟုတ်စေကာမူ အနှောက်အယှက် အဖျက်အဆီးတော့ ကင်းတန်ကောင်းပြီဟုတွေးရင်း ပျော်နေရှာသည်။

“ သမီး ကတိုးနီဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား ”

“ ကြားဖူးပါတယ်အဖေ ”

“ မြင်ရောမြင်ဖူးသလား ”

“ ဟို - အင်း - မြင် မြင်ဖူးပါတယ်အဖေ ”

“ သမီးကတိုးနီကိုမြင်ဖူးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို မြင်ဖူးတယ်ဆိုတာ အဖေ့ကိုပြောပြစမ်းပါ ”

မီးဖိုမှထွက်လာသော မီးခိုးငွေ့များသည် အိမ်တွင်းမှနေ၍ အပြင်ဘက်ဆီသို့ တလှူလှူနှင့် ပျံလွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

နှင်းတလိုက်နှင့် ထိမ်တိုက်ကမောင်

ဇိဝတ္ထ

ပြီးနောက် စိတ်ဝင်စားမှုတစ်ခု ပိုလာသည်။

ယခင်က ကတိုးနီကိုတွေ့သူတိုင်း အသေဆိုးနဲ့ သေကြပြီး နီမောင်ကြမ္မာ ကတိုးနီများကိုတွေ့ပြီး ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးမှ မကြုံသောအချက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကတိုးနီ များနောက်မှ အရိပ်လိုလိုက်နေသော အန္တရာယ်ဆိုးကြီးသည် နီမောင်အား အဘယ်ကြောင့် ဒုက္ခမပေးသလဲ . . .

အခန်း (၁၄)

နီမောင် ကတိုးနီကိုတွေ့ထားသည်ဟူသော သတင်းသည် မန်စော့နီရွာတစ်ရွာလုံးမှာသာမက အခြားရွာများသို့တိုင် တောမီးပမာ ဝှံ့နဲ့ သွားလေတော့သည်။

အားလုံးအတွက် စိတ်ဝင်စားဘို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်နေ တော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . .

အထက်ဆန်ဂေါင်မှလာသော မုဆိုးများကလည်း ငှင်းတိုးမျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မြင်လိုက်ရသော ကတိုးနီနှစ်ကောင် မှာ ဖမ်းမိကာနီးဝေးမှ နီမောင်နှောက်ယှက်သောကြောင့် လွတ်သွားခဲ့ရသည်က အခိုင်အမာပြောသွားကြသည်။

ထိုအခြေအနေကြောင့် နီမောင်အတွက် အကျဉ်း အကျပ် ဖြစ်တော့သည်။ တွေ့သမျှလူက သူ့အားစိတ်ဝင်စား ဖွယ် ကြည့်ကြသည်။ သွားလာလှုပ်ရှားသမျှတိုင်း မျက်ခြည် မပြတ်အောင် စောင့်ကြည့်မှုများ ပြုလုပ်လာကြသည်။ မုဆိုး အတော်များများက နီမောင်နှင့်အတူ တောင်ပေါ်တက်ရန် စိတ်ဝင်စားကြသည်။

အချို့ကတော့ မုဆိုးများယူလာသော မြားတံကို ကြည့်ပြီး မုဆိုးများပြောသွားသောစကားကို ယုံကြည်ကြ

မြတ်စာပေ

မြတ်စာပေ

ထိုအခြေအနေမျိုးကြောင့် နီမောင် သတ်ထားနေသည်။ အသွားအလာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရသည်။

တောင်ပေါ်ရောက်တိုင်း ကတိုးနီများ ခိုအောင်းရာ ဂူရှိရာဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်မိအောင် အထူးသတိထား နေတော့သည်။

ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်နေ့ အမေ့မေးလာသည်။

“ သားရယ် - အမေ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါလား ”

“ အမေ့ကိုဘယ်သူကပြောလို့လဲဗျာ . . . ”

“ သားရယ် မင်းရဲ့သတင်းက တစ်ရွာလုံးပျံ့နှံ့နေပြီ။ ဇာမုန်းထန်ကလဲပြောတယ်၊ မင်း ကတိုးနီတွေကို တွေ့ခဲ့တာဆိုတာ အမှန်ပဲလားကွယ် . . . ”

“ မဟုတ်ပါဘူးအမေရယ်၊ လူတွေက အထင်နဲ့ ပြောကြတာပါ။ ကတိုးနီဆိုတာ ဖြူသလားမည်းသလားဆိုတာတော့ မမြင်ဖူးသေးပါဘူး၊ တစ်ကယ်တွေ့ရင် အမေ့ကိုပြောပြမှာပေါ့ ”

မြတ်စာပေ

တကယ်တော့ နီမောင်အမေ့ကို မလိမ်ချင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှအကြောင်းတွေကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြချင်ပါသည်။

သို့သော် အမေ့နားမှာ ဇာမုန်းထန်ရှိနေပြီဆိုတော့ နီမောင် မလိမ်ချင်ပဲ လိမ်လိုက်ရတော့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ အမေ့ကို လိမ်ပြောရမိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

အမေ့ကို ယုံသော်လည်း ၊ ဇာမုန်းထန်ကိုတော့ လုံးဝ မယုံကြည်ပေ . . .

နီမောင်မယုံချင်လည်း မယုံချင်စရာဖြစ်နေသည်။ ခုရက်ပိုင်းရောက်ကာမှ ဇာမုန်းထန်ဆက်ဆံရေးတွေ ပြောင်းလာသည်။ အမှုအယာတွေပြောင်းလာသည်။ သူ့အပေါ်ဆက်ဆံပုံ ပျော့ပြောင်းလာသည်။

စကားပြောတိုင်း “ မိသားစု ” ဟူသောစကားကို မကြာခဏ ထည့်ပြောလာတတ်သည်။ ကြားရဖန်များတော့ နားကြားပြင်းကပ်လာသည်အထိပင်။

“ လူမျိုးကွဲတယ်ဆိုပေမယ့် တို့တတွေက တိုင်းရင်းသား ”

မြတ်စာပေ

အချင်းချင်းတွေပဲကွာ၊ ပိုပြီးစည်းလုံးကြရမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး မိသားစုတွေဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ဟစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်စိတ်ချဖို့ လိုတာပေါ့။ တို့က အသားကြီးပါပြီကွာ၊ ငါ ကြီးစားရှာနေတာတွေဟာ တစ်ချိန်မှာ မင်းအပျက်ချည်းပါပဲ။ မဟုတ်ဖူးလားမနန်းမေ . . . ဟဲ ဟဲ ဟဲ။

ထိုစကားများမှာ ဇာမုန်းထန်ရင် သဲမှလားသော စကားများမဟုတ်မှန်း နီမောင်အလိုလိုသိနေမိသည်။

မိမိအနေနှင့် အစစအရာရာ သတိဖြင့်နေရန်သာ ဆုံးဖြတ်ထားမိတော့သည်။

သို့သော်လည်း ယခုတလောမှာတော့ တွေ့ကြုံရသော အခြေအနေသည် နီမောင်အတွက် စိတ်ညစ်ညူးဖွယ် ကောင်းလှတော့သည်။

ယခင်ကလို တောင်ပေါ်သွားရင်လဲ လွတ်လပ်မှု တော့ပေ၊ နောင်ယောင်ခံလိုက်ခြင်းများ။

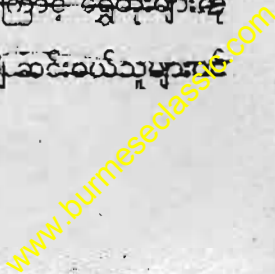
တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦးနှင့် အမြဲဆုံနေခြင်းများ ရှိ

တတ်သည်။

ထိုသို့ဆုံတွေ့ခြင်းမှာ အဆန်းဟုတော့ မဆိုသာပေ။ ယခုလို ခြေခင်းလက်ခင်းသာသောရာသီတွင် တောင်ပေါ်အနံ့ ပျားပန်းခက်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြရာ တစ်နေရာရာတွင် တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦးနှင့်တော့ ဆုံကြမှာက အမှန်ပင်။ ယခု ကတိုးနီသတင်းကြောင့် တောင်ပေါ်ကက်သူ ပိုများလာသည် ကလည်း တစ်ကြောင်းပင်။

ဆေးခြစ်ဆေးဥ ရှာသူများအပြင်၊ ကျောက်စိမ်းရှာသူ ရွှေရှာသူများလည်း ရှိကြသည်။

ကချင်ပြည်နယ်ဘက်တွင် ရွှေရှာသူများအဖိုက တစ်ခါ တစ်ရံ တစ်ကျပ်သား၊ တစ်ဆယ်သားအထိ အတုံးလိုက် ရှာဖွေ တွေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေကို ပိဿာနှင့်ချို၍ စုမိသူများပင် ရှိ၏။ (အခမ်းပန်းဆက်အွယ်အေ့အက်စဲမှုကြောင့် ရွှေတုံးများကို သွယ်ဆိတ်ဆဲဆည်သူလူငယ်များက ဝယ်ယူသွားပြီး ဝယ်ယူသူများအင် နီမောင်သည်။)

မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ဖျားဒေသများတွင် မလိခကမ်းခြေ တလျှောက်မှာ ရွှေထွက်အများဆုံးဖြစ်သည်။

ခါကာဘိုရာဇီလို နှင်းတောင်တန်းများမှာ ဆောင်းဦး ပေါက် ရာသီတွင် အလှဆုံးဖြစ်သည်။

ခါကာဘိုရာဇီလို နှင်းတောင်တန်းများမှာ ဆောင်းဦး ပေါက် ရာသီတွင် အလှဆုံးဖြစ်သည်။ ရောင်စုံပန်းပွင့်များက ရာသီအလိုက် ဖူးပွင့်ကြသောကြောင့် အဝေးမှကြည့်လျှင် ပန်း ရောင်စုံပြင်ကျယ်ကြီးလို လှပ၏။

ထိုအလှသစ်အချိန်မှာပင် တောင်ပေါ်တွင် စီးပွားရေး သမားများ ခြေရှုပ်ကြသည်။ ပစ္စည်းရှာသူ၊ ပစ္စည်းရောင်းသူ၊ ပစ္စည်းဝယ်သူများ ခြေချင်းလိမ်နေတတ်သည်။

ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ ဆေးဝါးပစ္စည်းနှင့် စားသောက် ဖွယ်ရာများကို အဆမတန် ဈေးမြင့်ရောင်းကြသည်။ ဝယ်တဲ့သူ များကလည်း တောင်ပေါ်ကပစ္စည်းများ အလကားရှာဖွေရသော ကြောင့် လိုသမျှပစ္စည်းကို ဈေးမရှောင် ပေးဝယ်ကြသည်။

မြိတ်စာပေ

ငွေလိုလျှင် ပစ္စည်းထပ်ရှာ၍ရသဖြင့် တွေ့မရှောင် ဝယ်သုံးကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ရွှေတုံး၊ ကျောက်စိမ်းတုံးများ အား ခန့်မှန်းရောင်းချကြသည်။

ထိုအခြေအနေများကြောင့် တောင်ပေါ်တွင် လူများ သဖြင့် ယခင်ကလောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မရှိတာ မှန်သော် လည်း နိမောင့်အတွက်တော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။

မိမိနောက်သို့ တမင်လိုက်နေမှန်း သိသာလှသည်။ သည်ပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကတိုးနီများမှာ ခါတိုင်းလို အန္တရာယ် မကင်းနိုင်တော့ပေ။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာတွင် မုဆိုး တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦးနှင့်တိုးမိမှာ သေချာတော့သည်။

သို့ကြောင့် အခွင့်သာရင် ၎င်းကတိုးနီများအား အဝေး သို့ မောင်းထုတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်မိသည်။

ယခင်က မိမိတို့နယ်ဘက်တွင် ကတိုးနီရှိသည်ဟု တစ်ခါမှမကြားခဲ့ဖူးပေ

မြိတ်စာပေ

၎င်းကကိုးနီများမှာ ဟိမဝန္တာဘက်မှ ဖြစ်ဟန်ရှိပြီး နှင်းမုန်တိုင်းများကြောင့် မျက်စိလည်ပြီး ခါကာဘိုရာဒီဘက် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

တစ်နေ့နေ့ အခွင့်သာပါက ဟိမဝန္တာဘက် ရောက်အောင် ပြန်မောင်းထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် နီမောင်အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ရာ တစ်ကြိမ်မှ အောင်မြင်သည်မရှိပေ။ တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ် အနှောက်အယှက် အဖျက်အဆီးများနှင့်တိုးတာများသည်။

ထိုမျှလောက် အန္တရာယ်ဝိုင်းနေသောနေရာတွင် ကတိုးနီများ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဘယ်လိုနေကြသလဲဆိုတာကို နီမောင်သိချင်နေသည်။

မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ကတိုးနီများအား တွေ့ချင်နေ၏။

ယခုနီမောင် တော်ပေါ်ရောက်နေသည်။

မြိတ်စာပေ

သည်တစ်ကြိမ် ပတ်ဝန်းကျင်အနှောက်အယှက် အတော်ကင်းလှသည်။

သို့ပေမယ့် စိတ်မချရပေ . . .။

တောင်ထိပ်မှ အမြင့်ဆုံးသစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခပ်ကြည့်သည်။

အနှောက်အယှက် ဝစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပေ။ အချိန်မှာ ညနေပိုင်း နှင်းသည်ချိန်ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုကြမ်းသောကြောင့် တော်ရုံခံနိုင်ရည်ရှိရုံနဲ့တော့ တောင်ပေါ်မလာကြတော့ပေ။

နေရောင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ ကြည့်လေရာ မြင်လေရာ နှင်းထူကြောင့် မသဲမကွဲဖြစ်နေတော့သည်။

သစ်ရွက်များပေါ်သို့ နှင်းစက်များက တဖြောက်ဖြောက် ကျသံကိုသာ ကြားနေရသည်။

သည်လိုရာသီမျိုး။

သည်လိုအခြေအနေမျိုးကို နီမောင်သဘောကျသည်။

မြိတ်စာပေ

ထို့ကြောင့် ခူးလေးနှင့်ပြားဘူးကိုလွယ်ပြီး ကတိုးနီများ ခိုအောင်းရာ ဂူရှိရာသို့ တက်ခဲ့လေသည်။

နှင်းဖုံးသော မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ နင်းလျှောက်လိုက်တိုင်း စွဲကနဲ စွဲကနဲမြည်၍ ကျွံဝင်သွားသည်။

ကြိုးစား၍ လျှောက်လေရာ မကြာမီ ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို မှတ်မိနေသောကြောင့်သာ ဤနေရာ ဂူပေါက်ရှိနိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းရသော်လည်း တစ်ကယ်တမ်း ဂူပေါက်ဝကို ရှာတွေ့နိုင်ရန်မှာ မလွယ်ကူပေ။

ကြည့်လေရာ နှင်းမျက်နှာပြင်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

တောင်ပိုသဏ္ဍာန်များစွာလည်း မတိမ်းမယိမ်း ရှိနေကြသည်။ နီမောင် ဂူပေါက်ဝကို ကြိုးစားရှာဖွေပြီး ပိတ်နေသော နှင်းခဲများကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖယ်ရှားပြီးမှ အတွင်းသို့ ဝင်သည်။

အခြားတစ်ဖက်တွင် လေပေါက်ရှိသဖြင့် အသက်ရှူချောင်ပြီး အတွင်း၌ အအေးဒဏ်သက်သာသည်။

မြတ်စာပေ

ခဏချင်းပင် သူဝင်ခဲ့သောနေရာမှာ နှင်းများဖြင့် ပြန်ပိတ်သွားတော့သည်။

ဂူအတွင်းပိုင်းတွင် မှောင်နေသည်။

သို့သော် မှတ်မိနေသော ဆတ်သွားဖူးပန်းကဲ့သို့ ရနံ့သင်းသင်းကလေးကို ရှုမိသည်။

နီမောင် မီးခြစ်ကိုထုတ်ခြစ်ပြီး၊ ကျောပလိုင်းထဲမှ ထင်းရှူးသားပိုင်းကို မီးကူးလိုက်သည်။ မီးစွဲတော့မှ ဂူနံရံတွင် ထောင်ထားလိုက်ကာ အတွင်းပိုင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

နီမောင် အံ့သြသွားသည်။

ကတိုးနီအထီးတစ်ကောင်၊ အမတစ်ကောင်အပြင် သားပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ပါ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဪ - သားပေါက်ချိန်နီးလို့ ဒီဂူထဲလာအောင်းနေကြတာဖြစ်မယ်”

မြတ်စာပေ

ကတိုးနီပေါက်ကလေးမှာ သေးငယ်လှပြီး ကတိုးနီ နှစ်ကောင်အနီးတွင် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် လျှောက်သွားနေသည်။ နီမောင်ဝင်လာသောအခါ ကတိုးနီနှစ်ကောင်က အထိတ် တလန် ထကြည့်ကြသည်။

နီမောင်မှာ သူတို့အား ရန်မူမည့်သူမဟုတ်မှန်း သိသွား သောအခါ နေရာတွင် ပြန်လှဲပြီး ကတိုးပေါက်ကလေးအား လျှာ ဖြင့် ယက်ပေးနေ၏။

ကတိုးပေါက်ကလေးမှာ အတန်ငယ် လျှောက်သွား နိုင်ပေသည်။

နီမောင်က အနားကပ်သွားပြီး ကတိုးနီပေါက်ကလေး ကို ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်ပေးသည်။

“အင်း - ဒီကောင်တွေကို အန္တရာယ်တွေဝိုင်းနေပြီ ဆိုတာ သူတို့မသိရှာကြသေးဘူး။ သူတို့လေးတွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ငါတောင် အန္တရာယ်တွေ များနေပြီ။ ဒီမှာဆက်နေရင်တော့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ မုဆိုးတွေနဲ့ တွေ့မှာပဲ . .

မြိတ်စာပေ

ကြီးစွာ

အခွင့်အရေးသာရင် သူတို့ကို ဟိမဝန္တာဘက် ပြန်ရောက်အောင် မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ်။ ဒါမှ သူတို့ရဲ့မူလ နေရာဖြစ်တဲ့ ဟိမဝန္တာဘက်ကို ပြန်ချစ်ပြန်သွားကြမယ် . . .

အို သူတို့လေးတွေ ပြန်သွားပြန်ရင်လဲ ငါသိပ်ပြီး သတိရနေတော့မှာပဲ . . .

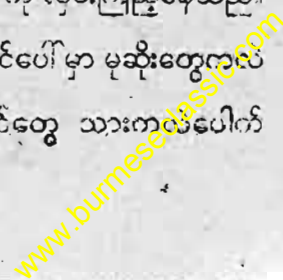
သံယောဇဉ်ဆိုတာ ငြိတွယ်မိပြီဆိုရင် လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟိမိစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြတ်နိုင်ဖို့ အခက်သားပဲလေ၊ သူတို့ကို ငါခေါ်သွားပြန်ရင်လဲ အန္တရာယ်တွင်းကို တွန်းပို့သလို ဖြစ်နေ တော့မှာပဲ . . .

အို - သူတို့ရဲ့ဘဝလေးတွေ အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ဖို့ ငါ သူတို့ကို မူလနေရာဘက်ရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးလိုက်တာ ကောင်းပါ့မယ် . . .”

ကတိုးနီနှစ်ကောင်က နီမောင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အင်း - အခုတလော တောင်ပေါ်မှာ မုဆိုးတွေကလဲ ပျံ့နေတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီကောင်တွေ သွားကလဲပေါက်

မြိတ်စာပေ

နေတော့ အစာရွာထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဖူး၊ ငါမပြန်ခင် သူတို့အတွက် အစာလေးဘာလေး ရွာထည့်ပေးခဲ့ရင် ကောင်းမယ်”

ထိုသို့စဉ်းစားပြီး ဂူအပြင်သို့ တစ်ကျော့ပြန်ထွက်ရန် လာစဉ် အဝသို့ ရောက်သောအခါ ဂူပေါက်ဝ ပွင့်လျက်သား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင်”

“ငါဝင်သွားတုန်းက ဂူပေါက် ပိတ်ရက်သားပါ၊ တစ်ယောက်ယောက်များ လာဖွင့်တာများလား”

အံ့ဩစွာဖြင့် အသေအချာ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လတ်လတ်ဆက်ဆက်နှင့် ယက်ဖယ်ထားရာများကို မြင်ရသည်။ နီမောင် ခူးလေးနှင့်မြားကိုထုတ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဝေဝါးနေသော နှင်းစက်များကြောင့် ဘာမှမမြင်ရပေ . . . ။

“ဒါ တစ်ယောက်ယောက် ဖွင့်တာတော့ သေချာတယ်”

မြတ်စာပေ

ဒါပေမယ့် ဒီနေရာကို တော်ရုံမသိနိုင်ပါဘူး။ သိနိုင်ဦးတော့ ဒီဂူပေါက်ကို ဒီလိုလွယ်လွယ်ဖွင့်နိုင်ဖို့ မလွယ်နိုင်ဘူး။ အတော်သန်တဲ့ လူမှ မြန်မြန်ဖွင့်နိုင်မှာ ။

နောက်ပြီး ဂူပေါက်ဖွင့်တဲ့သူဟာ ငါ့ရန်သူ မဟုတ်သလို ကတိုးနီတွေရဲ့ ရန်သူလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရန်သူဆိုရင် ဂူပေါက်ပွင့်ကတည်းက အထဲကို ရောက်လာတာ ကြာပြီ . . . ။ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့ ထားရမယ်။

နီမောင် အပြင်ဘက်ရောက်တော့ အအေးဒဏ်ကို အတော်ခံရသည်။

ယခုလို ရာသီဥတုကြမ်းသောအခါ တောင်ပေါ်တွင် အန္တရာယ်များနှင့် အချိန်မရွေး တိုးနိုင်သဖြင့် သတိကြီးစွာ ထားနေရသည်။

“ဒီကောင်တွေ မျှစ်နုပေါက်တွေရရင် သိပ်ကြိုက်ကြမှာ” စိတ်ကူးဖြင့် ဝါးတောများရှိရာဖက်သို့ မှန်းဆလာခဲ့သည်။

မြတ်စာပေ

ဦးလေးကို အသင့်မောင်းတင်ထားပြီး လက်ထဲမှာ အဆိပ်လူး မြားတံတစ်ချောင်း အဆင်သင့်ကိုင်ထားသည်။

ရှေ့သို့လျှောက်နေရင်း မိမိနောက်မှ လိုက်လာသော ခြေသံတစ်သံကို နီမောင်သတိပြုမိလိုက်သည်။

သတိဖြင့်ရပ်ပြီး နားစွင့်လိုက်လျှင် အသံကတိတ်နေ ပြန်၏။ ဆက်လျှောက်လျှင် နောက်မှခြေသံက ပေါ်လာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်စတစ်စ မှောင်စပြိုးလာပြီး မကြာမီ ဝါးရုံတောတစ်တောကို တွေ့ရသဖြင့် ခါးမှခါးကို ထုတ်ကာ မျှစ်နုပေါက်များကို ခုတ်ချိုးပြီး ပလောင်းထဲထည့်ယူကာ ခတ်သုတ်သုတ်ပြန်ခဲ့သည်။

နီမောင် လမ်းတစ်နေရာအရောက်တွင် စောစောက ဖြတ်သွားသော မိမိ၏ခြေရာနှင့်ယှဉ်ပြီး ပေါ်နေသော ခြေရာကြီး တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

တောင်ပေါ်တွင် ဂေါ်ရီလာကဲ့သို့ မျောက်ပုံများရှိသလို နှင်းဂူများလည်း ရှိတက်သည်။

မြိတ်စာပေ

သူ့ကို အန္တရာယ်အလွန်ပေးသော သတ္တဝါကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

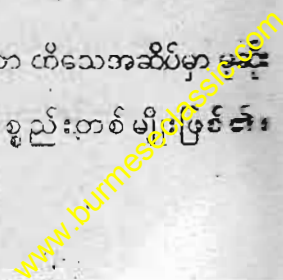
နီမောင် ခြေရာကို အသေအချာ ကြည့်သည်။ ဂေါ်ရီလာမျောက်ပုံမျိုးတွေ မဖြစ်နိုင်၊ ၎င်း သတ္တဝါမျိုးက လေးဘက်ထောက်သွားတက်သဖြင့် ခြေရာရောလက်ရာပါ ပေါ်တက်သည်။

ယခုတွေ့နေရတာက ခြေရာတစ်ခုထဲဆိုတော့ ကေန္တ မိမိနောက်ဖက်မှ ခြေရာခံလိုက်လာသော ရန်သူမှာ နှင်းလူ ဖြစ်ဖို့ များနေပြီ။ သို့သော် နီမောင် မကြောက်ပါ။

မောင်းတင်ထားသော ဦးလေးတွင် စောစောက 'တစ်ဆွေခံအဆိပ်' လူးထားသော မြားတံတစ်ထားတာကို ဖြုတ်ပြီး 'ထိသေအဆိပ်' လူးထားသော မြားတံကို ပြောင်းတင် လိုက်သည်။

"လေးနက်ကွင်း" ဟုခေါ်သော ထိသေအဆိပ်မှာ မြားတံ များ၏ သက်စောင့် လက်နက်ပစ္စည်းတစ်မျိုးဖြစ်၏။

မြိတ်စာပေ

ဘယ်လောက် အကောင်ကြီးသော သတ္တဝါဖြစ်စေ၊ သွေးစိုးရုံ ထိလိုက်ရုံနှင့် နေရာတွင်လဲကျသေဆုံးနိုင်သောကြောင့် တော်ရုံ တန်ရုံ ထုတ်မသုံးဘဲ ယခုလို သေရေးရှင်ရေးများနှင့် ကြုံမှ ထုတ် သုံးလေ့ရှိကြသည်။

နီမောင် သတိကြီးစွာထားပြီး လက်တစ်ဖက်က မြားတက်ထားသော ဒူးလေး၊ လက်တစ်ဖက်က ခါးကိုကိုင်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်တက်လာသည်။

မိမိနောက်မှလိုက်လာသောခြေသံကို ကြားရပြန်ပြီ။ ဒါပေမယ့် နီမောင် ဆက်လျှောက်လာသည်။

တောင် စောင်းတစ် နေရာရောက် သောအခါ တောင်အောက်ဖက်မှ စကားသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

“ တို့ ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ် ”

“ ပြန်တာတော့ဟုတ်ပါပြီ ၊ ဒီလောက်နှင်းတွေက နေတာ။ ဘယ်လိုလုပ် လမ်းမှတ်မိမလဲကွ။

“ ဒီအတိုင်း တောင်ပေါ်မှာဆက်နေပြန်ရင်လဲ မနက်က

မြိတ်စာပေ

အေးလို့သွေးခဲပြီး သေကုန်မှာပဲ ”

“ ပြန်လို့မရရင်တော့ ဒီအတိုင်းဆက်နေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နေရာတစ်ခုရှာပြီး မီးဖိုနေမှဖြစ်မယ်၊ ဒါထက် ဒီနေ့ နီမောင်တောင်ပေါ်ဘက် သွားတယ်ဆိုတာရော သေချာရဲ့လား”

“ သေချာပါတယ်ကွ၊ သူ့ပထွေး ဇာမုန်းထန်ကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ရာသီဥတုဆိုးနေတာ သူ့တို့ ဘယ်လိုတွေ့အောင်ရှာနိုင်မလဲ ”

“ သူ့ကိုရှာဖို့နေနေသာသာ ကိုယ်တောင် ပြန်လမ်း ပျောက်နေကြပြီ ”

စကားသံများကြားရသဖြင့် နီမောင် တောင်စောင်းကို ကွယ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူသုံးဦးသဏ္ဍာန်များကို မသဲ မကွဲ လှမ်းမြင်ရသည်။

သူတို့ပြောစကားများအရ ထိုသူများမှာ မိမိနှင့် ယိမ်း လှပေ၊ မိမိရွာမှ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု နီမောင်စဉ်းစားနေစဉ်

မြိတ်စာပေ

နောက်ဖက်မှ မည်းမည်းသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ပေါ်လာပြီး နီမောင်ကိုကျော်ကာ လူသုံးဦးရှိရာသို့ ပြေးဆင်းသွားလေ တော့သည်။

နီမောင် အံ့သြသွားသည်။

မိမိကား အလျင်တွေ့နေပါရက်နဲ့ အဘယ့်ကြောင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မသွားသလဲဟု စဉ်းစား နှစ်မှားပင် တောင်အောက်ဖက်မှ လူသုံးယောက်တို့မှာ မည်းမည်းသတ္တဝါ ကြီး၏ တရကြမ်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံနေကြရတော့ သည်။ မိမိနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာဟန်ရှိသော လူသုံးဦးတို့မှာ အန္တရာယ်ဆိုးနှင့် ကြုံနေရပြီ ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ . . . ။

လူသားတစ်ဦးအနေနှင့် ဒုက္ခရောက်နေသူများအား မိမိရှေ့တွင် တွေ့နေပါရက်နဲ့ လစ်လျူရှုထားခဲ့လျှင် လူသား မဆန်ရာ ရောက်နေမည်စိုး၍ ဒူးလေးကို မောင်းတင်ပြီး အသင့် ပြင်လိုက်သည်။

ထိသေမြားကို ဒူးလေးကွင် တစ်လိုက်သည်။ နှင်းတောထဲတွင် လူသုံးဦးအား တရကြမ်းတိုက်ခိုက် နေသော သတ္တဝါကြီးရှိရာသို့ ချိန်လိုက်စဉ် . . . ။

“ မလုပ်နဲ့လူလေး၊ အဲဒါ မင်းရန်သူမဟုတ်ဖူး”

“ ဟင် ”

နီမောင်အံ့သြစွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းတော ထဲတွင် ရပ်နေသော ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်အဖိုးအိုအား မမျှော် လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ အကုသိုလ်ဆိုတာ ကိုယ်ကရှာမှ ကိုယ့်ဆီကိုလာတာ၊ အခြားသူရဲ့အကုသိုလ်မှုကို ကိုယ့်စီကိုပြောင်းမယူနဲ့ ”

အဘိုးအိုသည် ထိုသို့ပြောပြီး နှင်းတောထဲသို့ ပြန်လည် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

နီမောင် နောက်ဖက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အသံများ ငြိမ်ကျသွားကာ မည်းမည်းသတ္တဝါကြီးကိုလည်း မတွေ့ ရတော့ပေ။

ထိုသတ္တဝါကြီးသည် ကတိုးနိတွေနှင့် ပတ်သက်နေ
သော အန္တရာယ်ဆိုးကြီးဆိုတာများလား

နီမောင် ဒူးလေးကို ပြန်သိမ်းပြီး မျှစ်တွဲကိုဆွဲကာ ဂူရှိုရာ
သို့ ပြန်တက်ခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၁၅)

နန်းကေလာ နီမောင်ကို တွေ့ချင်နေ၏။ ယခုရက်ပိုင်း
အတွင်း နီမောင်တောင်ပေါ်သွားနေတာများနေ၍ သူမနှင့်
မတွေ့ဖြစ်ပေ

ယခုရက်တော့ တောင်ပေါ်မှာ အအေးမိလာ၍ ဖျားနေ
သည်ဟု မနန်းမေထံမှ သတင်းကြားရသည်။

သူမအနေနှင့် နီမောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေ့လည်း
တွေ့ချင်၊ တွေ့လည်းမတွေ့ဝံ့အောင် အပြစ်တစ်ခုကို ကန္တလွန်
ထားမိသည်။

“ ငါ နီမောင်အတန်တန် မှာထားတဲ့ကြားက နီမောင်ကို
ပေးထားတဲ့ ကတိကို ဖျက်မိတယ် ”

ကတိုးနီတွေနဲ့သကင်းကို အမေ့ကိုပြောပြလိုက်မိတယ်။ သူ့သားအကြောင်းကိုသိရင် ပျိုကိုသိပ်ပြီးများ ဒေါသဖြစ်နေမလား။ မုန်းချင်တောင် မုန်းသွားမလားပဲ။

ဒီအကြောင်းတွေကို သူ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ မဟုတ်ရင် ဒီအတွက်နဲ့ သူ ဂုဏ်တွေ ပိများနေမှာ

အို - သူနဲ့တွေ့ပြီး အကြောင်းစုံ ဖွင့်ပြောလိုက်တာ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ . . .

သူပေးချင်တဲ့အပြစ် ပေးလဲ ငါ ခံမယ်။

ထိုစိတ်ကူးဖြင့် နန်းကေဇာ နီမောင်အိမ်သက် ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်အောက်ရောက်၍ အသံပြုလိုက်သောအခါမှ မနန်းမေထွက်လာပြီး လှေခါးချပေးသည်။

“ လာ သမီး ”

ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ရင်း လှေခါးမှအပေါ်တက်ခဲ့သည်။

အပေါ်ရောက်တော့ လှေခါးပြန်တပ်ရင်း

“ ကိစ္စရှိလို့လားသမီး၊ ဘယ်ကလျာညွှန်လာတာလဲ ”

မြတ်စာပေ

“ ဒီကိုပဲဘာသာပါအကြီး၊ နီမောင်ဖျားနေသယ် သတင်းကြားတာနဲ့ သတင်းမေးရင်းလာတာပါ ”

“ အဖျားတော့ ကျသွားပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်အပူတော့ လျန်နေသေးတယ်။ တစ်နေ့စာ တောင်ပေါ်တက်တာ အထောက်အကူမရှိဘဲ ပြန်ရောက်တယ်။ သမီးလာတာနဲ့ အထောက်အကူကိုလေ့မှိုင်းဆီမှာ နွားနို့သွားယူမလို့ အိမ်စောင့်မရှိတာနဲ့ သမီးခဏလေးစောင့်ပေးနိုင်မလား ”

“ ရဟိတယ်အကြီး၊ ကျစောင့်ပေးထားပါမယ် ”

“ အေးကွယ် ကျေးဇူးပါပဲ။ အိမ်မှာ လူနဲ့မရှိတာ အိပ်အခက်တွေ့တာပဲ ”

လှေခါးကို ပြန်ချပြီး မနန်းမေအောက်ဆင်းသွားသည်။ နန်းကေဇာ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ အိပ်ခန်းကွင်းက ကုတင်ပေါ်မှာ နီမောင်အိပ်နေသည်။

အရဲစွန့်ပြီး အခန်းထဲဝင်သွားသည်။

ကုတင်ပေါ်တွင် တစ်ဖက်သို့ စောင်းအိပ်နေသော

မြတ်စာပေ

နီမောင် ကိုယ်ပေါ်တွင် စောင်များအထပ်ထပ်ခြုံထားသည်။ သူအိပ်ပျော်နေသာလား။

အနားကပ်ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်စိမှိတ်ထားလျှက် ငြီးသံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသည်။ နန်းကေဇာ နီမောင်နဖူးကို အသားစမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နှင်းတော်ထဲမှ လာခဲ့ရသဖြင့် အေးစက်နေသော လက်အတွေ့အထိကြောင့် နီမောင်တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

နန်းကေဇာမျက်နှာလေး မြင်လိုက်ရသောအခါ အံ့သြ သွားသည်။

“ ကေဇာ ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ၊ အမေရော ဘယ်သွားလဲ ”

“ အကြီး ဦးဇော်မှိုင်းခြံမှာ နှင့်အတွက် နွားနို့သွားယူ တယ်၊ နှင့် အတော်ဖျားနေလားဟင်၊ ကိုယ်တွေ့ပူနေတာလည်း အရမ်းပဲ ”

ကြင်နာစွာမေးသည်။

မြတ်စာပေ

“ ဒါတောင် မနက်က ကိုယ်ပူကျသွားတာ၊ တောင်ပေါ် သွားရင်း အအေးမိလာတာပါ၊ အမေဆေးထိုက်ထားတယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင်တော့ ကောင်းသွားမှာပါ၊ ကိုယ်လက် တွေကတော့ အရမ်းနာနေတာပဲ . . . ”

“ ငါ နှိပ်ပေးမယ်လေ ”

နီမောင်က ခေါင်းခါပြသော်လည်း နန်းကေဇာက အနားတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး နှိပ်နယ်ပေးသည်။

ချစ်သူအဆင့်သာရှိသေးသော်လည်း အကြင်နာစိတ် များက ရင်ထဲမှာပြည့်နေသည်။

“ မနှိပ်ပေးပါနဲ့ဟာ၊ နှင်ပင်ပန်းနေပါ့မယ် ”

နီမောင်က နန်းကေဇာကို ဘယ်လိုမှ တားဆီး နှိပ် သိသဖြင့် လှဲနေရာမှ ကြိုးစားထသည်။ နန်းကေဇာက နှိပ်ပေးမထူပေးပြီး နီမောင်အတွက် ဖခါးရည်ခါးခါး ပူထည့်ပေး ယူလာပေးသည်။ ထိုဖခါးပူကို သောက်လိုက်မှ ရင်ထဲမှာ နွေးလာပြီး ချွေးများစို့ထွက်ကာ သက်သာလာသည်။

မြတ်စာပေ

“ နှင်းတောင်ပေါ်မှာ ကတိုးနီလေးတွေဆီ သွားနေတာ မဟုတ်လားဟင် ”

နန်းကေဇက လေသတိုးတိုးဖြင့်မေးသည်။

“ ဟုတ်တယ် ၊ အခု ကတိုးနီလေး လစ်ကောင် ထပ်ပေါက်တော့ သူတို့သုံးကောင်ဖြစ်သွားပြီ၊ ကတိုးနီပေါက် လေးက သိပ်လှတာပဲ ကေဇကရယ် ၊ သူ့အမွှေးနုနုလေးတွေက ကတ္တီဝါစလို နီရဲပြီး အိနေတာပဲ ”

“ ဟင် - ဟုတ်လား ၊ ငါ ကြည့်ချင်လိုက်တာ နီမောင်ရယ် ”

“ မဖြစ်သေးဖူး၊ ငါတောင် အခြေအနေကြည့်ပြီး သွားနေရတာ၊ ခုတလော တောင်ပေါ်သွားရတာ အရင်ကလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ တောင်ပေါ်သွားရင် ငါ့ နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်တဲ့သူတွေများလာတယ်၊ ငါတို့ ကတိုးနီ တွေထားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အတော် ပြန့် ထွက်သွားပြီထက်တယ် ”

မြတ်စာပေ

ထိုစကားကြောင့် နန်းကေဇက မလုံမလဲဖြစ်သွား ရှာသည်။

“ နီမောင် ”

“ ဟင် ”

“ ငါဖွင့်ပြောရင် နှင်းငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားမှာလားဟင် ”

“ မဆိုးပါဘူး၊ နှင်းဘာပြောမှာလဲ ပြောလေ . . . ”

“ ငါတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို အဖေ့ကို ဖွင့်ပြော လိုက်ပြီး . . . ” နောက်ပြီး ကတိုးနီလေးတွေအကြောင်းပါ ဖွင့်ပြောလိုက်မိတယ် ၊ အဲဒါ နှင်းကြိုက်သလို အပြစ်ပေးလဲ ငါ ခံပုံလေ ”

နီမောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ညှိုးဝယ်နေရာသော ချစ်သူမျက်နှာလေးကို တစ်ချက် ကြည့်ကာ ယုတ်ကလေးကို ဆုတ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ ငါ နှင်းကို အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး ကေဇကရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကတိုးနီတွေတွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ငါ့ဘာအတွက်

မြတ်စာပေ

အခြေအနေတွေ အတော်ပြောင်းလဲလာတယ်။ ကောင်းချင်တာ
လား။ ဆိုးချင်လို့လားတော့ မသိဘူး။

ပင်လယ်တွေမှာတော့ ပင်လယ်ဖျံနီကိုတွေ့ရင်
ကံကြမ္မာဆိုးနဲ့ တိုးတက်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဒီအယူအဆ
တွေ တကယ်မှန်ရင်တော့ ငါ့ဘဝအတွက် အကောင်းဖြစ်မလား
အဆိုးဖြစ်မလား မသိတော့ပါဘူး ကေဇာရယ် ”

“ အဲဒါတွေကို စိတ်ထဲမှာသိပ်မထားပါနဲ့ဟယ်။ ဥပေါ်
ဒဏ်ကြောင့် ဥပဒ်ရောက်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အပြစ်မဲ့
တဲ့ သတ္တဝါလေးတွေဆီမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးတွေမှ မရှိနိုင်
ပါဘူး ”

ကြင်နာတက်သော နန်းကေဇာစကားကြောင့် စောစော
က မတင်မကျဖြစ်နေသော စိတ်အစဉ်မှာ ပြန်လည်အေးချမ်း
သွားသည်။

“ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းတွေကို ဦးလေးက
ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီလား ကေဇာ ”

မြတ်စာပေ

နန်းကေဇာကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း . . .

“ ဟုတ်တယ် အဖေကမေးလာတာနဲ့ မထူးတော့ဘူး
ဆိုပြီး ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ”

“ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး - ဒီတော့ ဦးလေးက ဘာပြောလဲ ”

“ အဖေကတော့ အကန်ကွက်ပါဘူး။ ငါ့သဘော
အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခွင့် ပေးထားပါတယ် ”

“ အခုနေ တခြားအလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ ဘာမှ မပြော
သေးတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ တကယ်လို့ ဦးလေးက ဖျတ်ရင်
နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင် ”

နန်းကေဇာက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံးရင်း

“ အဲဒီလိုဖျတ်ရင် နင့်ဆီပြေးလာမှာပေါ့ - အဲဒီ
ကျတော့မှ မလာနဲ့လို့ နှင်မလွှတ်ရဘူးနော် ”

နီမောင်အနေနှင့် မခိုဘဲရိုဖြင့် မျက်စောင်းချိုကာ ကနွဲ့
ကလျပြောနေသော ချစ်သူ၏ ချစ်စဖွယ်အမူအယာကို ကြည့်ပြီး
ခံစားနေရသော ရောဂါတစ်ဝက် ရှတ်ခြည်းသက်သာသွားသလို

မြတ်စာပေ

ခံစားရသည်။

အချစ်ခွဲဖြစ်ပေါ်လာသော ဝီတီစိတ်သည် အစွမ်းထက်သော ဆေးဝါးများထက်ပင် အစွမ်းထက်ကြောင်း လက်တွေ့ပင် ဖြစ်သည်။

နီမောင်က ချစ်သူပခုန်းလေးကို ဖက်ထားလိုက်ရာ နန်းကေဇာက ချစ်သူရင်ခွင်ဝယ် ကနွဲ့ကလျ တိုးဝင်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်ဘဝအတွက် အကန်အသင့် အဓိပ္ပာယ်ရှိလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုးတူကောင်းဖက် တိုင်ပင်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံး အခြေအနေပင် ဖြစ်သည်။

“ ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်ကေဇာ ”

“ ဘာလဲဟင် ”

“ ကတိုးနီလေးတွေကို ဒီမှာဆိတ်ထားရင် စိတ်မချရ တော့ဘူး သူတို့ ဒီကောင်ပေါ်မှာ ကျိန်းသေ၍နေပြီဆိုတော့ အန္တရာယ်တွေက ဒိုင်းနေပြီ ”

ဝီကောင်တွေကို မုဆိုးထွေးက ရှာတွေ့သွားရင် ဖမ်းမိ

မြတ်စာပေ

တဲ့သူက ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချမှာပဲ။

လှပတဲ့ ရှားပီးတဲ့သတ္တဝါလေးတွေက ရှာတွေ့သွားရင်

ဖမ်းမိတဲ့သူက ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချမှာပဲ။

ဒီတော့ ငါနေကောင်းသွားရင် သူတို့ကို ဟိမဝန္တာ

တောင်တန်းဘက် ပြန်ပို့လိုက်ရင် ကောင်းမယ်။

နင်သဘောကရော ဘယ်လိုလဲဟင် . . . ”

နန်းကေဇာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိုက်လိုက်သည်။

ကတိုးနီလေးများ၏ ချစ်ဖွယ်ပုံရိပ်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်

ရင်း စွန့်လွှတ်ရမည်ဆိုပြန်တော့လည်း စိတ်တွင် နှမြောတသ

မြစ်နေမိပြန်သည်။ . . .

“ နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာနီမောင်ရယ် ”

ဆိမ်မှာခေါ်မွေးသားလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

နီမောင်က နန်းကေဇာပခုန်းလေးကို ညှစ်လိုက်သည်။

“ သူတို့က ရွာကိုခေါ်လာဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်

ဘူး။ လူတွေကို စိတ်ချရဘယ်ဆိုပေမယ့် လောဘတွေကိုတော့

မြတ်စာပေ

စိတ်ချလို့မရဘူး၊

မုဆိုးတော်တော်များများတွေဟာ စည်းကမ်းမရှိကြဘူး သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရာသီ၊ ပိတ်ပင်ထားတဲ့ သားကောင်တွေကို တွေ့မရှောင်ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးနေလို့ တိရိစ္ဆာန်မျိုးတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြုန်းတီးလာတာ အခုဆိုရင် မျိုးတုံးပျောက်ကွယ်တဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြပြီ ၊

ဆင်ကြီးတွေကိုသတ်ပြီး အစွယ်ဖြုတ်ယူတယ်၊ ကြုံကြီးတွေကိုသတ်ပြီး ဦးချိုဖြုတ်ယူတယ်၊ ကျားကိုသတ်ပြီး အရှေ့အောက်ယူတယ်၊ လိုချင်တာယူပြီး ကျန်တာတွေ ဒီအတိုင်းပစ်ထားလိုက်ကြတယ်၊ ရှားပါးတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေ ဘယ်လောက် နှမြော်ဖို့ ကောင်းသလဲကေဇာ ”

နန်းကေဇာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ အရင်တုန်းကဆိုရင် “ လငဘွန် ” တောင်တန်းကောက်မှာ ကြုံကြီးတွေသိပ်ပေါတာပဲလို့ အဖေတို့ပြောဖူးတာ အခုဆိုရင် လုံးဝမတွေ့ရသလောက်ကို ရှားပါးသွားပြီ အဲ

မြိတ်စာပေ

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတွေမဆင်မခြင် ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ကြလို့ပေါ့၊

တို့မြန်မာနိုင်ငံမှာ သယ်လာတပစ္စည်းတွေနဲ့ လှပရှားပါးတဲ့ သတ္တဝါတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊

အခု တို့တွေ့ထားတဲ့ ကတိုးနီလေးတွေဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှာ မရှိသလောက်ရှားပါးနေပြီလေ

တချို့ဆိုရင် ရှိတယ်လို့ကောင် ကြားဖူးကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်လေးတွေကိုဖမ်းလိုက်ရင် မျိုးတုံးပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ၊

သူတို့သဘာဝအတိုင်း တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ ဆက်ရှိနေရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မျိုးပွားလာကြမှာ၊ ဒါမှ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဒီလိုလှပပြီး အဖိုးတန်တဲ့ သတ္တဝါမျိုးတွေ ရှိပါလားဆိုတာ နောက်လူတွေ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနိုင်မှာပေါ့ ကေဇာ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ နင့်ရဲ့ အမျှော်အမြင်ရှိမှုတွေ လောဘသပ်နိုင်မှုတွေ၊ အကြင်နာတရား ရှိမှုတွေကို ငါထေးစားမိ

မြိတ်စာပေ

ပါတယ်။

ငါ လောဘစိတ်နဲ့ ပြောပုံနဲ့တာလေးရှိရင် ခွင့်လွှတ်
နော် နီမောင် "

" အိုး . . . တောင်းပန်ရမယ့်လူမကုန်နေတာပဲ၊
ငါ့ချစ်သူဆိုတာ ငါစိတ်နဲ့ အတူတူရှိတဲ့ ငါ့ရဲ့ နှလုံးပေးပဲ
ခွင့်လွှတ်စရာမလိုပါဘူး "

နှစ်ယောက်သား ကြည်နူးစွာဖြင့် ရယ်လိုက်ကြသည်။
ယခုလို ချစ်သူနှင့် ကြည်နူးနေပြန်တော့ ရောဂါဝေဒနာများ
သက်သာသွားသည်ဟု ခံစားရသည်။

" သူတို့လေးတွေကို ငါ့ဟစ်ကယ် စိတ်မချဘူး၊
ဘေးကင်းတဲ့ နေရာရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပြီးမှ စိတ်ချ
လက်ချ နေလို့ရမယ် "

" ကောင်းပါတယ်နီမောင် - ငါ ဘာအကူအညီ ပေးရ
မလဲဟင် ပြောလေ "

" သူတို့လေးတွေ ဘေးရန်ကင်းဘို့ နှင် ဆုတောင်း
မြတ်စာပေ

ပေးပေါ့ "

" စိတ်ချ - အသက်တစ်ကြိမ်ရှိတိုင်း တစ်ခုဆုတောင်း
ပေးပါမယ် "

" တကယ်ပိုတာပဲ "

ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် နန်းကေဇာနဖူးပြင်ကို ငဲ့နမ်း
လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ကြည်နူးနေကြစဉ် အိမ်အောက်ဖက်မှ
လှုပ်ရှားသွားသော အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို နန်းကေဇာ သတိပြု
မိလိုက်သည်။

" ဟင် - အိမ်အောက်ဖက်က ဘယ်သူလဲနီမောင် "

" ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး "

" မဟုတ်ဘူး - ခုနက ရိပ်ကနဲ ဖြတ်သွားတာ ငါတွေ
လိုက်မိတယ် "

" အမေပြန်လာတာများလား "

" အကြီးပြန်လာရင် လှေခါးချခိုင်းမှာပေါ့၊ အက
မြတ်စာပေ

နေလိုက်အုံး၊ ငါသွားကြည့်လိုက်အုံးမယ် ”

နန်းကေလာ နေရာမှ ထသွားပြီး ပြကင်းပေါက်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်အောက်အတွင်းအပြင်၌ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပေ။

နန်းကေလာစိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“ စောစောကလူရိပ်ကို ငါ အသေအချာ မြင်လိုက်ရက် သားနဲ့ အခုဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ အတော်ထူးဆန်းတယ် ”

မကျေမနပ်ဖြင့် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခိုက်မှာ အောက် တစ်နေရာမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားသော အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ကို နန်းကေလာ မမြင်မိလိုက်တော့ပေ . . . ။

အခန်း(၁၆)

ဇာမုန်းထန်၏ လက်ကြမ်းကြီးသည် မနန်းမေ၏ ပါးပြင် ပေါ်သို့ “ ဖြောင်း ” တနဲ့ ကျသွားသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

“ နင် ငါ့ကို မတရားမနှိပ်စက်နဲ့ ဇာမုန်းထန်၊ နင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက မယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ ချီတွင်း ချက်တွေ ဘာများရှိခဲ့လို့လဲပြောစမ်း ”

မုနန်းမေက ပါးစပ်မှ စီးကျလာသော သွေးစတို လက်ဖြင့် သုပ်ရင်း ဒေါသသံဖြင့် မေးသည်။

“ သိပ်ရှိတာပေါ့နန်းမေ . . . နင်ရဲ့ချို့ယွင်းချက်တွေ အပစ်တွေအများကြီးရှိတာပေါ့၊ နင်သာ ငါ့အပေါ် အိမ်ကောင်

ဦးစီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လင်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သတ်မှတ်တယ်ဆိုရင် နင်သိထားတာတွေ ငါ့ကို ပြောပြသင့်တာပေါ့။”

ဇာမုန်းထန်က လူကြမ်းတစ်ယောက်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ငါက ဘာပြောရမှာလဲ”

“နင့်အရင်ယောက်ျား မသေခင်က တွေ့ထားခဲ့တဲ့ ခန်းတောက်ခြစ်သိုက်ကြီး ဘယ်ဘက်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြသင့်တာပေါ့။”

“ငါ ဘာမှမသိဘူး။”

“နင် လိမ်နေတာနန်းမေ”

“ဒီမှာ ဇာမုန်းထန် နင် ငါ့ကိုယူတာ ချစ်လို့ခင်လို့ မဟုတ်ဖူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ နင်ဟာ ဒီ့သားပဲအတွက်တော့ မိစ္ဆာကောင်ပဲ”

“အေး ဟုတ်တယ်။ ငါ နင့်ကိုယူခဲ့တာ မေတ္တာရှိလို့

မြတ်စာပေ

ဇိန

မဟုတ်ဖူး။ ချစ်လို့မဟုတ်ဖူး။ ငါလိုချင်တာ ရမလားလို့ ယူခဲ့တာ ဒါပေမယ့် နင်က ငါထင်တာထက်ပိုပြီး ခေါင်းမာတယ်။”

“အဟင်းယင်း နင့်မှာ အဲဒီလိုစိတ်ဓါတ်မျိုး ရှိတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ ဒီမှာ ဇာမုန်းထန် တကယ်လို့ ငါ့ဆီမှာ နင်သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာ မျိုး ရှိတယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့ထံတော့မှမပြောဘူး ဟုတ်လား။”

“တော်တော်လူပါးဝဟဲ့မိန်းမ။”

ဇာမုန်းထန်က နောက်တစ်ချက်ရိုက်ရန် အစွဲလို့ တိုးသွားစဉ် နောက်မှအသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်အမေကို လုံးဝမထိပါနဲ့။”

နောက်မှ နီမောင့်အသံကြောင့် ဇာမုန်းထန်က တုန်သွားပြီး နောက်လှည့်ကြည့်သည်။

အိမ်ပေါက်ဝတွင် ခါးထောက်ချုပ်နေသော တွေ့ရသည်။

“ငါပိုင်တဲ့ မိန်းမကို ငါ့ကြိုက်သလို”

မြတ်စာပေ

အချို့ကိုလူကာ ဝန်ဆန်ရွာသို့ ပြန်သွားသဖြင့် မိမိအတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရနေတော့သည်။

ထိုအခါအရေးမှာ မိမိဆန္ဒကို အကောင်အထည်ဖော် ရန် အကောင်းဆုံးမို့ လက်နက်ပစ္စည်းများ ယူဆောင်ကာ ရွာမှ ကိတ်ဘဆိတ် ထွက်လာခဲ့သည်။

ရွာမှလူများ အပြင်မထွက်ကြကြောင်း အလုံပိတ်ထား သော ရွာတံခါးကို ကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်ပေသည်။ နီမောင် မိမိ ထွက်တာကို မသိစေလိုသောကြောင့် ရွာတံခါးကို မဖွင့်တော့ ပဲ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ရွာအပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ခတ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့သည်။

သူ့အနေနှင့် တစ်နေ့က ဇာမုန်းထန်နှင့် ပြသနာ ပေါ် ခဲ့ပြီးကတည်းက သွားသတိ၊ လာသတိဖြင့် လက်နက်များကို ကိုယ်နှင့်မကွာ ယူဆောင်လေ့ရှိသောကြောင့် ခါး၊ လှံတို့နှင့် ခူးလေး၊ မြားဘူး စသည်တို့ ပါလာသည်။

မြိတ်စာပေ

ရာသီဥတုက အံ့မှိုင်းနေဆဲ။

မုန်တိုင်းမကျမီ ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တန်ကောင်းသည်။ အေးရမည့်အချိန်တွင် မအေးပဲ ပူအိုက်အိုက်ကြီး ဖြစ်နေခြင်း ကပင် မုန်တိုင်း၏ အရိပ်အငွေ့ကို အသောက်အကူ ဖြစ်နေ စေ၏။

ဘယ်လိုပင်မုန်တိုင်းပင်ဖြစ်စေ နီမောင် မမူပါ။ ကကီးနီ များကို လွတ်လပ်၍ အန္တရာယ်ကင်းသော နေရာသို့ တိုးနိုင်ရန် သာ စိတ်စောနေမိတော့သည်။

တောင်ပေါ်ရောက်သောအခါ တောင်စောင်းတစ်နေ ရာရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် တစ်ကြိမ်ဆိုဖူးသော ဝက်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အဖိုးအိုကို တွေ့ရသဖြင့် နီမောင် အံ့ဩသွား သည်။

သို့ ကြောင့် အနားသွားပြီး လက်အုပ်ချီကာ ကန်တော့ လိုက်သည်။

“အသနေးကောင်းရဲ့လား”

မြိတ်စာပေ

“အေး ကောင်းပါတယ်ကွယ် - ငါသားရော ဘယ်သွားမလို့လဲ ”

“ တောင်ပေါ် သွားမလို့ပါ အဘ ”

“ တောင်ပေါ်မှာ မကြာခင် မုန်တိုင်းကျတော့မယ် အန္တရာယ် သိပ်များမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ အဘ - ကျွန်တော်ကိစ္စလေး သိပ်အရေးကြီးနေလို့ မသွားရင် မဖြစ်လို့ပါ ”

အဘိုးအိုက ငြင်သာစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ၊

“ မင်း ကတိုးနီလေးတွေဆီ သွားမလို့မဟုတ်လား ”

“ ဗျာ ”

နီမောင် အံ့ဩသွားသည်။

သူက ကတိုးနီတွေဆီကို သွားမှာကို အဖိုးက ကြိုသိနေပါလား* အံ့ဩစရာပါပဲ

“ အဘက ကတိုးနီတွေအကြောင်းကို သိနေတယ် ဟုတ်လား ”

မြတ်စာပေ

“ သိတာပေါ့ကွယ် - အဘက တောင်ပေါ်မှာ အမြဲနေတာ တောင်ပေါ်က အကြောင်းတွေကို သိနေတယ် ဟုတ်လား ”

“ သိတာပေါ့ကွယ် - အဘက တောင်ပေါ်မှာ အမြဲနေတာ တောင်ပေါ်က အကြောင်းတွေကို သိတာပေါ့ . . . ”

နီမောင်က အဖိုးအို အမူအယာကို အကဲခပ်ကြည့်လိုက်တော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟံ၊ များ ကင်းစင်လျက် ပကတိအေးချမ်းမှု အသွင်ကို မြင်ရသဖြင့် စိတ်ချသက်ချ ဖြစ်သွားသည်။

“ ဟုတ်ပါတယ် အဘ - ကျွန်တော် တောင်ပေါ်မှာ ကတိုးနီလေးတွေကို တွေ့ထားတာ ကြာပါပြီ ၊ အခု သူတို့လေးတွေမှာ အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းလာပြီမို့ သူတို့ကို ဖိမဝန္တာဘက် ပြန်ပို့ပေးမလို့ စိတ်ကူးပြီး ထွက်လာခဲ့တာပါ အဘ ”

အဖိုးအိုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ ငါသားရဲ့ ကြင်နာတက်တဲ့ စိတ်သဘောကိုတော့ အဘ သာဓုခေါ်ပါတယ် . . . ၊ လောကမှာ ~~တောင်ပေါ်က~~ ကောင်းတာပဲရတယ်၊ မကောင်းတာမရဘူး ~~တောင်ပေါ်က~~ ”

မြတ်စာပေ

နှင်းတလိုက်နှင့် တိမ်တိုက်ကမောင်

လုပ်ရင်လဲ ကောင်းတာကို ဘယ်တော့မှမရနိုင်ဘူး၊ မကောင်း
တာကိုပဲ ရဝယ် ”

ဒီအချိန်မှာ တောင်ပေါ်မှာ မင်းအတွက် အန္တရာယ်တွေ
ရှိနေတယ်၊ သွားသတိ၊ လာသတိ ရှိပါစေ။

ကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်သူအတွက် ကောင်းတာတွေပဲ
ဖြစ်ပါစေတယ် ”

နီမောင် အဖိုးတို့ကို နှုတ်ဆက်ကန်တော့ပြီး တောင်
ပေါ်ခရီး ဆက်ခဲ့သည်။

မကြာမီ ကတိုးနီများခိုအောင်းနေသော ဂူအနီးသို့
ရောက်လာသည်။

ဂူပေါက်ဝမှာ ခြေရာလက်ရာမပျက် ပိတ်နေဆဲပင်။

နီမောင် ဂူပေါက်ဝကို ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်။ ဂူအဝ
ပိုင်းတွင် ပာလောက သူဖိုတားခဲသော မီးဖိုမှ တင်းရူးအား
အမြစ်ဆုံကြီးများပင် မီးမငြိမ်းသေး၊ လို့ကြောင့် ဂူထဲမှာ အနွေး
ခိုက်ရနေသည်။

ဇိန

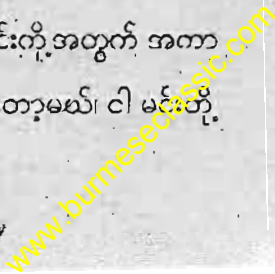
သူဝင်သွားတော့ မီးပုံနားတွင် ကတိုးနီသုံးကောင် အိပ်
နေကြသည်။ သူ့ခြေသံကြားတော့ အလန့်တကြား ခေါင်း
ထောင်ကြည့်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြန်အိပ်သွားသည်။
ကတိုးနီများကို ကြည့်ကာ သူစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

သူတို့အတွက် ဒီနေရာသည် အလုံခြုံဆုံး အအေး
ချမ်းဆုံးဟု ထင်ကာ ထိုမျှအေးအေးဆေးဆေး နေကြခြင်းဖြစ်
သည်။

“ အရင်တစ်ခါ မုန်တိုင်းကြီးကျစဉ်က မင်းတို့ ဒီနေရာ
ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ် ”

ဒီတစ်ခါ မုန်တိုင်းကြီး ကျခါနီးကျမှ မင်းတို့ ဒီနေရာက
သွားကြရတော့မယ် ၊ မင်းတို့မှာ အန္တရာယ်တွေ ဂိုင်းနေပြီ၊
ဒီနေရာဟာ မင်းတို့အတွက် လုံခြုံမှု မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ တစ်နေ့
မဟုတ် တစ်နေ့ အန္တရာယ်ကွေ့နဲ့ တွေ့မှာပဲ။

ဒါကြောင့် အခုလို ရာသီဥတုက မင်းကိုအတွက် အကာ
အကွယ်ပေးတုန်း ၊ မင်းတို့ဒီကသွားကြရတော့မယ်၊ ငါ မင်းတို့

လေးတွေကို ချစ်ပါတယ်၊ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်၊

ဒါပေမယ့် မင်းတို့အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ငါ့ရင်ထဲက

အတ္တသံယောဇဉ်နဲ့ မလဲရက်ပါဘူး။

မင်းတို့ကို ငါ့ရင်ထဲထုတ်ပါရစေ ကတိုးနီလေးတွေရယ်”

နီမောင် ရင်ထဲမှာ စကားသံများက ပဲ့တင်ရိုက်ခက် လျှက်ရှိသည်။ ခွံခွာခြင်းသည် နှောင်တင်းထားပြီး ဖြစ်သော သံယောဇဉ်ကြီးအား ထိခိုက်လာသောအခါ နှလုံးသားမှတစ်ဆင့် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ နှမြောတသခြင်း စသည်တို့ကို ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

အချိန်သပ်မရှိတော့သဖြင့် အိပ်နေသော ကတိုးနီများ ကို လှန့်နှိုးလိုက်ရာ အိပ်နေရာမှ အလန်တကြား ထလာကြ သည်။ နီမောင် ကတိုးနီသုံးကောင်ကို ဂူအပြင်သို့ မောင်းထုတ် လိုက်သည်။

ကတိုးသုံးကောင်က ဂူအပြင်သို့ မထွက်ချင်ဟန်ဖြင့် ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသဖြင့် ခတ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထုတ်လိုက်

မြတ်စာပေ

သောအခါမှ အပြင်သို့ ထွက်ကြသည်။ ဂူအပြင်သို့ ရောက်လျှင် မှန်တိုင်းကျတော့မည့်လက္ခဏာ တွေကြသဖြင့် ဂူထဲပြန်ဝင်ရန် အတင်းကြိုးစားပြန်သဖြင့် နီမောင်က ကျောက်တုံးတစ်တုံးဖြင့် ဂူပေါက်ဝအား ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကတိုး သုံးကောင်အား ခါကာဘိုရာဇီနောက်ဘက်သို့ ဦးတည် မောင်း ထုတ်လေသည်။

ကတိုးသုံးကောင်က မှန်တိုင်းအချိန်ကိုကြောက်ပြီး ထိုနေရာမှ မခွာလိုသောကြောင့် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ခက်ကြမ်း ကြမ်း မောင်းထုတ်ရာမှ မြောက်ဖက်တောင်ကျောဘက်သို့ ခတ် သုတ်သုတ် ဆင်းသွားကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် တောင်ပေါ်တွင် လေပြင်းများကျစပြု လာပြီဖြစ်ရာ ကတိုးသုံးကောင်မှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ဟိုပြေးသည်ပြေး လုပ်ကြသဖြင့် နီမောင်မှာ မနည်း ထိန်း ကျောင်းမောင်းနှင်ရင်းကြားမှ ကတိုးပေါက်ကလေးမှာ မခိုင် သောကြောင့် တောင်အောက်သို့ပြုကျသွားလေတော့သည်။

မြတ်စာပေ

“ဟာ”

နီမောင် အလန်တကြားပြေးသွားပြီး အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကတိုးနီကလေးမှာ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းတွင် တင်နေသည်။

အောက်ဖက်မှာတော့ နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကြီး၊ ကတိုးနီနှစ်ကောင်ကတော့ ကမ်းပါးစွန်းမှာ ဟိုပြေးသည်လွှားနှင့် ပြာသောင်ခတ်နေကြသည်။

နီမောင်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လေတိုက်နှုန်းက မြန်နေသဖြင့် အသည်းအေးဖွယ်ရာပင် . . .။

“ငါ ဘယ်လိုဆင်းယူရပါမလဲ”

မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကောင်လေးကို ရအောင်ဆင်းကယ်မှ ဖြစ်မယ်၊ မဟုတ်ရင် ဟိုနှစ်ကောင်ကို ဒီနားက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မောင်းထုတ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

နီမောင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ခါးကြားမှကြိုးခွေကိုဖြုတ်ပြီး တောင်ဖောင်းမှ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ခိုင်အောင်ချည်သည်။ ကျန်

မြတ်စာပေ

တစ်စကို ခါးတွင်ပတ်ချည်ကာ ကြိုးစကိုကိုင်ပြီး တောင်ဖောင်းမှ အောက်သို့ လျှောဆင်းသည်။

လေတိုက်နှုန်းများသောကြောင့် နားထဲတွင် တပိုးပိုးအသံများ ကြားနေချပြီး ဟန်ချက်ငြိမ်အောင် မနည်းကြိုးစားထိန်းဆင်းရသည်။

မကြာမီ ကတိုးနီပေါက်ကလေးရှိရာ ကမ်းပါးစွန်းသို့ ရောက်သွားသည်။

အပေါ်မှ ကတိုးနီနှစ်ကောင်က သနားစွာသံ ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။

နီမောင် ကတိုးနီကလေးကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ထိန်းကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အားယူကာ တောင်ပေါ်ပြန်တက်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ခြေကန်တက်နေသော ချောက်နံရံ၊ ကျောက်တုံးပဲ့ထွက်သွားပြီး လေထဲမှာ ဟန်းလန်းကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကတိုးနီကလေးမှာ ကြောက်ရွံ့နေသည်။

မြတ်စာပေ

တဆက်ဆက် တုန်နေရှာသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့ကိုင်ထားသောကြိုးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲတင်သလို သိလိုက်ပြီး မကြာမီ နီမောင်တောင်ပေါ်ပြန်ရောက်သွားသည်။ တောင်စောင်းပေါ်ရောက်တော့ မိမိကြိုးကို ဆွဲတင်ပေးသူကို ရှာကြည့်လိုက်တော့ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရတော့ပဲ ဝေဝါးနေသော နှင်းမှုန်များသာ တွေ့ရသည်။

အံ့ဩစရာပဲ ၊

“ ငါ့ကိုကယ်လိုက်တာ ဘယ်သူပါလိမ့် ”

အပေါ်ရောက်တော့ ကတိုးပေါက်ကလေးနားသို့ ကတိုးနီနှစ်ကောင် ပြေးလာပြီး လျှာဖြင့်ခိုင်းလျှက်ပေးကြသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး နီမောင်အမောပြေသွားသည်။

“ မင်းတို့ကို ဒီအတိုင်းမောင်းနေလို့ကတော့ ခရီးတွင် မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ . . . ”

နီမောင် ကတိုးနီလေးကို လည်ပင်းကြိုးဖြင့်ချည်ကာ

မြတ်စာပေ

ရှေ့မှဆွဲခေါ်ပြီး လျှောက်တော့မှ နောက်မှကတိုးနီနှစ်ကောင် ပြောင့်ပြောင့်တန်းတန်း လိုက်ကြတော့သည်။

ယခုမှ နီမောင်အတွက် အဆင်ပြေသွားတော့သည်။ ကတိုးနီနှစ်ကောင် တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့မှသွား၍ တစ်ခါတစ်ရံ နောက်မှလိုက်သည်။

နောက်မှလိုက်သော အခါများတွင် နီမောင် ရှေ့မှ သွားရာလမ်းအတိုင်းလိုက်ပြီး ၎င်းတို့ရှေ့မှသွားလျှင် နီမောင်က သူတို့သွားရာနောက်သို့ လိုက်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်အတော်ကြာသောအခါ ခါကာတိုရာဇီ နယ်နိမိတ်ဘက်အထိ ခရီးရောက်လာလေတော့သည်။ ထိုနေရာများမှာ သာမန်မုဆိုးတို့ မရောက်နိုင်သော နယ်မြေစိမ်းများ ဖြစ်တော့သည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ ရှေ့မှကတိုးနှစ်ကောင်မှာ တောင်ဇောင်းတစ်နေရာသို့ ပြောင့်ပြောင့်ကြီး လျှောက်သွားရာ နီမောင်ကလဲ နောက်မှလိုက်သွားရင်း

မြတ်စာပေ

“ ဒါသူတို့နေရာရောက်အောင် ကိုပြန်လာတဲ့လမ်း များလားမသိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ရွှေက သွားနေကြတာဖြစ်မယ် . . . ”

ခါကာဘိုရာဇီ နယ်နိမိတ်ကျော်ရင်တော့ သူတို့အတွက် စိတ်ချရလောက်ပြီ ၊

ဒီနေရာဆက်ကျော်ပြီးလိုက်လို့လဲ မကောင်းတော့ဘူး၊ တော်ကြာ - ငါအပြန်ခက်နေလိမ့်မယ် . . . ”

ထိုသို့တွေးမိသည်။

ကတိုးနီနှစ်ကောင်မှာ နီမောင်အား ရှေ့မှ လမ်းပြခေါ် နေမှန်း သိသာလှသည်။

သူက တစ်ဖက်လမ်းမှသွားရန် ယာန်ပြသော်လည်း မလိုက်တော့ပဲ သူတို့သွားရာလမ်းအတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် သွားကြလေသည်။

တောင်ပတ်လည် ဝန်းရံထားသော အလယ်တွင် လွင်ပြင်သဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသော ချောက်ကမ်းပါးစွန်းနေရာသို့

မြိတ်စာပေ

ဇိန

ရောက်သောအခါ နှစ်ကောင်စလုံး ရပ်သွားသည်။

“ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့် ”

နီမောင် ရှေ့သို့ အသေအချာကြည့်လိုက်တော့ ဝေ့ဆိုင် လျှက်ရှိသော နှင်းမှန်များကြားမှာ ကိုယ့်မျက်စိကိုပင် ကိုယ်မယ့် နိုင်လောက်အောင် ဖုံးဩသွားတော့သည်။ အခြားမဟုတ်ပေ၊ တောင်သုံးလုံးဆိုင်နေသော လွင်မြင်ထဲမှာ ဟူတဝေး ထဲ မြောက်များစွာ ပေါက်နေသော ခန်းတောက်ပင်တွေကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ခန်းတောက်မြစ်သိုက်ကြီး၊

ခန်းတောက်မြစ်သိုက်ကြီး၊

ခန်းတောက်မြစ်သိုက်ကြီး၊

ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် ကလုပ် လှုပ် အခုန်မြန်လာတော့သည်။

ယခုမြင်နေရသော ခန်းတောက်ပင်များရှိရာ နေရာမှာ ခါကာဘိုရာဇီဘက်မှ အဝေးလှသော နေရာတွင် ရှိမှန်း နီမောင်

မြိတ်စာပေ

ခန်းမှန်းမိသည်။

သူ့တစ်သက်တာ ထိုမျှများပြားစွာ ပေါက်နေသော ခန်းတောက်ပင်များကို မမြင်ဖူးပေ။

တစ်ပင်ချင်း နှစ်ပင်ချင်း တွေ့ရန်ပင် ခဲယဉ်းလှသော ခန်းတောက်မြစ်ပင်များကို အဘိုးတန် ခန်းတောက်မြစ်များအား မျက်စေ့တစ်ဆုံး မြင်နေရသဖြင့် နီမောင်မျက်စိထဲတွင် ရတနာများ ဖြန့်ခင်းထားသလို ပြောင်းလဲမြင်ယောင်နေမိတော့သည်။

“ဒီလောက်များတဲ့ ခန်းတောက်ပင်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတော့တယ်၊ အဖေမသေခင်က မျက်စိလည်ပြီး ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒီနေရာပဲဖြစ်ရမယ်၊

ငါတော့ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်ပြီ -

နီမောင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေစဉ် ကတိုးသုံးကောင်က ရှေ့ဆက်မသွားပဲ တောင်စောင်းတစ်နေရာမှ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကိုကျေးဇူးပြန်ဆပ်တာလား ကတိုးနီလေး

မြတ်စာပေ

တွေ့ရယ် ”

ထိုသို့တွေးနေစဉ် အခြားတောင်စောင်းတစ်နေရာမှ လူရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ဇာမုန်းထန်။

“ငါကွာ - မင်းနောက်ကိုခြေရာခံပြီးလိုက်ရတာ မောနေတာပဲ၊ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လဲ ငါလိုချင်တဲ့ ကတိုးနီတွေ့ရော ခန်းတောက်မြစ်တွေရောပဲ ၊ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ အခုမှ ပြည့်တော့တယ်၊ ဟား ဟား ဟား ”

ဇာမုန်းထန်ရယ်သံမှာ တောင်ကမ်းပါးယံတဝိုက် ပဲ့တင်ထပ်သွားတော့သည်။

ဇာမုန်းထန်က ဒူးလေးဖြင့် ချိန်ထားသည်။

ထိုသေအဆိပ်လူးမြားမှတစ်ပါး အခြားတပ်မည်မဟုတ်မှန်း သိသဖြင့် နီမောင် အခြေအနေကြည့်ရင်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“မင်း ငြိမ်ငြိမ်နေနီမောင် ၊ ငါ ကတိုးနီကိုမိမယ် ”

မြတ်စာပေ

ဇာမုန်းထန်က ဖျက်ကနဲ ခူးလေးပြားဦးကို ကတိုးနီများ
ဘက်သို့ လှမ်းလိုက်စဉ် နီမောင်က “ ဝဟး ” ကနဲဟု အသံကုန်
အော်ဟစ်လိုက်ရာ ကတိုးနီများ အလန့်တကြား ပြေးသွား
ကြသည်။

ဇာမုန်းထန်က မြားဖြင့်ပစ်သော်လည်း နောက်ကျသွား
သဖြင့် ပစ်မှတ်ကို မထိပေ။

ဇာမုန်းထန် နောက်တစ်ကြိမ် ခူးလေးမောင်း မတင်နိုင်
ခင် နီမောင်က လှံကိုဖြုတ်ပြီး ပြေးဝင်သွားသည်။ အနီးရောက်
တော့ ဇာမုန်းထန်က ခူးလေးနှင့် ဆီးရိုက်သည်။ ငုံ့ပေးလိုက်၍
ခေါင်းပေါ်မှ စွီးကနဲထွက်သွားသည်။ နီမောင်က လှံနှင့်ဝင်ထိုး
သည်။ ဇာမုန်းထန်က လွတ်အောင်ရှောင်ပြီး နောက်သို့ခုန်ဆုတ်
သွားသည်။

“ ဒီနေ့တော့ မင်းကိုသတ်ရမဖြစ်မယ်၊ မင်းလဲ ငါ့လက်
ချက်နဲ့ မင်းအဖေလမ်းကို လိုက်ဖို့သာပြင်ပေတော့ဟေ့ ”

နီမောင်ဒေါသစိတ်စွာ အထွဋ်အထိပ် ရောက်သွား
မြတ်စာပေ

ဇိဝိတ္တ

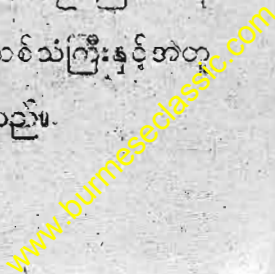
သည်။ ဇာမုန်းထန်က ခူးလေးကို လွင့်ပစ်ကာ ခါးရှည်ကို
ဆွဲထုတ်ပြီး နီမောင်ကို တရကြမ်းဝင်တိုက်တော့သည်။ ဇာမုန်း
ထန်မှာ အသက်ကြီးသော်လည်း ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းမှု ရှိရုံမက
ကိုယ်ခံပညာပါ အတန်အသင့်တတ်ကြောင်း ခါးကိုင်ပုံ၊ ခါးခုက်ပုံ
ကို ကြည့်ပြီး နီမောင် သိလိုက်ရသဖြင့် သတ်ကြီးစွာထားပြီး
ရှောင်တိမ်းတိုက်ခိုက်နေရတော့သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဇာမုန်းထန်ခါးချက်ကြောင့် နီမောင်လှံ
လွင့်ထွက်သွားသဖြင့် နီမောင် လက်နက်မဲ့သွားပြီး နောက်သို့
ဆုတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

ထပြည်းဖြည်းနှင့် ဆုတ်ပေးရာ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းသို့
ရောက်သောအခါ မဆုတ်သာတော့ပေ။

ဇာမုန်းထန်က နီမောင်က တပြည်းသတ်ပွဲသိမ်းပစ်ရန်
ပြင်လိုက်စဉ် ဇာမောင်လေးကို မှ အခါခါမည်းကြီးတစ်ခု
ပေါ်လာပြီး ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံကြီးနှင့်အတူ
ဇာမုန်းထန်ဆီသို့ ခြေဝင်လာတော့သည်။

မြတ်စာပေ

နှင်းတလို့က်နှင့် တိမ်တိုက်ကမောင် ၂၆၆

ဇာမုန်းထန်မှာ နောက်ထပ်ဝင်လာသော အန္တရာယ်
ကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်နေစဉ် အလွန်ကြီးသော လူဝံနီကြီးက
ဇာမုန်းထန်ခါးမှ ကိုင်မြှောက်ကာ တောင်ဖောင်းနှင့် ရိုက်ချ
လိုက်တော့သည်။

“အား”

ဇာမုန်းထန်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော
အော်သံကြီးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် ပဲ့တင်ထပ်သွားတော့
သည်။

ထို့နောက် လူဝံနီကြီးက ဇာမုန်းထန်ကို ချောက်ကမ်း
ပါးကြီးအတွင်း ပစ်ချလိုက်လေတော့သည်။

သွားပြီ ၊

ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်တော့ ဇာတ်သိမ်းသွားပြီ။
နီမောင်မှာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ရှိသော အခြေအနေကြောင့်
ကမ်းပါးစွန်းတွင် မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ရှိနေစဉ် လူဝံနီကြီးက
သူ့အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး တောင်ကုန်းထိပ်ဘက်သို့

မြိတ်စာပေ

နှင်းတလို့က်နှင့် တိမ်တိုက်ကမောင် ၂၆၈

ထိုသို့ရေရွတ်ရင်း နီမောင်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
ခြင်းကြောင့် ဆိုနှင့်နေသည်။

သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်စများ ရစ်ဝေနေလျက်။

မြိတ်စာပေ

ပြန်တက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် စောစောကနေရာတွင် ကတိုးနီ
သုံးကောင် ပြန်ရောက်လာရာ လှုပ်နှံကြီးက ကတိုးနီများရှိရာသို့
လျှောက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ကတိုးနီသုံးကောင်နှင့် လှုပ်နှံကြီးတို့မှာ
နီမောင်ရှိရာသို့ အတန်ကြာအောင်ကြည့်နေကြပြီးမှ ဟိမဝန္တာ
ကောင်တန်းများဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

“ ဪ - ဒီလှုပ်နှံကြီးက ကတိုးနီလေးတွေကို
နောက်ကလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်နေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ကတိုးနီ
တွေနောက် လိုက်ကြတဲ့မုဆိုးတွေတိုင်း ဒီလှုပ်နှံကြီးနဲ့တွေ့ပြီး
အသေဆိုးနဲ့ သေကြရတာဖြစ်မယ်

အင်း - ငါချစ်တဲ့ ကတိုးနီကလေးဟော့ဟော့ ဟိမဝန္တာ
ဘက် ပြန်သွားကြပြီ။

သွားကြပေဦးတော့ ကတိုးနီလေးတွေရယ် ၊
ငါမင်းတို့ကို နှက်ဆက်လိုက်ပါကယ် ”

မြစ်စာပေ

အခန်း (၁၈)

“ မင်းပြောပြတဲ့ အကြောင်းတွေကတော့
စိတ်ကူးယဉ် သင်္ကေတရင်ဖို ဇာတ်လမ်းတွေထက်တောင်
ဆန်းကြယ်နေပါ သေးသလား နီမောင်ရယ် ”

ရှည်လျားစွာ ပြောပြနေသော နီမောင်ထံမှ စကားသံ
များ အဆုံးဝယ် ဝင်ရောက်မှတ်ချက်ချသူမှာ ကိုသိန်းထွန်း
မြစ်တော့သည်။

အခြားနားထောင်သူများကလည်း ဖေဖေ သက်ပြင်း
ချနိုင်ပြီး မှတ်ချက်အမျိုးမျိုး ပေးကြသည်။

“ နီမောင်ပြောပြသလိုဆို ဒီကတိုးကောင်တွေဟာ

မြစ်စာပေ

တောပိုင်တောင်ပိုင်တွေရဲ့ အကောင်တွေဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့်
လူနဲ့ယဉ်ပါးပြီး အစောင့်အရှောက်နဲ့နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ မဟုတ်ပါဘူးကွာ ၊ လူဖြစ်ဖြစ် ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ်
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မေတ္တာ တုံ့ပြန်လေ့ရှိတယ်၊ လူပဲကြီး နီမောင့်ကို
အန္တရာယ်မပေးတာ သူ့မေတ္တာကြောင့်ဆိုတာ မယုံလို့မရဘူး”

“ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကတော့ အတော့်ကို အံ့ဩစရာ
ကောင်းလှတယ်၊ ပင်လယ်မှာ ပင်လယ်ဖျံနီတွေရင် အန္တရာယ်
တွေ့တယ်လို့ ယူဆကြစာယ် ၊ တောင်ပေါ်မှာ ကတိုးနီတွေ့တဲ့
နီမောင်ကတော့ တစ်ခါတည်း ချမ်းသာတာပဲ ဟေ့ ”

“ အဲဒါ သူ့စေတနာ သူပြန်အကျိုးပေးတာပေါ့ဗျ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး မှတ်ချက်ပေးနေရာ ဆူညံနေ
တော့သည်။

“ နီမောင် မင်း ခန်းတောက်မြစ်တွေရှိတဲ့ နေရာကို
အသေအချာ မှတ်လာခဲ့တယ်မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ မှတ်ခဲ့ပါတယ် ”

မြတ်စာပေ

“ လောလောဆယ်တော့ မင်းက ခန်းတောက်မြစ်
ရှိတဲ့ နေရာကို သိတဲ့သူဆိုတော့ မင်းပိုင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့်
တကယ်တမ်းကျတော့ ဒါတွေဟာ နိုင်ငံတော်ကပိုင်တဲ့
သယံဇာတပစ္စည်းတွေပေါ့ကွာ

မင်းသဘော ဘယ်လိုရှိသလဲ ၊ ဘာလုပ်မယ်
စိတ်ကူးသလဲ”

ကိုသိန်းထွန်းကမေးသည်။

“ ကျွန်တော်အနေကတော့ တခြားဘာမှစဉ်းစားတာ
မရှိသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲအတွက်
ကိုယ်ကျိုးတော့ မသုံးပါဘူး ”

“ ကောင်းတာပေါ့လေ - မင်းအစီအစဉ်ရှိသလို တို့ကို
ပြောပြပေါ့ ဟုတ်လား ”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ဦးခွန်ဘရင် အလောတကြီး ရောက်
လာတော့သည်။

“ နီမောင် ၊ နီမောင် ”

မြတ်စာပေ

“ဘာလဲ ဦးလေး၊ ကျွန်တော်ဒီမှာဈာ”

နီမောင် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဒီမှာ”

ဦးခွန်ဘရင်က လက်ထဲမှ စာရွက်တို့ နီမောင်လက်ထဲ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

နီမောင်ယူပြီး ဗတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“နီမောင်”

မင်းဆီမှာရှိတဲ့ ခန်းတောက်မြစ်သိုက် မြေပုံနဲ့ နန်းကေဇာကို လာလဲပါ။ မနက်ဖြန်နေ့လည်ဘက် နန်းပန်လုံ ချောင်းနံဘေးက ကျောက်စိမ်းတွေ့ကို တစ်ယောက်ထဲ လာခဲ့ပါ။

‘နှင်းလူ’

စာကဒါပဲဖြစ်သည်။

“ဒါ ဘယ်သူဖြစ်လဲဦးလေး”

“ငါတော့ ဝမ်းရွှိန်တို့အဖွဲ့လိုထင်တာပဲ၊ သူတို့လဲ ပြန်သွားရော - သမီးလဲ ပျောက်သွားပြီ၊ ဒီစာရောက်လာ

မြတ်စာပေ

တော့တာပဲ”

“တောက် . . . လူ့ယုတ်မာတွေ” ကြားရသူအပေါင်း ဒေါသစိတ်ဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။

“ငါ့သမီးလေးကို ကယ်ပို့ပါနဲ့ နီမောင်ရယ်၊ ကယ်ပါအံ့ သူ့ခမျာ လူ့ယုတ်မာတွေ လက်ထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေရှာပြီ ထင်ပါရဲ့”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးလေး၊ သူတို့လိုချင်တာမရမချင်း နန်းကေဇာကို ဘာမှ ထုပ်ဝဲကြိုမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကေဇာကို ကျွန်တော် ရအောင်ကယ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ထို့နောက်အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး နီမောင်ထွက်လာခဲ့ တော့သည်။

မြတ်စာပေ

အခန်း (၁၉)

နမ့်ပန်လုံချောင်းတဝိုက် စမ်းရေစီးသံမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက မင်းမူနေတော့သည်။ ကျောက်တုံးများပေါ်မှ နင်းလျှောက်လာသော နီမောင်မှာ ခြေသံကို တတ်နိုင်သမျှ လှုံ့အောင်ထားပြီး လျှောက်လာသည်။ သူ့အနေဖြင့် သည်နေရာ တဝိုက်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့သူမို့ ဘယ်လမ်းက သွားလျှင် ဘယ်နေရာသို့ ရောက်မည်ကို သိနေသည်။

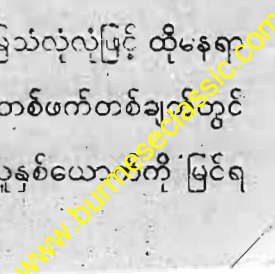
နီမောင်ကျောက်စိမ်းချောင်းကွေ့သို့ လမ်းနှိုးမှမသွားဘဲ လျှို့ဝှက်ဖြတ်လမ်းဘက်မှ လာခဲ့သည်။ မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်သောအခါ အမြင့်ဆုံးသစ်ပင်ပေါ်တက်၍ အခြေအနေကြည့်သည်။ အပေါ်စီးမှကြည့်ရသဖြင့် ဝမ်းရှိန်ခိုအောင်းနေသော

နေရာကို တွေ့ရသည်။ နီမောင်သဘောကျစွာပြုံး၍ သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းသည်။ ထို့နောက် မြားဗူးမှ မြားတံများကိုထုတ်၍ စစ်ဆေးသည်။ ထိုသေအဆိပ်လူးမြားတံများကို ဖယ်ပြီး တစ်ဆွေ့ခုန်အဆိပ်လူးမြားတံသုံးချောင်းကို ထုတ်ယူသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ သူ့မှာ ဒူးလေးယူမလဒပဲ လင်းလေးယူလာသည်။

တောတွင်း လျှို့ဝှက်ပစ်ရသောအခါ ကြိုးခတ်သံပြင်းသောဒူးလေးထက် ကြိုးခတ်သံသာသော လင်းလေးက ပိုကောင်းသည်။ ဒူးလေးက မြားအားပိုပြင်းသော်လည်း တစ်ချက်ချင်းပစ်လိုရပြီး လင်းလေးက လျှပ်တပြက်ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပစ်၍ ကောင်းသည်။

ဇောစောက သစ်ပင်ပေါ်မှ နေရာမှတ်ခဲ့သော နီမောင်သည် လေးနံမြားကို အသင့်ကိုင်ကာ ခြေသံလုံလုံဖြင့် ထိုနေရာသို့ နောက်ဖက်မှသွားသည်။ ချောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နီမောင်အလာကို ပုန်းကွယ်စောင့်နေသူနှစ်ယောက်ကို မြင်ရ

သည်။

သူတို့က ချောင်းဝတ်မ ဇာလမ်းဆီသို့ ကြည့်နေကြသည်။ နီမောင် မိမိဖက်ကမ်းမှ လူဆီသို့ ပြေးတစ်စင်းပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ ချီ ”

“ ဒုတ် ”

ကျောတွင် ဇိုက်ဝင်သွားသောမြားတံ တုန်ခါမှုမဆုံးခင် ထိုသူလဲကျသွားသည်။ နီမောင်သစ်ပင်ကွယ်မှ တစ်ဖက်ကမ်းမှ လူဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိမိလူတစ်ယောက်လဲကျသွားတာကို မြင်လိုက်ဟန်မတူပဲ ချောင်းဝဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ချောင်းဝဘက်လမ်းအတိုင်း ဦးထုတ်ကို ခတ်စိုက်စိုက်ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်လျှောက်လာသည်။

မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ကွယ်မှ လူက သေနတ်ဖြင့် ထွက်ချိန်သည်။

မြတ်စာပေ

မြို့စွာ

“ ဟေ့ကောင် တဲဒီနေရာမှာ ရပ်ယိုက ”

မြက်ဦးလုပ်နှင့်လူက ဒေရာတွင် ရပ် ဝိုက်သည်

“ မင်းဘယ်သူလဲ နီမောင်လား နီမောင်ဆီသို့ ပြေးလွှတ်ချလိုက် ”

“ ဟင် - မင်း နီမောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ”

ဒါပဲပြောပြီး နီမောင်ဆီသို့ လှည့်ကာ ဆိုက်သည်

နီမောင်ထံမှ ပြေးတစ်စင်းထွက်သွားပြီး ကျော့ ကိုဦး ဝင်သွားသည်

“ အိ ” ကနဲသာအော်နိုင်ပြီး ချောင်းဝဘက်သို့ ပြေးလာသည်

ထိုအချိန်တွင် ဘေးစစ်တပ်နေရာမှ ဝင်လာရန် သိ

နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် မြက်ဦးထွက်ပုန်လှုပ်ကာ ချောင်းဝဘက်သို့ ဆင်းသွားတော့သည်။

“ ဟေ့ နီမောင် နန်းကောလ အသက်မပေးစေချင်ရှင် မင်းထွက်လာခဲ့စမ်းကွ ”

ထိုသို့အော်ပြီး နန်းကောလကို အသက်မပေးစေချင်ဘဲ ချောင်းဝဘက်သို့ ပြေးချိန်ကာ ဝမ်းရိန်ထွက်လာသည်။

မြတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့ကောင်နီမောင် မင်း ထွက်မလာရင် နန်းကေဇာ
ကို ငါ ပစ်သတ်လိုက်မှာနော် ”

နန်းကေဇာခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်ဝမ်းရှိန် . . မင်း ကေဇာကို လက်ဖျားနဲ့
တောင် မထိနဲ့၊ မင်းလိုချင်တဲ့ပစ္စည်း ငါဆီမှာပါလာတယ် ”

နီမောင်က လေးနဲ့မြားကိုအသင့်ချထားခဲ့ပြီး တောစပ်မှ
ထွက်လိုက်သည်။

“ ဒီလိုမှပေါ့ကွ . . ငါလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းပါလား ”

“ ပါတယ် . . ”

“ အေး . . ဒီလိုမှပေါ့ကွ ၊ ဉာဏ်မများနဲ့နော် ဉာဏ်များ
တာနဲ့ ငါ နန်းကေဇာကို ပစ်သတ်လိုက်မှာ . . ”

“ ဒို့က လူ့ဆင်းရဲပေမယ့် စိတ်ထားမဆင်းရဲဘူးဝမ်းရှိန်
မင်း လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း ဒီမှာ . . ”

နီမောင်က အိတ်ထဲမှမြေပုံစာရွက်ကို ထုတ်ပြသည်။

“ ဟုတ်ပြီ အဲဒီစာရွက်ကို အောက်ကိုချ ၊ မင်း ဟိုဘက်

လှည့်ပြီး တောစပ်မှာရပ်နေလိုက် ”

နီမောင်ကပြောသည့်အတိုင်း စာရွက်ကို အသာချ၍
တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်စဉ် ဝမ်းရှိန်ကသေနတ်ပြောင်းကို နီမောင်
ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ နီမောင် . . ”

နန်းကေဇာအော်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နှမ့်ပန်လုံချောင်းတွင်းမှ “ ဝုန်း ” ကနဲ
မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး ခုန်တက်လာပြီး လက်ထဲမှ “ လက် ”
ကနဲ အရာတစ်ခုထွက်ကာ ဝမ်းရှိန်ကို စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။
နီမောင်ကလည်း အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံတော့ပဲ
စောစောက အသင့်ချထားသော လေးနှင့်မြားကိုကောက်ကာ
ဝမ်းရှိန်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ အား ”

နဖူးတည့်တည့်သို့ စိုက်ဝင်လာသော အဆိပ်လှူးမြား
ချက်ကြောင့် ဝမ်းရှိန်နောက်လှန်၍ လဲကျသွားတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

သည်တောမှ နီမောင် နန်းကေကထံ ပြေးသွားသည်။

အနီးရောက်သော နန်းကေကထံ လိက်လန်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“စိုးရိမ်လှိုက်ရတာကေလရယ်၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ

ဟင်”

“ဟင်အင်း ငါဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကြောက်တာပဲရှိတယ်၊

သူ - သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

ရေထဲမှ ရှုပ်ဖျက်ထားသူက ဦးထုတ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်

တော့ ဦးခော်မိုင်း ၊

“ခင်ဗျား ခါးချက်ကတော့ ကွက်ထိပဲ ဦးခော်မိုင်း”

“မင်း ပြားချက်ကလဲ ကွက်ထိပါပဲကွာ၊ ကိုင်း ဦးရွာသား

တွေ စိတ်ပူနေစရာမယ်၊ ငါရွာကိုသွားပြီး အကျိုးကြောင်း ပြော
ချင်မယ် . . .

မင်းကိုနှစ်လောက်ကသာ ပြေးပြေးလိုက်လာခဲ့ကြပေါ့၊

ကဲ . . သွားကြမယ်ဟေ့”

မြတ်စာပေ

ဦးခော်မိုင်းက သူတို့ကို နှုတ်ခွာပြီး ထွက်သွားတော
သည်။ နီမောင်နှင့် နန်းကေကထံ နှစ်ယောက်လည်း နမ့်ဝန်လှ
ချောင်းနံဘေးမှ ထိုင်နေကျနေရာလေးဆီသို့ လာကာ ထိုင်နေရာ
တွင် အမောဖြေကြသည်။

“ကေက . . .”

“ဟင် . . .”

“တော်တော်ကြောက်ဖွားလားဟင်”

“ငါ သေမှာလောက်တော့ မကြောက်ပါဘူး၊ နင်နဲ့
မပေါင်းလိုက်ရမှာကိုအပဲ ကြောက်တာ . . .

ပီကိစိတ်ကြောင့် အမောပြေသွားသည်။

“ဒို့့ဘဝရဲ့ရှေ့မှာ ဘယ်လိုအတားအဆီး အနှောက်
အယှက်တွေမ ဖြစ်တော့ဘူး၊ သာယာအေးချမ်းသွားပြီး ရှေ့မှာ
နှစ်ယောက်လက်တွဲပြီး အပူပေးပေးခိုပဲ ကျန်တော့တယ်၊
ကေကမေ့ချင်သွားလားဟင်”

“ဖျော်တာပေါ့ - လောကမှာ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ယာဂရ

မြတ်စာပေ

နှင်းထလို့က်နှင့် တိမ်တိုက်ကစတင် ၂၈၃

လက်တွဲရတဲ့ မိန်းကလေးဘဝလောက် ပျော်စရာကောင်းတာ
ဘာမှမရှိဘူး။

ငါ့ကို တစ်သက်လုံး ခွဲမသွားရဘူးနော် နီမောင် "

နီမောင်က စိုးရိမ်တက်သော ချစ်သူကိုယ်လေးကို

ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့ရင်း . . . "

" နင့်ကိုငါ ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားပါဘူးကေလော၊ ဟိုမှာ

လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်းကေလော "

နီမောင်က သစ်ရိပ်များကို ကျော်ပြီး မြင်နေရသော

ခါကာဘိုရာဇိတောင်တန်းကြီးရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

" အခုချိန်ဆိုရင် တောင်ပေါ်မှာ နှင်းတွေပျောက်ပြီး

ပန်းရောင်စုံတွေ ပွင့်နေလိုက်ကြတာ ရောင်စုံပန်းတောင်တန်း

ကြီးတွေလို သိပ်လှတာပဲ သိလား ၊

ခါကာဘိုရာဇိ တောင်တန်းကြီးတွေပေါ်မှာ နှင်းတွေ

ရှိနေသရွေ့၊ ရောင်စုံပန်းတွေ အမြဲတမ်းပွင့်နေသရွေ့ ငါနင့်ကို

ဘယ်တော့မှ မမုန်းပါဘူးလို့ ချစ်လွန်းလို့ပဲ ကတိပေးပါတယ်

မြတ်စာပေ

၂၈၄'

ချစ်သူရယ် "

နီမောင်စကားကြောင့် နန်းကေလက ကျေနပ်စွာ

ပြုံးလိုက်ပြီး ချစ်သူရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

ယခုတော့လည်း နမ့်ပန်လုံချောင်းတဝိုက်မှာ သစ်ရွက်

ကြွေသံ၊ နှင်းစက်ကျသံ၊ စမ်းရေစီးသံ၊ ချစ်သူတို့၏ စေးသံများ

ဖြင့် လှပစွာ ရှိနေတော့ပေသည်။

၄. ၆. ၂၀၀၀

မြတ်စာပေ